Patricia St. John

MISTERUL DIN PĂDURE

MISTERUL DIN PĂDURE

de

Patricia St. John

Noi ne prezentăm

Era un cămin plăcut în care eu şi fratele meu am crescut sub îngrijirea mătuşii noastre Margareta.

Casa albă se afla la poalele unui deal, în spatele căruia apunea soarele. În faţa casei era o grădină de flori, iar în spatele ei se întindea o grădină cu pomi fructiferi, la umbra cărora se legănau în vânt ciuboţica cucului şi trifoiul sălbatic.

Filip şi cu mine dormeam în cele două mici cămăruţe de la mansardă cu uşile deschise în aşa fel, că puteam comunica unul cu altul. Eu nu eram în stare să stabilesc bine care dintre ferestre îmi era mai dragă, a lui Filip sau a mea. A lui îmi dădea un simţământ de siguranţă, căci dădea înspre grădini înconjurate de pini şi de zidul de apărare al dealului ce se înălţa uşor şi pe care creştea ferigă şi grozamă. Fereastra mea însă trezea în mine un minunat simţământ aventuros, căci arăta spre o câmpie întinsă cu ogoare şi cireşi înfloriţi şi spre coline îndepărtate ce priveau spre mine ciudat şi tainic.

Eu iubeam aceste dealuri. Câteodată păreau verzi şi aproape, iar altă dată şterse şi îndepărtate. Le priveam ca pe un fel de ţară de basm, în care atunci când voi fi mare aş putea intra.

Dimineaţa când Filip venea la mine şi se aşeza pe marginea patului ca să asculte cântecul primelor păsărele, sau să admire răsăritul înfocat al soarelui peste câmpie, atunci ne povesteam tot felul de păreri despre acel deal, despre animale rare, care (după închipuirea noastră) trăiau pe povârnişurile lui.

Filip era cu un an şi jumătate mai mare decât mine şi îl iubeam mai mult ca pe oricare altul pe lume. Era un

băiat blând, meditativ, ce avea nevoie de mult timp până să ia o hotărâre. Odată ajuns la aceasta, o ducea cu multă perseverenţă până la capăt. După câte-mi pot aduce aminte, Filip era prietenul, apărătorul şi mângâietorul meu, de care numai în timpul şcolii trebuia să mă despart. Eram aşa de diferiţi unul de altul, cum numai între fraţi se poate întâlni. Filip era viguros, cu ochii albaştri şi o faţă rotundă, liniştită; eu dimpotrivă eram mică şi uscăţivă, aveam părul blond şi lung şi bărbia ascuţită. Filip era cuminte şi ascultător. Eu eram sălbatică şi îndărătnică. Că mătuşa îl îndrăgea pe Filip, putea s-o vadă oricine. Asupra mea dădea din cap şi zicea c-o îmbătrânesc înainte de vreme.

Pe vremea povestirii mele trăiam deja de 5 ani la mătuşa Margareta şi uitasem cum arătau la înfăţişare atât mama cât şi tata.

Aveam 4 anişori când părinţii au plecat în India. Desigur că mama de multă vreme ar fi vrut să se întoarcă acasă, însă războiul a împiedicat-o. Mătuşa Margareta tot mereu îmi zicea că biata mea mamă tare o să fie dezamăgită de mine, iar eu din cauza aceasta doream ca întâlnirea noastră să fie amânată cât mai mult. Din scrisorile mamei mele se părea de fapt că m-ar iubi foarte mult, însă aceasta, presupuneam eu numai pentru că nu mă cunoştea. Dacă ar veni, desigur că i-ar plăcea mai mult de Filip decât de mine. Şi el ar iubi-o.

Filip era iubit de toţi, iar el iubea pe fiecare – şi eu voiam să-l păstrez doar pentru mine.

De aceea am lăsat la o parte gândul reîntoarcerii mamei şi doream ca aceasta să mă preocupe cât mai puţin.

Filip însă îşi amintea de mama şi uneori când îmi vorbea, deveneam nesigură.

Nu voi uita niciodată acea seară când eu, ca fetiţă de vreo opt ani, fusesem trimisă flămândă la culcare, pentru o

oarecare faptă rea ce-o săvârşisem. îmi amintesc cum în frumoasa lumină de amurg a acelei zile de primăvară, zăceam acolo înfierbântată, supărată, flămândă, aşteptând un singur lucru: tropăitul regulat a doi papuci de fotbal, în care un băiat urca treptele la culcare. Filip veni de-a dreptul în camera mea. Câteva minute în şir se osteni să scoată un bulgăre curios din ciorapul său. Şi ce a ieşit afară? O prăjitură destul de zdrobită, plină de puf şi cu miros de lână. Filip însă era foarte mândru de aceasta, căci el a lăsat-o să alunece în ciorap în timpul cinei, chiar sub nasul mătuşii Margareta şi ea nici măcar n-a observat.

Eu înghiţii delicateţea cu o inimă mulţumitoare, între timp Filip se aşează pe perina mea şi mă îmbrăţişă, căci el ştia că în astfel de împrejurări aveam nevoie de multă milă şi compătimire.

— Ce aţi mai avut de mâncare? mă interesai cu gura plină de prăjitură.

— Din păcate am avut şi perişoare de peşte, răspunse Filip pe un ton scuzabil, însă ele au fost prea zemoase pentru a le ascunde în ciorap. Nici n-au fost aşa de gustoase, aşa că n-ai pierdut prea mult.

— Este groaznic din partea mătuşii Margareta să mă trimită la culcare fără să cinez, suspinai eu cu o voce tragică. Dacă ar fi mama aci, nu m-ar trata aşa de neprietenos.

— Nu! răspunse Filip cu convingere. Negreşit că nu! Dar uite, tu ai fost foarte obraznică cu mătuşa Margareta. Fată de mama n-ai fi fost niciodată aşa.

— Cum poţi tu să ştii aceasta? obiectai eu. Ar fi fost foarte posibil.

— O, nu! mă asigură Filip. IU n-ai fi putut. TU eşti numai necuviincioasă când eşti amărâtă. Cu mama n-am fost niciodată aşa. Ea era aşa de veselă şi senină, iar când noi eram numai un pic neascultători, râdea şi ne lua în

braţe, povestindu-ne câte şi mai câte, încât uitam de-a binelea să mai fim neascultători. Aş dori mult ca tu să-ţi poţi aminti de ea, Rut.

Eu deschisei gura fără să mai pun alte întrebări, dar Filip a sărit dintr-odată din patul meu şi a fugit ca un iepure speriat pe coridor. Eu auzii un foşnet grăbit şi apoi nimic mai mult. Foarte curând răsunau paşii mătu şi-i Margareta pe trepte.

Ea intră în camera lui Filip, iar eu auzii cum merge la el şi-i netezeşte pătura, iar Filip, cu respiraţia aproape întretăiată, spunând: „Noapte bună, mătuşă!”

Apoi s-a îndreptat spre mine şi s-a oprit la uşa camerei mele. „Noapte bună, Rut” spuse ea.

Dacă i-aş fi răspuns la urare şi i-aş fi spus că-mi „pare rău”, ar fi venit şi la mine şi m-ar fi învelit pentru noapte. Eu însă nu puteam suferi să-mi cer iertare. De aceea m-am prefăcut că dormeam, şi am lăsat să se audă un sforăit puternic că nimeni nu s-ar fi înşelat că dormeam cu atât mai puţin mătuşa mea.

— Regret că tot mai eşti indispusă, spuse ea cu voce rece şi nepăsătoare. Apoi se întoarse şi coborî jos.

— N-a observat că nici nu te-ai dezbrăcat? şoptii eu peste hol.

— Nu! răspunse Filip în şoaptă. Eu mi-am tras pătura până sub barbă. Noapte bună, Rut!

— Noapte bună, Filip! răspunsei eu.

Mă întorsei spre fereastră şi privii în întunericul de afară. Gândurile mele erau pline cu ceea ce-mi spusese Filip despre mama. Ea ar fi venit la mine şi m-ar fi sărutat, chiar dacă mi-ar fi părut rău sau nu şi apoi desigur că mi-ar fi părut rău. Ne-am fi uitat împreună la stele şi mi-ar fi spus poveşti. Pe când s-adorm, mai că simţeam braţele ei în jurul meu. În visele mele însă fugea cu Filip departe de mine, iar când eu încercam să fug în urma lor, nu-mi

puteam mişca picioarele din loc.

PLANURI DE VACANŢĂ

Au trecut doi ani de atunci. Eu eram acum de 9 ani şi jumătate, iar Filip avea aproape *11* ani.

Prima zi a vacanţei de Paşti sosise.

Dimineaţă devreme la ora 6.30, Filip, îmbrăcat numai în pijama, s-a strecurat în camera mea şi s-a suit în patul meu de lângă fereastra deschisă, având cu el un creion şi un carnet de notiţe. Ne-am sprijinit amândoi pe pervazul geamului şi făuream la planuri.

În această primăvară eram posedaţi de o singură pasiune: să observăm păsările.

Noi aveam un album în care înregistrasem diferitele soiuri de păsări pe care le întâlnisem, împreună cu tot ceea ce puteam descoperi despre ele: cântec, construcţia cuibului, obiceiuri, etc. Filip şi-a schiţat singur albumul, iar însemnările erau minunat de curate şi exacte. Când găseam ouă, eu le desenam şi le coloram în acelaşi timp, însă pictura mea nu era deosebit de naturală.

Dorinţa fierbinte a lui Filip era un aparat de fotografiat. „De-aş putea numai să fotografiez cuiburile14, se tânguia el mereu. „Eu aş putea deveni în mod sigur un mare naturalist – poate cartea mea ar putea fi tipărită44.

Însă cel mai ieftin aparat ce-l văzusem noi în vitrină costa o sumă serioasă, iar puşculiţa noastră cu bani conţinea o valoare neînsemnată, cu toate că de multă vreme economiseam împreună banii de buzunar. Noi răsturnasem banii pe plapumă şi-i numărarăm şi iar îi numărarăm, doar pentru cazul că ne-am fi înşelat prima dată. Însă suma ieşea tot aceea. Filip oftă din greu.

— Aproape că va trebui să merg la internat până vom putea cumpăra aparatul, spuse el cu tristeţe. Numai deam putea câştiga ceva, Rut.

Noi priveam abătuţi afară în grădină şi ne spărgeam

capetele spre a găsi o idee bună. Însă nicio idee spontană nu voia să ne vină în ajutor.

Luna aprilie sosi şi odată cu ea o mare de flori de la pomii fructiferi ce se ondulau pe câmpie. Prunii noştri erau albi şi mirositori. Printre trunchiurile pomilor puteam vedea o mulţime de flori de „Cuiboţica cucului" şi „Narcise galbene", strălucind în razele soarelui. Eu privii spre dealurile mele, însă ele erau învăluite în ceaţa dimineţii acelei zile frumoase de primăvară.

Dintr-odată simţii corpul lui Filip încordându-se lângă mine. În ardoarea lui după păsări, s-a aplecat, atârnând pe jumătate peste fereastră.

— Un scorţarî strigă el, colo pe prunul acela!

Mă aplecai şi eu în afară. Studiam împreună mărunţica pasăre cenuşie ce se căţăra cu paşi mici în sus, ciocănind scoarţa pomului după insecte. Filip privea cu atenţie mărită, reţinându-şi respiraţia pentru a observa fiecare mişcare şi comportare a păsării.

Curând drăgălaşa creatură îşi întinse aripile şi dispăru după colţ. Filip îşi scoase creionul şi carneţelul şi 5 minute în şir stătu adâncit în schiţele lui.

— Rut! spuse el cu voioşie, ridicându-şi ochii de pe album. Astăzi trebuie să mergem devreme în pădure ca să avem mult timp pentru noi. Aseară stând în pat mi-am imaginat ce. va extraordinar. Noi ar trebui să avem neapărat un cartier general, ca naturalişti. Trebuie să ne construim o colibă, unde să putem păstra în cutii creioane şi hârtie de rezervă, în loc să le purtăm cu noi peste tot. În tot timpul vacanţei noi o să mergem zilnic în pădure, însă trebuie să mergem dimineaţa devreme, înainte ca mătuşa Margareta să se gândească ce să ne dea de lucru.

Eu eram gata să cad din pat, de înflăcărată ce eram. „Splendid!" strigai eu plină de bucurie. „Ne terminăm lucrul de vacanţă cât se poate de repede şi voi fi drăgălaşă

ca un înger, de-abia îi va veni în minte mătuşii să mă controleze unde sunt.

După ce am măturat în sufragerie şi am şters praful, o şterpelesc înainte de-a avea timp să-mi mai dea ceva de lucru. Şi dacă întreabă unde am fost, spunem că am adunat lemne. Sigur c-o să aducem şi câteva lemne acasă, ca să fie şi adevărat. Eu nici nu văd, de altfel, de ce trebuie ca în vacanţa noastră să şi lucrăm.

Într-o clipă mă îmbrăcai şi după zece minute intrai în bucătărie, drăguţ pieptănată şi încinsă cu un şorţ curat.

— Pot să te ajut mătuşico? întrebai eu modestă, m-am sculat devreme astăzi, pentru că mă gândeam că poate ai nevoie de mine.

Şi fiindcă eu eram cunoscută ca una care mă sculam târziu, mătuşa îmi aruncă o privire mirată.

— Mulţumesc, Rut! răspunse ea veselă, încercând să-şi ascundă nedumerirea. Eu sunt bucuroasă dacă aşterni faţa de masă.

Eu ştiu ce fac acum: mă îmbrac repede şi cobor în fugă s-o ajut pe mătuşa Margareta să pregătească micul deiun. Atunci ea va crede că sunt grozav de harnică”.

Totul a mers bine. Filip şi cu mine înghiţirăm în grabă micul dejun, nemaigăsindu-ne locul pe scaune. Ne agitam de nerăbdare, în timp ce unchiul Petru şi mătuşa Margareta sorbeau a doua ceaşcă de cafea şi făceau planuri pentru programul zilei. Apoi unchiul Petru plecă, iar mătuşa se întoarse spre noi.

— Oare ce planuri aveţi voi? ne întrebă. Filip avea răspunsul gata pregătit.

— Îndată ce ne-am făcut lucrul nostru vrem să mergem în pădure după lemne, mătuşă Margareta răspunse el cu vocea-i iubitoare.

— Bine! spuse mătuşa, cam nesigură. Însă voi trebuie să vă gândiţi că eu am nevoie de ajutorul vostru în primele

ore de dimineaţă. Rut este destul de mare ca să mă ajute în gospodărie. Trebuie mai întâi să spele vasele, să mături în sufragerie şi după aceea vom vedea noi…

Eu puteam fi sprintenă când voiam şi în foarte scurt timp reuşii să spăl vasele de la micul dejun. Apoi, fără alte discuţii cu mătuşa Margareta, pusei mâna pe mătură şi pe cârpa de praf şi mă îndreptai spre sufragerie. Răscolii praful de pe linoleum într-o goană nebună şi ştersei în grabă mobila. Făraşul nu-l zării nicăieri, însă nu pierdui nicio clipă pentru aceasta. Măturai praful şi făcui o grămăjoară pe care o băgai repede sub covor. Apoi cu paşi mărunţi şi în vârful degetelor mă strecurai în bucătărie, pusei mătura şi cârpa de praf la locul lor şi o zbughii iute pe uşă afară.

Într-o dimineaţă de aprilie, în care strălucea soarele, păsările cântau şi mieii behăeau, ce plăcere! eu fugii ca o vijelie în spatele casei unde mă izbii aşa de violent de Filip, că, mai-mai să-l dobor la pământ. El însă era obişnuit cu felul meu. Nu se sperie peste măsură de tare.

— Eşti gata deja? întrebă el mirat.

— Da! Tix încă nu?

— Nu! răspunse el, eu trebuie să teii în bucăţi vreascurile acestea şi să le fac legături. O să dureze o veşnicie.

— Oh! strigai eu, n-avem timp de aşteptat. Ai făcut destule legături. Nimeni nu va şti că tu nu eşti gata, dacă nu le vede pe cele rămase. Dă-mi-le repede încoace!

Şi înainte ca fratele meu conştiincios să poată obiecta, aruncai restul într-o groapă şi le acoperii cu frunze.

— Gândeşte-te doar, strigai eu sărind ca o sălbatică în jurul lui, cât de repede vom găsi noi vreascuri când ne va trimite să căutăm altele.

Într-o clipă mă întorsei şi fugii spre livada de pomi cu

iarba umedă, presărată îndesat cu ciuboţica cucului şi petale de flori. Ca o nevăstuică mă strecurai prin deschizătura gardului din spatele grădinii, iar Filip mă urmă.

Spărtura din gardul viu era taina noastră absolut personală, bine păstrată.

Mătuşa Margareta putea vedea de la fereastra bucătăriei numai portiţa de la grădină. De aceea noi preferam ca plecările şi sosirile noastre să rămână cât mai neobservate.

Spărtura în gardul viu o descoperisem noi în spatele coteţului de găini, care din pricina crengilor ce atârnau şi pe care trebuiam numai să le dăm la o parte, era invizibilă pentru oricare nebinevenit. Această deschizătură dădea într-o pajişte care se mărginea cu uliţe, ce ducea spre pădurea noastră mult iubită.

Odată ajunsă în uliţă, săream şi strigam de nu-mi încăpeam în piele. Era într-adevăr o adevărată plăcere să trăieşti într-o dimineaţă aşa de splendidă.

Filip mă urma ceva mai încet. El îşi ţinea privirea aţintită spre gardurile vii ce înconjurau uliţa şi se oprea din când în când să tragă cu urechea sau să pândească. Eu cred că speriam pe cele mai multe păsări înainte ca Filip să ajungă măcar în vecinătatea lor.

Dintr-un salt sării peste poarta ce ducea spre o fâneaţă. Aici mă oprii pentru o clipă să privesc prevăzătoarele oi împreună cu mieii lor poznaşi cu picioare lungi, cum săreau ca şi mine printre bănuţei. În timp ce stăteam eu aşa şi priveam, dintr-odată unul dintre mieluşei mă observă şi veni în fugă spre mine. Avea năsucul şi picioarele negre şi scoase un behăit vesel de bunvenit. Eu mă tupilai în iarbă, desfăcându-mi larg braţele. Mieluşelul veni de-a dreptul la pieptul meu şi începu cu ardoare să-mi lingă obrazul cu limba-i călduţă.

— Filip! strigai eu, uite ce plăcut!

El ajunse între timp la mine şi împreună am îngenuncheat în iarbă, în timp ce mieluşelul ne îmbrâncea şi ne lingea, sărind de la unul la altul în braţe.

Apoi veni şi bătrânul păstor spre noi. Se rezemă de poartă şi ne privi zâmbind pe sub mustaţă.

— E o mieluşea orfană! ne lămuri el. Este hrănită cu biberonul şi nu se sperie de nimeni. Celelalte oi o împing la o parte, însă ea îşi vede voioasă de drum. Micuţa ştrengară are tot timpul ceva în cap.

În această clipă mieluşeaua sări de pe genunchiul meu şi fugi spre poartă. Bătrânul se plecă şi o luă în braţe.

— Îmi cunoaşte deja bine glasul. Nu-i aşa? spuse zâmbind. Apoi băgă micuţul animal sub pelerină şi se îndreptă spre gospodăria ţărănească.

— Acesta-i un păstor nou, zisei eu lui Filip. Nu l-am mai văzut niciodată.

— Eu, da! răspunse Filip. Acuma însă hai să mergem. Nu mai avem timp de pierdut.

El sări în sus şi fugirăm peste câmpia întinsă, cu părumi fluturând în vânt. După ce mai sărirăm un gard ajunserăm la pădurea „noastră”.

COLIBA INDIANĂ

Ce minunată era pădurea noastră.

Dedifeii acopereau pământul, asemenea stelelor, viorelele formau pete albastre prin luminişuri, iar tulpiniţele ascuţite ale zambilelor răsăreau peste tot. Razele soarelui cădeau pieziş printre trunchiurile stejarilor şi luminau povârnişurile şi vâlcelele, unde măcrişul iepuresc privea de sub frunziş, iar veveriţele şi păsărelele nu-şi găseau astâmpăr.

Filip şi cu mine părăsisem cărăruia şi străbăteam cu greu prin pădurica tânără unde caprifoiul se căţăra de la un trunchi la altul.

În cele din urmă ne-am oprit ca să ne uităm în jurul nostru. Filip se aşează pe o perină de muşchi iar eu mă ghemuii lângă el pe pământ.

— Aici ne facem cartierul general, mă anunţă el. Acesta este un punct bun de plecare pentru alte expediţii.

Lui Filip îi plăceau cuvintele lungi şi uneori citea ziarul, numai ca să caute astfel de cuvinte, însă nu le înţelegea întotdeauna.

— Cum vrei tu să faci aceasta? întrebai eu.

— Noi construim o colibă de indian! mă lămuri el. Vezi sorbul acela? Din el putem face stâlpul de la mijloc. Vom căuta crengi ca să le punem de jur-împrejur strânse unele de altele; apoi le împletim cu vrejuri de caprifoi şi lăsăm doar o deschizătură suficient de mare, dt să ne putem târî înăuntru. Pe jos aşternem ferigă şi muşchi şi-n felul acesta o să fie moale şi comod. Este aproape aşa ca şi când am vrea să construim un cuib. În spatele colibei săpăm o groapă şi o căptuşim cu pietre şi crenguţe. Acolo ne ascundem proviziile şi le acoperim cu ferigă, în aşa fel, ca nici să nu se observe. O să arate exact aşa cum era pământul înainte.

Eram încântată. Mă apucai fără întârziere de lucru. Până la orele de prânz mundrăm zdravăn, cărarăm crengi uscate de prin desiş şi tăiarăm cu briceagul lui Filip ţăruşi lungi. În curând scheletul colibei noastre se ridică solid din pământ.

Ne-au trebuit câteva zile până să terminăm coliba. În fiecare dimineaţă făceam acasă treburile în grabă, apoi dădeam fuga în pădure.

Cu fiecare dimineaţă grămăjoara de prai se mărea sub covor. Şi fiindcă mătuşa Margareta nu de multă vreme terminase curăţenia generală de primăvară, neglijenţa mea încă nu se observa.

În aceste minunate ore petrecute în pădure, rareori

rămâneam împreună. Fiecare îşi vedea de lucru şi se lăsa în voia gândurilor lui. Ne întorceam mereu la punctul nostru de plecare, cu braţele încărcate de ferigi şi vrejuri.

Fiecare din noi găsea comorile lui personale şi avea întâmplările lui deosebite pe care le împărtăşeam unul celuilalt la întoarcere.

Descoperirea lui Filip cea importantă era un cuib de ţiclean. Am dat peste el în timp ce Filip se ghemuise neclintit într-un şanţ, cu privirea fixă la o tufă de păducel. Eu mă trăsei lângă el la pământ.

— Un ţiclean! şopti el, hrăneşte puii. Îndată se va înapoia la cuib.

În timp ce el încă vorbea, auzirăm sfârâit de aripioare şi foşnet de frunziş. În clipa aceea văzurăm pe micuţa mamă cu o îmbucătură în cioc, zburând iute ca o săgeată spre cuib. Noi auzirăm piuitul agitat al puişorilor şi frământarea ce domneşte de obicei într-un cuib de păsărele la timpul mesei. Apoi pişti! Mama plecă iar în căutare de hrană, dispărând printre copacii din pădure.

— Vino repede! îmi şopti fratele meu. Vrem să ne uităm în cuib înainte de-a se întoarce.

Cu grijă dădurăm crengile la o parte şi căutarăm cuibul. Era o minge rotundă perfectă ca formă, ţesută des din păr de licheni, cu o deschizătură laterală. Ni se părea o minune că o păsărică aşa de minusculă să fi fost în stare să construiască o căsuţă aşa desăvârşităiân timp ce noi studiam cu atenţie cuibul, puii au simpt prezenta noastră şi o mulţime de ciocuri galbene, curioase, se înghesuiră târâind spre deschizătura cuibului. Însă noi n-aveam vermişori pentru ei şi ne-am retras pentru a nu speria pe mama lor.

— În curând vor începe să zboare, spuse Filip, atunci ne vom ascunde în şanţ ca să-i privim.

În zilele ce-au urmat am întrerupt adeseori

construcţia colibei, ca să putem observa puişorii ce zi de zi se făcură mai mari, mai puternici. Penele deveniră mai dese şi în aceeaşi măsură şi piuitul devenise mai tare şi mai energic.

Aceste păsări nu erau singurii noştri vecini.

Fagul de dincolo de coliba noastră avea sus în vârful lui o creangă bifurcată. Într-o zi, pe când împleteam liniştită la peretele colibei noastre, auzii un foşnet de aripi. O bufniţă cenuşie trecuse în zbor pe lângă mine. Într-o clipă mă căţărai ca o veveriţă pe trunchiul fagului, sărind de pe o cracă pe alta; căutam cu ochii în toate scobiturile după cuib. Oboseala mea fusese răsplătită. Acolo pe creanga bifurcată din vârful copacului, într-un leagăn de paie şi pene cenuşii, era un singur ou alb ca zăpada şi fierbinte de căldura mamei ce-l clocea.

Mă coborâi ceva mai jos ca să n-o deranjez pe pasărea mamă şi mă aşezai pe o cracă, bălăbănind cu picioarele încoace şi încolo. Qt de minunat se putea privi de aici! Povârnişurile din spatele pădurii erau albastre de zambile, iar prin vălul subţire al verdelui proaspăt sclipeau în galben plantele de baltă. Eram aşa de fericită, că-mi venea să plâng de bucurie. Atunci îl zării pe Filip. Venea încet printre copaci cu braţele încărcate cu ferigă. Mi se părea foarte mic de statură. Îndată se urcă şi el lângă mine. împreună privirăm cu desfătare la această curată minunăţie. Nu trecu mult şi o văzurăm pe viitoarea mamă într-un fag din apropiere, clipind mânioasă din ochii ei galbeni. Ne gândirăm c-ar fi mult mai bine să coborâm. Într-o clipă îşi desfăcu aripele-i uriaşe şi se lăsat pe cuib. Noi ne aşezarăm pe burtă în coliba noastră şi vorbirăm despre puii de bufniţă.

O săptămână a mers totul bine. Mătuşa Margareta părea a nu dori să ne stăvilească libertatea.

Când observam că mătuşa era obosită şi extenuată,

îmi ziceam: „Asta nu mă priveşte pe mine, vacanţele îmi aparţin şi eu vreau să le petrec cum îmi place”.

De altfel nu prea eram bună pentru gospodărie, de aceea îmi displăcu foarte mult faptul că mătuşa Margareta într-o dimineaţă mă reţinu strângându-mă de mână, tocmai când eram pe cale de-a pleca şi mă întrebă unde mă duc.

— Afară cu Filip! răspunsei, încercând să mă desprind din strânsoarea mâinii ei. Eu mi-am făcut lucrul meu! Pe cuvânt de onoare că l-am făcut, mătuşă Margareta! Te rog lasă-mă să plec, căci Filip mă aşteaptă.

— Bine, bine! replică mătuşa mea fără şovăire. Filip va trebui să meargă singur astăzi! Eu am nevoie de tine, Rut. Astăzi am spălătură mare şi tu poţi să mă ajuţi la întins rufele. Ar fi şi timpul ca tu să faci ceva mai mult ca până acum!

Eu tropăii în podele şi mă uitai cum nu se poate mai posomorât.

— Eu vreau chiar astăzi neapărat să mă duc! răspunsei necăjită.

Mătuşa Margareta mă zgâlţâi un pic.

— Tu poţi foarte bine, pentru variaţie în lucru, să mai faci câte ceva pentru altul, ripostă ea. Şi dacă nu vrei să faci de bunăvoie, vei rămânea şi după masă acasă. Eu văd că tu devii pe zi ce trece tot mai leneşă şi mai egoistă. Cu dt te calmezi mai degrabă, cu atât mai bine.

Ea păşi greoi spre bucătărie, iar eu trebui, de bine, de rău, s-o urmez. Băteam din picioare şi mârâiam răutădos. Eram furioasă chiar. Aşa un ghinion! Poate chiar azi o să iasă din ou puiul de bufniţă şi eu n-o să fiu acolo. Puişorii de ţiclean îşi vor părăsi poate cuibul şi numai Filip singur o să-i vadă. Era nedrept! în această clipă o uram pe mătuşa Margareta. Hotărâi în inima mea să n-o ajut cu niciun chip, ci să mă port cum nu se poate mai rău. Atunci o să regrete că m-a oprit acasă.

Aici şirul gândurilor fuse întrerupt, căci uşa din spate fusese izbită cu putere şi capul lui Filip se ivi. Lucrase în grădină pentru unchiul Petru şi arăta de-a dreptul înfierbântat.

— TU vii, Rut? întrebă el cu un glas vioi.

— Nu, ea nu vine! răspunse mătuşa răstit. Spre binele ei, trebuie să fie şi altora folositoare. Du-te şi te joacă singur în dimineaţa aceasta, Filip! Dacă se va purta cuviincios, Rut va merge cu tine după masă.

Eu cu mătuşa petrecurăm o dimineaţă deplorabilă. Eu mă strâmbam către perete şi-mi descărcăm mânia pe rufe. Suspinam şi căscam, izbeam cu picioarele mele în picioarele mesei şi aruncam mătuşii mele, pe la spate, priviri nimicitoare. Ea însă lucra din greu la albia cu rufe şi părea a mă trece cu vederea. Se făcea că nici nu observă toanele mele, ceea ce mă enervă şi mai mult. „Ce rost are să fac pe bosumflata, dacă nici măcar nu se uită cineva la mine?” Devenii tot mai înfuriată.

În cele din urmă reuşii să-i atrag atenţia. Ea îmi spusese tocmai să duc afară un lighean plin cu batiste spălate şi să le întind pe frânghie la uscat. De fapt n-aveam de gând să le las să cadă jos, însă eram aşa de preocupată cum să fac ca să izbesc uşa dt mai tare, iar drligele de rufe să le amestec de-a valma, încât ligheanul îmi alunecă din mână şi toate batistele căzură jos. Pe lângă tot ghinionul, în timpul nopţii trecute, plouase, aşa că pe jos era murdar de-a binelea.

Mătuşa mea era foarte supărată. Eu cred că avea chef să mă pălmuiască, căci văzui cum îşi freca mâinile una într-alta. îmi spuse adevărul despre mine însumi şi-mi făcu cunoscut că acuma puteam pleca; căci într-o dimineaţă aşa încărcată cu lucru eram mai curând o povară, decât un ajutor.

Pentru aceasta însă trebuia ca timp de o săptămână

întreagă să rămân acasă în fiecare dimineaţă, să ajut la ceva. Probabil că-n felul acesta voi putea învăţa şi eu să fiu mai amabilă, mai săritoare şi totodată mai puţin stângace. Mătuşa îmi reproşă egoismul meu şi mă asigură încă odată, că voi fi o groaznică decepţie pentru mama mea. îmi luă din mâini ligheanul cu batistele acum murdare şi-mi întoarse spatele.

Cu greu îmi stăpâneam lacrimile, dând din picioare. Apoi însă ridicai capul şi pomii afară pe poarta grădinii. Ce-i drept, pierdusem o săptămână întreagă, toate dimineţile. Acuma însă îmi rămase încă o oră până la prânz, în care timp doream să ies în calea lui Filip.

Era o dimineaţă liniştită, călduroasă. Cerul era încă înnorat iar un miros de pământ proaspăt, acrişor, umplea aerul. Florile îşi ridicau iar capetele, iar păsările cântau pline de veselie. Totul era paşnic. Numai eu, cu gândurile urâte, furioasă, cu faţa udă de lacrimi, mă simţeam cumva nelalocul meu. Acest sentiment mă cuprinse cu o astfel de forţă, încât mă oprii pe loc să cuget, privind în jurul meu.

Aici puteam vedea copacii care-şi împlineau datoria fără grabă sau zgomot, fiecare frunză se desfăcea în chip desăvârşit. Fiecare floare se deschidea ca o minune. Nu era nicio grabă şi nicio împotrivire, d numai pace şi comportări juste.

Odinioară n-aş fi putut exprima în cuvinte, însă acea pace părea a se revărsa înăuntrul meu şi câteva minute în şir am stat să cuget cât de frumoasă ar fi viaţa dacă eu aş putea fi mai drăgălaşă.

Nu-mi doream să fiu prea des aşa, însă în această clipă doream să fiu supusă, fericită, folositoare; să fiu în armonie cu frumoasa creaţiune a lui Dumnezeu. Această dorinţă mă făcu să-mi împreunez mâinile şi să murmur: „Eu doresc doar să fiu cuminte! Nu mai vreau să fiu nici mânioasă şi nici egoistă! Ah, de ce nu pot fi ascultătoare?”

Însă cuvintele mele păreau a fi spuse în gol, căci eu nu ştiam nimic despre Acela ce era foarte aproape de mine şi m-ar fi schimbat.

Pentru mine El era doar un om ce trăise cu mult, mult timp în urmă şi despre care auzisem la serviciul divin. După câteva minute strânsei din umeri şi plecai mai departe. „Niciodată nu voi fi mai bună” murmurai eu. „Întotdeauna voi fi îngrozitoare şi lipsită de bunul simţ! Nimeni nu mă va suferi!”

Îl găsii pe Filip din cale afară de bucuros şi părea a nu-mi fi simţit deloc lipsa.

— Am văzut oul spărgându-se! strigă el. M-am urcat până sus în copac şi „mama” a zburat. Când m-am uitat mai de aproape, coaja era spartă în două şi eu puteam vedea cum se mişcă pieliţa oului. Nu îndrăznii să mai rămân de frică, ca nu cumva să se răcească oul şi puiul de bufniţă să moară. Acum pasărea s-a întors la cuib, să clocească mai departe, aşa că nu te-aş sfătui să te sui să vezi şi tu acum, căci te-ar după cu docul de mâini.

Oricum aş fi vrut eu, era prea târziu, căci trebuia să ne întoarcem acasă pentru masa de prânz. Pe drum îi povestit lui Filip de acea dimineaţă, iar eu mă simţii mai bine, cu toate că îmi dădeam perfect de bine seama că nu meritam niciun pic de milă. Filip încetă de-a mai vorbi în felul lui delicat, despre felul cum am petrecut fiecare în parte acea dimineaţă, iar restul drumului îl străbăturăm făurind la planuri pentru după amiază.

Terry

După trei zile noi trăirăm prima aventură de vacanţă când ne câştigarăm un nou prieten.

Coliba indiană era realmente gata. Un refugiu devenit aşa de plăcut, cum nici nu ne-am fi dorit altul. El cuprindea şi un locşor tainic unde ne ascundeam rezervele de mâncare şi alte comori, atunci când eram plecaţi în

expediţiile noastre.

Puii de ţiclean zburaseră.

Noi le observarăm primul lor zbor nesigur, care se încheia cu rostogolirea lor pe muşchi, de unde strigau cu toată puterea după mama.

Cât despre puiul de bufniţă şi el era harnic la crescut. Se asemăna acum cu o bilă de vată cenuşie, cu cioc încovoiat şi ochi rotunzi şi galbeni. Părea a nu avea nimic împotrivă, când îl luam în mână.

Între timp mai găsirăm şi alte cuiburi: de mierle, sturzi şi vrăbiuţe, prin tufişuri şi scorburi, printre care şi un cuib de graur, într-o scorbură de salcie. Le vizitam zilnic şi notam în jurnalul nostru timpul clocitului şi evoluţia puilor etc.

În după-masa acelei zile sufla un vânt destul de puternic, dinspre deal, care ne sufla din spate. Nu-i de mirare că tot drumul, aproape alergarăm purtaţi de vântul ce părea aşa de hazliu. Din cauza râsului şi a mersului forţat, abia mai puturăm răsufla când ajunserăm la colibă. Ne bucuram însă că o să ne putem trânti pe salteaua de muşchi şi la umbra întunecoasă a pereţilor, să ne tragem răsuflarea. De aceea nici nu mă speriasem câtuşi de puţin când pe Filip, care îşi vârî capul ca să intre în colibă, îl văzui dându-se speriat înapoi, cu ochii mari şoptind pe un ton dramatic „coliba este ocupată”.

— De cine? întrebai eu indignată, făcând câţiva paşi înapoi.

— N-am putut să văd bine! răspunse Filip. Cred însă că este un băiat.

— Na! spusei eu tare. Aceasta este doar coliba noastră şi el să facă bine şi să iasă afară, să putem intra noi.

Linişte de mormânt.

— Vino afară! porunci Filip clar şi tare.

Niciun răspuns.

— Poate este mort! spusei eu.

— Nu, precis că nu! răspunse Filip. Eu am văzut cum s-a scărpinat.

Urmă o tăcere lungă şi nesigură. După aceea Filip începu să râdă înfundat.

— Eu cred că trebuie să mă mai uit odată înăuntru, zise el, poate e cam surd.

În patru labe şi foarte prevăzător, Filip se apropie de intrare. Dispăru pe jumătate în deschizătură şi din nou urmă tăcere.

— Termină repede! stăruii eu şi de emoţie îl prinsei, din spate, de picioare. Cine este? Ce face?

— Ne holbarăm unul la altul, zise Filip şi din nou îl pufni râsul. E un băiat, cum am mai spus. Ascultă, băiete! Aceasta e coliba noastră, iar noi vrem să mergem înăuntru. E mai deştept din partea ta să ieşi afară!

— Nu vreau! se auzi dinăuntru o voce.

— Atunci te scot eu afară! zise Filip bine dispus.

— Dacă încerci, mă prind de perete şi ies cu tot cu el afară, ripostă vocea cu nepăsare.

Din nou tăcere, în timp ce rivalii se măsurau din ochi. Eu, de emoţie şi indignare, săream de pe un picior pe altul. Filip rupse tăcerea.

— Eu ştiu ceva, spuse el. Să facem o întrecere, ca şi în cartea de istorie.

— O ce? se informă glasul intrusului ce nu părea a fi familiarizat cu cărţile de istorie.

— O întrecere, repetă Filip. Aceasta înseamnă o luptă de întrecere între doi oameni care se ceartă pentru ceva. Cine iese învingător, câştigă lupta. Vino afară şi luptă! Dacă biruiesc eu, pleci tu. Dacă învingi tu, poţi împărţi coliba cu noi. Căci vezi… noi suntem cei care am construit-o.

Musafirului nostru nepoftit păru că-i convine această propunere, căci văzui cum Filip se silea să se dea înapoi de la intrare, pentru a-i face loc celuilalt să iasă afară. Aşa supărată cum eram, totuşi când privii pe faţa băiatului ce ieşea din colibă, îmi dădui seama că-mi place de el şi-mi doream să-l cunosc, să ne cunoaştem.

Sper că Filip va birui! – mă gândii eu – totuşi sperai că băiatul va rămânea să se joace cu noi. îmi plăcu de el!

Era un băiat mic de statură. Cam de înălţimea mea, însă de aceeaşi vârstă cu Filip. Hainele sale erau zdrenţuite şi prea mici pentru el. Ochii lui erau aşa de vioi, ca şi ochişorii unei mierle, iar faţa lui slabă era brună ca o castană şi plină de pistrui. Avea un păr bogat ce-i cădea pe obraz, ceea ce-mi amintea de un acoperiş de paie, ciufulit. În mâini ţinea un buchet mare de „flori” (calcea calului şi ciuboţica cucului). El le aşează cu grijă pe un muşchi şi-mi porunci să nu mă ating de ele, până nu lichidează cu băiatul de colo.

Întrecerea începu contra regulii. Înainte ca vreunul din ei să fie gata, băiatul se aruncă pur şi simplu asupra lui Filip şi-i dădu un pumn în bărbie. Filip, care fusese surprins, nu reuşi să-i dea înapoi; mai primi un pumn şi peste ureche. Abia atunci Filip, înainte de-a se hotărî ce avea de făcut, mai clipi de câteva ori din ochi.

— Bate-l Fii! ţipai eu, cât pe ce să mă prăbuşesc peste ei. Dar prinzându-mă de trunchiul unui copac din apropierea lor, loveam cu putere în el ca să mă liniştesc.

Era o luptă palpitantă, îndată ce Filip se puse în mişcare. Era aşa de puternic şi încăpăţânat ca un taur. Băiatul însă îmi amintea de o nevăstuică. El se întorcea şi se învârtea, sărea şi se încovoia, în timp ce muşchii de la braţele-i brune şi slabe se umflau iar buzele le strângea cu putere.

Odată şi încă odată atacă el, în timp ce Filip îşi

susţinea locul şi împărţea palme puternice, însă cu prudenţă.

A fost cu adevărat o întrecere senzaţională, iar eu mă comportai ca şi când o întreagă galerie de spectatori ar fi fost într-o singură persoană.

Băiatul câştigă. El se făcu ca şi cum ar fi vrut să-i sară pe gâtul lui Filip. Însă repede îşi schimbă tactica, aruncându-se la picioarele lui, aşa încât se prăbuşi la pământ cu o iuţeală înspăimântătoare. Înainte ca Filip să-şi fi dat seama ce se întâmplă, copilul îi şi stătea călare pe piept lovindu-l cu putere.

— Încetează! strigă Filip. Tu ai câştigat!

— Te-am învins categoric! zise băiatul şi se sculă în picioare. N-am nevoie de coliba voastră. Eu aş putea să-mi construiesc una şi mai frumoasă.

Îşi ridică florile şi dădu să plece, însă Filip îl apucă de bretelele pantalonilor.

— Nu pleca! îl rugă el. împărţim cu plăcere coliba cu tine şi atunci ne putem lupta şi altă dată. Mie-mi face o plăcere nespusă! Ţie nu?

— Ba da! Destul de mult, spuse băiatul.

— Noi vrem să mâncăm gustarea noastră de după amiază. Vino s-o împărţim între noi! îl invită FIUP. Este destul loc pentru toţi trei în colibă.

De fapt nu era încă vremea de masă, însă noi simţeam că trebuie să întreprindem ceva pentru a-l reţine pe băiat.

La cuvântul „mâncare” avu loc o schimbare surprinzătoare pe faţa lui. El încetă a mai privi posomorât şi plictisit. Fără a se mai obosi să aprobe invitaţia se întinse pe covorul de muşchi şi-şi întinse mâna murdară. Când zâmbea şi ochii lui străluceau. îl găseam de-a dreptul frumos.

Se vedea bine că băiatul era îngrozitor de flămând.

Nu mai văzusem în viaţa mea nici până atunci, nici de atunci ca un om să mănânce într-un asemenea ritm. Noi desfăcurăm pachetul cu pâine şi unt; iar el, fără a mai spune „te rog” sau „mulţumesc frumos”, se repezi asupra mâncării şi în timp ce eu şi cu Filip mâncam încă din prima felie, băiatul terminase deja trei.

Doar şi noi aveam o poftă zdravănă de mâncare! După ce înghiţise şi ultima fărâmitură de pâine şi linsese marmelada de pe hârtie, suspină adânc şi satisfăcut. Acum ne puteam ocupa să ne cunoaştem reciproc.

Stăteam cu toţii întinşi pe burtă în colibă, cu capul sprijinit în mâini. Printre muşchi răzbăteau vârfurile ascuţite ale zambilelor, ce ne gâdilau plăcut pe barbă. Afară soarele după-amiezii inunda cu razele-i aurii pomii şi desena figurine din frunze, pe care le proiecta pe pământ.

Vântul şuiera peste vârfurile copacilor, însă noi puteam sta comod, fiind apăraţi de frig.

— Cum te cheamă? întrebă Filip.

— Terry! răspunse băiatul, în timp ce mesteca un fir de iarbă.

— Câţi ani ai?

— În august voi împlini 11 ani.

— Unde locuieşti?

— În coliba de anini de la pârâu, aproape de Wildenwald.

— Ai fraţi şi surori?

— Nu! Eu sunt singur, numai cu mama.

— Unde este tatăl tău?

— N-am tată!

— Ce faci cu atâtea flori?

— Mama le duce la oraş. Ea este vânzătoare de flori.

— Th le culegi pe toate pentru ea?

— Da, când pot chiuli de la şcoală.

Câtva timp nu mai scoase nicio vorbă. Dintr-odată îmi

veni o idee. Pusei mâna pe umărul lui Terry şi-l întrebai:

— Vrei să vezi un cuib de bufniţă?

Drept răspuns el arătă cu degetul sus în copac.

— Te referi la cel de colo? spuse el. Eu m-am uitat deja astăzi la el înăuntru. Anul trecut am îmblânzit un pui din cuibul acesta. L-am ţinut aproape două luni la mine acasă.

Eu mă necăjii un pic. Acesta era doar cuibul nostru! De ce trebuia băiatul acesta să fi fost acolo înaintea noastră? Filip însă se îndreptă spre el cu voioşie.

— Cunoşti mai multe cuiburi? Ai putea să ne mai arăţi şi altele? Terry ne privi dispreţuitor.

— Eu aş putea să vă arăt aproape fiecare cuib din pădurea aceasta! răspunse el. Filip sări în sus.

— Aşa? Atunci hai să mergem să le vedem! Arată-ni-le pe toate, Terry!

Terry se ridică încetişor şi ne măsură de jos până sus, ca şi când ar fi voit să se convingă ce fel de soi de copii suntem, cărora ar putea să le încredinţeze cuiburile de păsări. Apoi dădu din cap în semn de aprobare.

— Bine! răspunse scurt şi se adânci în tufişuri.

Urmă o oră fără răsuflare, după încheierea căreia eram sleită de puteri şi aproape ruptă în bucăţi. Terry nu se lăsa reţinut de nicio piedică. Ne făcurăm drum printr-o baltă, băgându-ne în apă până la genunchi pentru a studia căminul ţesut al unei pitulice de baltă. Ne căţărarăm pe copaci aproape imposibili în căutare de cuiburi de ciori; cercetarăm scorburile din copaci şi urmărirăm zborul de plecare şi revenire al unui pui de graur.

Pădurea se deschise înaintea noastră iar noi învăţarăm s-o cunoaştem într-o singură oră mult mai mult decât învăţasem până aici.

Soarele era spre asfinţite când ne întoarserăm spre – Rămâi cu bine! i-am zis noi. Apoi şovăirăm. Trebuia să fie

aceasta sfârşitul? Ar vrea un băiat aşa de minunat să ne mai întâlnească?

— Veniţi iarăşi? întrebă Terry indiferent.

Noi scoasem un suspin de uşurare. Din clipa aceasta, Terry deveni prietenul nostru şi ceea ce era mai important, noi ştiam că şi el ne consideră pe noi ca prieteni ai lui.

OIŢA PIERDUTĂ

Prin urmare ne întâlneam aproape zilnic cu Terry, iar pentru noi, timpul trecu mult prea repede.

Noul nostru prieten ne conduse prin toate împrejurimile şi ne mai arătă cuiburi de păsări ascunse împreună cu o seamă de peşteri în pământ. Învăţarăm să cunoaştem atât să mergem pe urmele lăsate de animale mici, să deosebim diferite ţipete de păsări, cât şi însemnătatea lor.

El ne târî prin mlaştini şi hăţişuri în căutare după florile timpurii şi ne arătă unde cresc cele mai rare orhidee. Era ca şi când ne-ar fi deschis o nouă lume a minunilor. Noi îl admiram din pridna uimitoarelor sale cunoştinţe asupra vieţii de pădure.

Odinioară nu-i puteam suferi pe prietenii lui Filip, pentru că, gândeam eu, m-ar fi putut lipsi de el. Terry, dimpotrivă, ni se părea la amândoi că ne consideră ca prieteni în aceeaşi măsură şi nu mă privea de sus pentru că eram fată şi eram mai mică. De aceea era o decepţie pentru toţi când Filip îşi scrântise piciorul. El sărise într-o poziţie rea dintr-un copac şi după ce şchiopătase cu greu până acasă, trebui să mai stea şi 3 zile în pat.

La început rămăsei şi eu acasă să-i ţin de urât lui Filip. Eu credeam că ostenelile mele aveau succes, însă ele aduceau pe mătuşa Margareta la marginea disperării.

Mai întâi prinsei o raţă, o îmbrăcai în haine de păpuşă şi o adusei în cameră pentru a-l vizita pe invalid. După aceea îi dădui drumul pe covorul din sufragerie şi

uitarăm de ea. Raţa de la o vreme merse legănindu-se pe coridor, unde o întâlni pe mătuşa Margareta, care nu se bucură deloc. Noi auzirăm cum raţa, ce mocăia furioasă, fusese scoasă pe uşă afară, după care o văzusem păşind greoi pe iarbă cu scufia pe cap, care aluneca de pe o parte pe alta în timpul mersului.

După acest incident ne jucarăm de-a soldaţii. Aşezarăm în colţurile opuse ale camerei pentru fiecare o armată de soldaţi de plumb şi o duzină de bile. O bună bucată de vreme ne bombardarăm reciproc, fiind extremi de veseli. Dintr-odată ne aduserăm aminte că pisoii din şopronul de lemne ar fi putut constitui o excelentă cavalerie. Mă dusei repede într-acolo şi mă întorsei cu un braţ de „blănuri" negre şi mai pătate, torcând, cărora le dădui drumul pe covor. Patru pisicuţe cu ochi albaştri, dând din coadă, se desprinseră una de alta, fugind la colţurile camerei.

Eu îmi alesei ca armată o pisicuţă pestriţă şi una neagră cu botişorul alb. Filip avea două pisicuţe negre ca pana corbului. Deschiserăm focul împotriva infanteriei (soldaţilor de plumb), după care trecu la atac cavaleria.

A fost un joc grandios şi pisicuţele erau încântate. Ele fugeau în toate părţile după bile, doborând soldaţii şi-n dreapta şi-n stânga. Filip şi cu mine ţipam de bucurie şi ne târam în patru labe ca să ne adunăm „muniţiile" şi să prindem „cavaleria". Mai repede, tot mai repede fugeau pisicuţele, tot mai înverşunat se agita lupta; apoi, dintr-odată un zăngănit şi o stropitură! Pisicuţă cea pestriţă sărise pe faţa de masă ce atârna şi a tras-o jos împreună cu vaza de flori. În câteva secunde se încurcase aşa de bine în ea încât, deznădăjduită, se învârtea ca o sălbatică prin cameră. Apa din vază se vărsă pe covor, iar noi stăteam şi râdeam până ne curgeau lacrimile pe obraji. În acest moment se deschise uşa şi intră mătuşa Margareta. Pisicile

se năpustiră printre picioarele ei şi fugiră; afară de una micuţă care rămăsese agăţată de piciorul mătuşii, înfigându-şi ghieruţele în ciorapul ei. Mătuşa nu era amuzată câtuşi de puţin! Continuarea scenei doresc mai degrabă să n-o descriu. Urmarea a fost că cele patru pisicuţe agitate au fost alungate în pivniţa cu cărbuni, iar din casă era dată afară o fetiţă supărată. Filip primi o carte şi i se ordonă ca de aci înainte să rămână culcat pe canapea. Următoarele zece minute le petrecui stând supărată pe grămada de lemne. Era pur şi simplu nedrept. Mătuşa Margareta spusese că numai eu aş fi vinovată de toate cele întâmplate. Şi Filip era tot aşa de vinovat ca şi mine! E drept că, eu făcusem propunerea cu pisicile. Filip însă găsise ideea formidabilă. Nu-nţelegeam de ce n-am fi avut voie să ne jucăm. îmi era foarte neplăcut să fiu trimisă afară singură. O uram pe mătuşa Margareta! Dacă ar fi judecat bine situaţia nu eram nicidecum vinovată. Doar pisicuţele erau vinovate! La acest gând o văzui din nou pe pisica pestriţă toată udă, încâlcită în faţa de masă, ce se rostogolise prin cameră.

Începui să râd înfundat şi cu aceasta se îmbunătăţi şi dispoziţia mea. Mă ridicai şi mă dusei spre lăcrămioarele de lângă zid, care începeau să-nflorească. Mirosii adânc parfumul lor. Începui să mă simt mai bine, căci era minunat să stai afară într-o zi aşa de senină de primăvară, chiar singură fiind. Mă gândii că pot merge în pădure, să-l văd pe Terry. Ieşii prin gaura din gardul viu şi hoinării de-a lungul uliţei. Primăvara era pe sfârşite. În curând avea să înceapă vara. Câmpia pe care păşteau mieii era galbenă de flori de calce, iar cei mai mulţi dintre miei arătau aşa de mari, aproape ca oile. De jur-împrejurul meu puteam auzi behăitul lor strident, după care urma răspunsul oilor-mame, pe un ton mai jos. Mă oprii să-mi împletesc un lănţişor din flori de bănuţei şi mă întrebai: Oare ce-o fi

devenit din mieluşelul blând şi orfan, ce-mi linsese obrazul în prima zi de vacanţă?

Nu mă adâncii prea mult în pădure, căci razele de soare de la marginea ei erau mai plăcute, iar eu voiam să culeg flori.

Feriga tânără răsărea peste tot, acoperind zambilele. Măzărichea se întindea peste gropi, iar de prin luminişuri se zăreau flori de orhidee şi vinariţă. Eu hoinării mai departe fără nicio ţintă, gândindu-mă la Filip, la mama, la Terry cu cuiburile lui, la dealuri îndepărtate pline de zambile şi la colibe indiene. Aproape că uitasem unde eram! îmi venii în fire, când în apropierea mea răsună o voce bărbătească. Mă uitai îndărăt şi-mi dădui seama că vocea nu mi se adresa mie, căci bărbatul îmi întoarse spatele şi căuta cu ochii în desiş. îl recunoscui de la prima vedere. Era păstorul ce luase mielul orfan în braţe şi-l ascunse sub mantaua lui.

Curioasă cum eram, voiam să ştiu ce face el acolo. Mă aşezai în aşa fel ca el să-mi observe prezenţa, îndată ce mă zări, un zâmbet binevoitor i se ivi pe faţă.

— Ia te uită! strigă el. Asta-i micuţa ce s-a jucat cu mieluşeaua, iar acuma apare la momentul potrivit. Unul dintre „ştrengari" a fugit. Eu cred că este pe undeva agăţat prin tufişurile astea. Însă pur şi simplu eu nu pot să-l văd! Vrei să mă ajuţi să-l caut?

Eu chiar doream aceasta cu multă bucurie. îl iubeam pe acest bătrân cu părul alb şi faţa rumenă. La rândul meu simţeam că şi el mă îndrăgise. Foarte curând curgeau discuţiile între noi ca şi când ne-am fi cunoscut de-o viaţă.

— De ce a fugit oiţa? întrebai eu, în timp ce scotoceam tufişurile şi cercetam şanţurile şi gropile.

— Da, vezi tu! răspunse bătrânul zâmbind. Eu cred că aşa se întâmplă şi la oameni. Unii merg după capul lor până ajung la strâmtoare.

— Desigur că-i pare rău! spusei eu. Acum când este prins în tufiş, îşi doreşte să fi rămas mai bine pe păşune.

— Da, spuse gânditor bătrânul, dând din cap, este nevoie de mulţi spini şi tufişuri pentru ca aceşti miei să înveţe că drumul lor nu este cel mai bun. Pe semne că i se rupe inima de dor după mine. O, de-aş putea găsi locul…!

— Ce mult se va bucura să ne vadă! spusei eu. Ce mult doresc să-l găsesc! Trebuie să fie foarte obosit şi flămând; i-aţi luat ceva de mâncare?

El îşi băgă mâna în buzunar şi scoase o sticlă.

— Ai să vezi! Abia de-l voi lua în braţe şi el îşi va şi băga nasul în buzunar! Ştie bine că eu nu pot uita aceasta.

Păstorul râse încet ca pentru sine, apoi ne băgarăm mai adânc în pădure.

— S-a rătăcit departe! Nu-i aşa? observai eu.

— Da, într-adevăr, răspunse bătrânul. Însă eu totuşi am s-o găsesc. Niciodată nu mi s-a rătăcit vreo oaie fără să n-o fi găsit şi să n-o fi adus acasă! Mereu o tot aud pe undeva behăind, chiar dacă uneori trebuie s-o caut multă vreme.

— Care a fost cel mai lung timp când a trebuit s-o căutaţi? întrebai eu.

— Aproape o noapte întreagă, spuse el. Însă aceasta, pe timp de furtună, când nu puteam să-i aud glasul din cauza vântului puternic şi al tunetelor. Oaia o găsisem agăţată într-o tufă de mure, abia în zorii zilei, când era pe jumătate moartă de frig, de foame şi zbierat.

— Şi ce făceaţi cu ea?

— Ce făceam? O scoteam dintre rugii de mure, o linişteam, o înveleam în mantaua mea şi o duceam în braţe până acasă; câteodată mi se părea că înnebunise de frică, îndată însă ce simţea braţele mele, se liniştea ca un copilaş ce doarme la sânul mamei. Ea simţea că totul este bine.

Eram pe cale să-i pun o altă întrebare, când păstorul

ridică dintr-odată mâna şi se opri. El ascultă încordându-şi atenţia.

Eu nu auzii nimic! însă urechea lui experimentată de păstor prinsese sunetul slab al strigătului de ajutor, al unui mieluşel obosit.

— Acolo trebuie să fie! spuse el simplu. În tufişul acela.

El se duse în direcţia de unde venea glasul. Când dădurăm cu ochii de mieluşea, pentru mine deveni o enigmă faptul, cum o făptură atât de mică a putut intra într-un aşa desiş de mărăcini, plin de spini! O şi mai mare taină pentru mine era, cum avea s-o scoată păstorul de acolo! Ne apucarăm de treabă; dădurăm crengile la o parte. În timp ce păstorul se ostenea cu lucrul, vorbea cu oiţa, aşa cum vorbeşte o mamă cu un copil speriat.

Ce-i drept, mieluşelul nu putea înţelege vorbele, însă recunoscu pe dată glasul păstorului. Într-o clipă ştiuse el că este căutat, găsit şi iubit, căci la sunetul vocii, încetă lupta neputincioasă şi gemetele pline de frică. El lăsă să răsune un singur behăit vesel, apoi stătu liniştit, aşteptând. A durat multă vreme până am pătruns până la mieluşea. Cu multă răbdare, bătrânul păstor îşi croi drum prin tufişuri şi ramuri ghimpoase, dându-le la o parte, până când, în cele din urmă, ridică în sus oiţa cea pierdută! Mâinile sale erau îngrozitor de zgâriate şi sângerânde; însă el părea a nu le lua în seamă. Ţinea mieluşelul tremurând strâns, la pieptul lui, însă acesta începu să adulmece cu botişorul lui negru pe la buzunarul păstorului.

— Eşti gata să te-ntorci acasă? şopti el ridicând botişoru-i negru şi umed spre faţa lui.

— Beee! răspunse mieluşeaua şi băgă botişorul în buzunarul păstorului. Acesta scoase sticla afară iar mieluşeaua începu să tragă cu poftă din biberon. Sticla se goli numaidecât, iar mieluşeaua sătulă şi mulţumită, îşi

sprijini căpşorul pe braţul păstorului.

Liniştiţi ne îndreptarăm spre casă. Mâna mea era în mâna mare şi bătătorită a păstorului, iar mieluşeaua se afla în siguranţă pe braţul lui.

Părea a fi căzut pe gânduri, însă arăta foarte fericit. Aş fi dorit mult prea bucuroasă să iau parte la gândurile lui, dar nu îndrăzneam să-l întreb nimic. Mă mulţumii să merg mai departe, liniştită lângă el.

Când am ajuns la pajişte, soarele era pe asfinţite, iar cerul avea culoarea unei scoici roşiatice. Dădurăm drumul mieluşelei între tovarăşele ei; după un scurt behăit plăcut, căzu îndată într-un somn adânc.

— Eu cred că este vremea să merg acasă! spusei încet. Vă mulţumesc, că mi-aţi îngăduit să vă ajut şi eu sper să ne revedem curând!

Însă bătrânul, care sta pe banca de lemn din fata grajdului de oi, mă trase spre sine şi zise:

— Înainte să pleci, fetiţo, vreau să-ţi citesc ceva despre o altă oaie, care de asemenea se rătăcise! Atunci scoase din buzunar un nou Testament uzat, îl deschise la Evanghelia după Luca, cap. 15 şi începu să citească rar şi cu băgare de seamă, ca-n felul omului de la tară.

Eu auzisem probabil această istorioară deja mult mai înainte, însă nu mă interesase. În această seară însă era altfel. Ea părea a face parte din pajiştile povârnite, din umbrele lungi ale serii, a soarelui roşiatic şi a turmei care dormea. Mă apropiai şi mai mult de păstor şi-l ascultai din toată inima! „… după ce-a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri…” Luca 15: 5 – 7 „… care n-au nevoie de pocăinţă!”

El închise Noul Testament iar eu privii la el.

— Noapte bună, micuţo! spuse el.

— Noapte bună! răspunsei eu. Şi mulţumesc frumos.

Încet, prin livezile înflorite, venii spre casă.

O IDEE GENIALĂ

Lui Filip nu-i povestit nimic despre păstor, cel puţin despre sfârşitul întâmplării; mi-era teamă c-ar putea râde de mine, găsind comică toată chestiunea. Afară de aceasta, aproape că uitai întâmplarea, pentru că îmi veni în minte o idee genială! Şi când eu aveam aşa ceva, nu mă puteam gândi la nimic altceva, până ce n-am înfăptuit-o până la capăt.

Neputând încă să meargă până în pădure, Filip şchiopăta în dimineaţa aceasta prin grădină. Ne jucarăm jocurile noastre obişnuite şi acum stăteam la umbra unui măr. Ne întrebam ce-am mai întreprinde altceva! Şi fiindcă nimic potrivit nu ne venise în minte, stăteam tolăniţi pe jos şi pălăvrăgeam. Filip începu să vorbească despre albumul său:

— Ştii tu, el devine tot mai gros! mă informă el, şi este aşa de plin cu însemnări importante despre păsări! Tot ceea ce-mi mai trebuie acum este un aparat de fotografiat, ca să fac fotografii şi pe care n-o să-l primesc încă ani de-a rândul. Gândeşte-te numai! continuă el visător. Ce fotografie minunată a puiului de bufniţă ar fi ieşit în timp ce el stătea pe mâna ta. Dar ţiclenii ce stăteau în şir pe o creangă de păducel?

— Nu face nimic! îl consolai eu. Noi avem ceva mai mulţi bani decât ultima dată când i-am numărat. Deci merge înainte!

— Însă aşaaa… încet! oftă Filip. În curând voi fi aproape adult şi atunci mă trimite într-o şcoală-internat, iar acolo nu mai am timp pentru fotografiat. Dacă mătuşa Margareta mi-ar permite să fac pe curierul în timpul liber, aş câştiga bani!…

Eu întrerupsei această succesiune de idei, prin aceea că mă năpustii asupra lui şi-l lovii puternic pe spate.

— Fii! strigai eu. Fii, eu am o idee fantastică de tot.

— Ce fel? întrebă el, îndoielnic.

Bunele mele idei au fost pentru el cam dubioase. Ele luau adesea un curs rău şi se terminau cu pedeapsă.

— De data aceasta este o idee cu adevărat bună, Filip! îi asigurai eu. Mătuşii Margareta îi va fi imposibil să afle ceva. Noi o să căutăm şi-o să culegem flori pe care o să le vindem, aşa ca mama lui Terry şi-n felul acesta o să adunăm bani cu grămada. Spune „da”, Filip! Spune „da”!

Lui Filip i se păruse afacerea încă foarte îndoielnică.

— Mamei lui Terry nu i-ar place aceasta! obiectă Filip. Dacă oamenii cumpără florile noastre, nu le mai cumpără pe ale ei şi atunci câştigă mai puţin.

— Noi nu mergem în aceleaşi locuri! spusei eu. Ea vinde florile pe stradă, în oraş. Noi ne deghizăm ca să arătăm ca ţiganii şi batem la uşile din spatele caselor.

Ochii lui Filip străluceau. Ideea mea a fost consimţită. Eu ştiam prea bine că acum sau mai târziu el va fi de acord. Aşa că Filip spuse:

— O să mergem la casele cele mari din deal, cu porţile de fier şi intrarea largă. Ne îmbrăcăm cu hainele noastre vechi, ne ungem pe faţă cu ceva şi ne încălţăm cu pantofii cei mai murdari. Vom arăta ca nişte copii de ţigani, mai ales că tu îţi vei pune pe cap baticul cel roşu. O să câştigăm bani cu grămada! Vino, să plecăm imediat!

Eu care eram bucuroasă să-mi duc planul până la capăt, sării. Îndată însă când mi-adusei aminte de piciorul lui Filip încercai să-mi stăpânesc nerăbdarea.

— Tu vei putea merge mâine, nu-i aşa? Chiar dacă mai rău, un pic de mers şchiopătat ar fi foarte folositor. Oamenii ar avea milă de tine! Am putea spune: „Aveţi milă de un biet cerşetor şchiop” şi ai întinde pălăria! Ai putea chiar să te legi cu o batistă albă la încheietura piciorului şi te-ai uita în jos, ca şi când te-ar durea, însă nu prea tare, căci ar trebui să izbucnesc în râs.

Numai gândul la cele spuse mă făcu să izbucnesc

într-un hohot de râs, ce mă rostogoleam pe iarbă de distrată de eram.

În ziua următoare Filip se simţea mai bine cu piciorul. O şterpelirăm de acasă mai de timpuriu, cu un coş mare de mers la piaţă. Ne îndreptarăm spre pădure. Intenţionasem să culegem florile până la prânz, iar după masă să le ducem la vânzare. N-aveam habar de preţuri, ceea ce ne cam neliniştea, însă speram că totul va merge bine.

— Încotro mergem? întrebai pe Filip, în momentul când am ajuns la fâneaţă.

— La mlaştina din vale! răspunse el. Acolo vom culege o mulţime de flori de ciuboţica cucului. Mai târziu vor fi şi flori de calcea calului şi odoleanul e pe înflorite. Poate găsesc şi câteva orhidee pe care să le punem printre ciuboţica cucului. Culorile se potrivesc bine împreună.

— Putem tăia şi câteva flori de cireş sălbatic! completai eu, iar eu vreau să culeg măcriş iepuresc şi viorele şi să fac buchetele pentru vazele mici. Le putem vinde ieftin la oamenii ce nu vor buchetele mari. O, Fii, ce minunat va fi!

Eu aproape că fugeam pe drumul abrupt ce ducea spre lumea mlăştinoasă şi în mersul meu repezit eram dt pe ce să mă agăţ într-o cracă de cireş plină cu flori ce atârna de-a curmezişul.

Mă oprii să rup câteva rămurele, în timp ce Filip mă ajunse din urmă. În loc să mă ajute, stătea pur şi simplu să se minuneze de splendoarea albă şi curată.

— Nu-i asta o minune? îşi dădu Filip drumul încet la grai. Dacă te uiţi mai sus pare a fi un munte de zăpadă adunată!

— Da, răspunsei eu indiferentă, ajută-mă să culeg, căci nu pot face totul singură.

— Nu-i păcat că această splendoare nu durează?

continuă Filip, fără a ţine cont de mine. Peste câteva zile totul se va scutura, iar petalele florilor vor deveni maronii şi vor fi respingătoare, căzute pe jos. În fond niciun lucru frumos nu dăinuieşte!

— După aceea se vor face cireşe sălbatice! replicai nepăsătoare. Încetează să te tot uiţi în sus, Fii! Este o prostie să-ţi baţi capul cu astfel de gânduri. Mai bine hai să culegem flori!

Filip se supuse şi începu să culeagă viorele de un albastru închis. Expresia feţei rămase însă gravă. Eu mă îndepărtai de el, căci nu-l puteam privi într-o aşa dispoziţie melancolică. Cu toate că încercam să le uit, ultimele cuvinte ale lui Filip îmi sunau mereu în urechi: „În fond niciun lucru frumos nu dăinuieşte”.

El avea întru totul dreptate! Toate lucrurile urâte cum erau crizele de furie, certurile cu mătuşa Margareta îmi reveneau mereu în minte şi nu puteam scăpa de ele, cu toate că pentru un timp dispăreau. Lucrurile frumoase, dimpotrivă: atât vacanţa şi florile, cât şi apusul de soare şi păsările cântătoare treceau sau mureau. Desigur că alte lucruri frumoase le luau locul, însă ele nu mângâiau ca cele ce trecuseră.

— Chiar deloc! spusei tare, iar Filip, care venea în urmă, mă auzi.

— Ce „chiar deloc”? întrebă fratele meu. În acel moment el zări o gaiţă, din cauza căreia a uitat totul.

— „Frumosul” încercai să lămuresc destul de neclar.

— Aşa, spuse Filip. Nu face nimic, mereu vine ceva nou! Gaiţele îşi construiesc cuiburile destul de adânc, ţine ochii bine deschişi.

El nu-mi spusese înainte nimic despre gaiţe, iar eu nu puteam pricepe ce are a face cu întrebarea.

Fiind însă obişnuită cu judecata simplă a fratelui meu, nu întrebai nimic mai mult. În curând ajunserăm la

mlaştină şi ne îndreptarăm toată atenţia spre flori.

Toată vremea până la prânz o petrecurăm culegând flori cu multă hărnicie şi coşul se umplu.

Erau flori galbene de ciuboţica cucului şi orhidee de un roşu aprins, combinate cu florile albe de vinariţă. Galbenul sclipitor al calcei îl comparam cu flori de baba ursului, iar printre calcea calului am aşezat odolean şi arburi fine.

Florile de cireş le-am lăsat separat, căci simţeam că albul imaculat va produce un efect mai atractiv. Aşa că Filip a dus coşul, iar eu am dus, cu braţul, crengile de cireş. Comoara noastră am ascuns-o în livada cu pruni, în timp ce merserăm la masă, înăuntrul nostru tresăltam de emoţie, însă exterior, foarte calmi.

Filip înghiţi masa de prânz cu o repeziciune uimitoare, ceea ce-o făcu pe mătuşa Margareta să-l privească foarte sever, în câteva rânduri. Graba noastră de-a pleca din nou dădu de bănuit mătuşii.

— Filip! spuse ea destul de grav. Eu cred c-ar fi bine să-ţi laşi piciorul să se odihnească, azi după masă. Ai hoinărit destul de dimineaţă până la prânz.

Filip privi cu tristeţe spre ea.

— Mătuşico, o linişti el, cu cel mai respectuos ton de care era capabil, eu am stat liniştit aproape tot timpul. Am fost numai până la mlaştină de am cules nişte flori, în afară de aceasta, completă el cu seriozitate, eu simt că mişcarea este bună pentru piciorul meu, care devine mai puţin ţeapăn. Sincer să fiu, mi-am propus ca astăzi după masă să-l mişc cât mai mult posibil.

Filip reuşi să se impună, cum, de-altfel, făcea el întotdeauna cu mătuşa.

— Ei bine! se răzgândi ea. Însă nu-ţi obosi prea mult piciorul şi rămâi mai departe de mlaştina aceea. E mai mare ruşinea cum arată pantofii surorii tale.

Filip se uită la pantofii mei şi oftă. Desigur el îşi schimbă pantofii, înainte ca mătuşa să fi dat cu ochii de ei. Eu, ca de obicei, uitasem. Ce plăcută ar fi fost viaţa, mă gândeam eu cu oarecare amărăciune, dacă aş fi venit pe lume cu caracterul lui Filip.

După ce mâncarăm, mătuşa se duse la bucătărie să spele vasele. Nu mă rugă pe mine să-i ajut şi bine-nţeles că nici eu nu i-am oferit ajutorul. Găseam întotdeauna o mulţime de motive şi scuze, atunci când ajutorul meu era de dorit. Astăzi mătuşa era destul de obosită, însă mă lăsă să plec. Îndată ce trântii uşa, coborâi în grabă treptele. Trecui cu mâna prin păr şi cruciş şi curmeziş până ce-mi atârnă răvăşit pe spate, apoi mă legai cu baticul indian, ce mi-l trimisese mama, şi-mi mai pusei şi un şorţ murdar. Pantofii mei plini de noroi n-aveau nevoie de îmbunătăţire. Arătam ca o mică vagabondă. Filip, în jacheta cu care căuta cuiburi de pasăre şi cizme înalte, era un însoţitor bun pentru mine.

— Numai să nu ne vadă mătuşa Margareta, şopti el prevenitor, că ar cădea jos de spaimă. Hai s-o ştergem cât mai repede de aici.

Ajunserăm în vârful colinei unde se aflau casele cele mari, nu fără greutate, căci era foarte cald, iar coşurile erau grele. Chiar şi pe Filip îl durea piciorul cu adevărat, ceea ce el nu voia să recunoască nicidecum. Însă ceea ce ne îngrijora mai mult era faptul că florile noastre îşi aplecaseră capetele aşa de trist. Desigur că trebuiau puse să stea la apă o noapte întreagă, însă noi fuseserăm prea nerăbdători ca să mai aşteptăm până a doua zi.

Când am reuşit noi să ajungem în faţa primei case cu porţile duble de fier, cu toată nerăbdarea noastră nu ne grăbeam a intra.

— Ce vrei tu să spui? mă întrebă Filip cu vădită nervozitate.

— Eu? răspunsei supărată. Eu n-am să spun nimic. TU ai să vorbeşti. TU te pricepi la aceasta mult mai bine ca mine!

— Bine, e în regulă! spuse Filip liniştit.

— Poate nici nu trebuie să vorbim nimic, dacă persoana care locuieşte aci iese afară la uşă şi când ne vede, strigă „Ce flori frumoase! Eu cumpăr îndată două buchete”. Noi zâmbim pur şi simplu, îi înmânăm florile, iar ea ne dă banii şi plecăm.

Această perspectivă îmbucurătoare ne făcu mult mai curajoşi şi înaintarăm mult mai repede până la locul unde drumul se bifurca. Drumul din stânga ducea înainte printre pajişti, straturi cu flori şi cedri. Drumul din dreapta ducea în spatele casei.

— Intrăm prin faţă sau pe din dos? întrebai eu.

— Eu cred că prin spate, spuse Filip. Noi nu trebuie să uităm că suntem ţigani.

În timp ce apăsam pe soneria de la uşă, ne ciocnirăm unul de altul. Abia că avurăm timp să ne dezmeticim, că se şi deschise uşa şi-n prag apăru servitoarea. O fată distinsă cu părul vopsit şi ondulat permanent şi cu hainele îmbibate cu un parfum puternic mirositor.

— Ce doriţi? întrebă ea scurt.

Totul decurse aşa de pe neaşteptate încât noi am rămas aşa de surprinşi că nu puturăm decât să ne uităm unul la altul.

O clipă domni tăcere. Pe mine mă cuprinse o poftă aprinsă de-a râde în hohote! Nu puteam vorbi. Cu umerii tremurânzi mă întorsei de la Filip, nu înainte însă de a fi observat că nici lui nu-i mergea mai bine. El îşi scoase batista şi făcu ca şi când ar fi trebuit să strănute, însă rezultatul a fost un fel de muget (urlet) ce avusese asupra mea o mare influenţă. Lacrimile îmi curgeau pe obraz şi întorsei spatele servitoarei.

— Ce vreţi? întrebă ea încă odată.

De data aceasta vocea răsuna plină de furie.

Filip îşi adună toate puterile şi cu voce tremuiândă zise:

— Doriţi să cumpăraţi câteva flori? murmură el.

— O nu, nu! strigă servitoarea. Pentru ce-am mai cumpăra flori? N-aţi văzut grădinile? Stăpâna are mai multe flori decât are nevoie. Afară de aceasta florile voastre sunt veştejite de-a binelea.

— Îşi vor reveni îndată ce le puneţi în apă! încercai eu să explic. Însă ea ne şi închise uşa în nas, pe când noi rămăsesem chicotind pe trepte.

Îmi ştersei ochii cu un colţ de şorţ, fiindcă-mi uitasem batista. Apoi făcurăm cale-ntoarsă. Straturi pline de lăcrimioare şi micşunele (pe care la intrare, de emoţionaţi ce eram, nu le văzusem) mărgineau drumul pe ambele părţi. Noi însă izbucneam mereu în hohote de râs. Eram prea distraţi pentru a fi decepţionaţi! Servitoarea, cu toate cele întâmplate, a fost o privelişte încântătoare, privind la buzele ei roşii ca para focului şi coafura curioasă! în mod sigur la casa următoare vom avea mai mult succes.

Ajunserăm în faţa ei. Arătă cu mult mai puţin grandioasă. Grădina era mai mică, iar uşa casei se putea vedea din stradă. Ne-am oprit puţin ca să citim inscripţia de la poarta grădinii: „Cerşitul şi comerţul ambulant interzis!”

— Ce-nseamnă „ambulant”? întrebai eu.

— Nu ştiu exact, răspunse Filip. Probabil că este vorba de negustorii ce vor să vândă varză. În orice caz, nu ne priveşte pe noi, de aceea hai să mergem. Ca unii care ştiam ce voiam, înaintarăm pe drum în sus, având coşul între noi.

— Orice s-ar întâmpla, de data aceasta n-avem voie să râdem! porunci Filip. Nici măcar să ne uităm unul la

altul, şi atunci totul va merge bine. Şi încă ceva: să mergem la uşa din faţa casei, pentru că domnii şi doamnele sunt poate mai simpatici decât servitoarele.

Odată ajunşi în vârful treptelor de piatră, eu am tras de funia clopoţelului mai energic decât aş fi voit. Clopoţelul sună aşa de tare, încât Filip se ţinu de urechi, devenind palid de tot. Era îngrozitor ca, într-o după amiază atât de liniştită, să faci un astfel de tărăboi. Ne aruncarăm reciproc o privire disperată şi în aceeaşi clipă se deschise şi uşa. O doamnă mai în vârstă cu ochelari şi un spate ţeapăn sta în prag şi se uita la noi ca şi când nu ne-ar fi văzut cu ochi buni.

Noi eram aşa de ferm hotărâţi ca de data aceasta să nu ne mai lăsăm întrebaţi, încât începurăm a vorbi amândoi în acelaşi timp şi încă destul de tare şi repede:

— Noi am cules flori!

— Şi am crezut că dumneavoastră aţi dori bucuroasă să cumpăraţi câteva, afirmai eu.

— Ele costă puţin! spuse Filip.

— Puteţi să ne daţi cât vreţi pe ele! completai eu.

— Ele arată puţin veştede, regretă Filip.

— Însă se vor reface foarte curând, dacă le veţi pune repede în apă, mai completai eu.

— De fapt ele sunt foarte proaspete! constată Filip.

— Noi le-am cules abia azi dimineaţă, lămurii eu.

În timpul acestui uluitor potop de cuvinte, ochii bătrânei rămaseră indignaţi de uimire, fixaţi spre noi. Ea nu dădu nicio atenţie buchetului veştejit (pe care eu încercam cu o grabă febrilă să i-l împing în mână), ci întrebă numai pe un ton rece:

— Ascultaţi odată, copii! N-aţi citit inscripţia de pe poarta de la grădină?

— Ba da! recunoscu Filip puţin încurcat. Însă eu nu sunt vânzător de varză.

— Şi eu nu sunt nicidecum o cerşetoare! adăugai eu cu destulă obrăznicie.

— Copii! continuă bătrâna doamnă cu o voce teribilă. Dacă sunteţi prea mici pentru a înţelege limba voastră maternă, atunci cu siguranţă că sunteţi prea mici pentru o astfel de ocupaţie. Mergeţi acasă la mama voastră!

Pentru a doua oară în aceeaşi zi ni se închise uşa.

Rămăsesem pe trepte, uluiţi şi încremeniţi. Filip era descurajat şi propuse să mergem acasă. Eu însă aveam mai multă răbdare şi stăruii mai departe:

— Hai să mai încercăm încă o dată! Doar nu pot fi toţi aşa de urâcioşi. Uite, la poarta următoare nu scrie nimic despre „ambulant11. Acolo putem să intrăm liniştiţi.

— La prima casă, tot nimic nu scria! bolborosi Filip. Apoi mă urmă pe alee în sus. În faţa noastră se întindea o minunată grădină alpină. Eu mă dusei câţiva paşi mai înainte şi dintr-odată dădui cu ochii de un grup de flori sclipitoare de genţiană, ce ieşiseră înghesuite din pământ. Niciodată până atunci nu mai văzusem un albastru aşa ca cerul. În clipa următoare mă plecai pe genunchi să pot privi mai îndeaproape florile de genţiană. În acelaşi timp Filip tropăia în urma mea, uitându-se la o ciocârlie ce se ridica în înaltul cerului, ca apoi să plutească nemişcată în aer. Cu capul băgat între umeri, păşi mai departe. Desigur că uită totul ce era în jurul lui şi se împiedică de mine în aşa fel că mă răsturnă cu picioarele în sus. Coşul cu flori se răsturnă şi el, împrăştiindu-se în toate direcţiile. La toate acestea s-au mai adăugat şi ţipetele noastre stridente.

În clipa următoare apăru un domn de după colţ, care era dt pe ce să se împiedice de noi.

— Oh! dar ce s-a întâmplat? începu el.

În timp ce noi ne desprindeam unul de altul şi ne ridicarăm, Filip spuse:

— Îmi pare rău!

— Tu ai căzut peste mine! zisei eu indignată.

— Dar tu nu trebuia să te ghemuieşti pe jos! se apără Filip.

— Nici tu nu trebuia să ridici nasul în aer! îl combătui eu.

— Ah! ştii tu… eu studiam cu atenţie zborul unei ciocârlii. Ascultă! Acum pot s-o aud! lămuri fratele meu, în felul lui împăduitor.

El stătea în mijlocul drumului şi asculta atent, cu faţa transfigurată şi mâinile împreunate. Uitase cu desăvârşire prezenţa străinului de statură înaltă, ce-l privea cu uimire.

— Te interesează păsările? întrebă domnul dintr-odată.

— Ele mă interesează colosal! răspunse Filip, ce se trezi ca dintr-un vis şi-şi îndreptă cu seriozitate ochii lui albaştri către cel ce puse întrebarea. Şi pe dumneavoastră la fel?

— Foarte! răspunse domnul, sec. În grădina mea îşi au cuiburile diferite soiuri de păsări. Am să vă arăt câteva, afară de cazul că tu vrei să stai cu sora ta toată după amiaza în mijlocul drumului.

Filip sări în sus şi plecă cu domnul acela. Eu abandonai florile şi mersei după ei. îi auzeam cum discutau deja despre o femelă de fazan auriu. Timp de o jumătate de oră, noi am petrecut într-o stare foarte plăcută. Filip era în al şaptelea cer. După ce cutreierarăm toată grădina, domnul ne invită pe verandă şi ne dărui fiecăruia câte un pahar de limonadă. În timp ce beam, domnul ne întrebă dintr-odată: „Acum spuneţi-mi, de ce aţi venit încoace?”

Filip uitase cu totul misiunea noastră propriu-zisă şi o clipă rămase buimăcit. De aceea eu răspunsei în locul lui, aducând coşul cu flori.

— Noi am venit să vindem flori, dar ne-am împiedicat

şi am căzut. Doriţi dumneavoastră să cumpăraţi ceva?

El îşi alese trei buchete veştejite de riuboţica cucului.

— Vă câştigaţi întreţinerea în felul acesta? se interesă el pe un ton serios.

— O, nu! replicai eu. De fapt nu! Noi dorim să câştigăm aceşti bani pentru un scop bine definit. De aceea ne-am gândit că am putea vinde flori. Se pare însă că nimeni nu le doreşte.

— Fleacuri, spuse domnul, ciuboţica cucului sunt florile mele preferate! Un miros ca acesta este de nepreţuit!

Şi cu aceasta îmi strecură în mână un ban de cinci franci.

Filip se făcu roşu ca focul. Puse mâna pe umărul domnului şi-l asigură cu tărie: „Noi dorim să vi le dăm cu plăcere, căci dumneavoastră ne-aţi dăruit o după-amiază aşa de minunată… şi… şi… şi noi ne simţim foarte îndatoraţi!

Ultimele cuvinte ieşiră de-a dreptul pripite ca şi când Filip ar fi isprăvit de citit un discurs. Eu observai o licărire amuzantă în ochii gazdei noastre, însă el spuse cu seriozitate:

— N-are nicio importanţă! A fost o plăcere pentru mine să fac cunoştinţă cu voi şi doresc ca sora ta să păstreze banii. Pentru un copil la vârsta ta ai cunoştinţe extraordinare despre păsări; m-ar bucura dacă aţi mai veni din când în când pe la mine!

Eu băgai banul imediat în buzunar, căci mi-era teamă că domnul ar fi putut crede cuvântul lui Filip. Însă el no făcu. Ne conduse până la poartă, iar noi i-am strâns mâna şi i-am mulţumit.

În timp ce el s-a dus pe alee în sus, noi ne aflarăm din nou în stradă.

— Hai să mergem acasă! spuse Filip.

— Şi mie-mi convine, consimţii eu, cinci frand nu sunt răi pentru prima zi! Mâine încercăm din nou.

Filip însă nu răspunse nimic. Era prins într-un vis fericit şi cobora agale pe stradă. El era în paradis.

O INVITAŢIE FATALĂ

O săptămână la rând merserăm aproape în fiecare după-amiază cu flori de vânzare, iar averea noastră se înmulţea văzând cu ochii.

Nu mai întâlnirăm un asemenea om simpatic ca domnul cu păsările, totuşi la o serie de oameni se părea că le plac florile noastre şi le cumpărau. Buchetele noastre arătau acum mai frumoase, pentru că le puneam peste noapte în apă, în loc de-a le vinde imediat. Coşul cu florile proaspete de pădure şi de câmp era o plăcere să-l priveşti. Despre acest lucru i-am mărturisit şi lui Terry, iar el n-avu nimic de obiectat. Dimpotrivă, chiar el ne ajuta la sortarea şi combinarea culorilor pentru formarea buchetelor.

Pentru ca mătuşa Margareta să nu vadă florile, noi le păstram într-o căldare mare aşezată la intrarea în gardul viu. Uneori seara târziu venea Terry şi ne povestea unele din descoperirile lui, pe care le adăugam la ale noastre. Ca semn al prieteniei noastre îi arătarăm gaura prin gardul viu, prin care el se furişa ca o nevăstuică, atunci când aducea câte o solie pentru noi, pe care o înfigea în ramurile de măr. Ortografia sa era discutabilă, însă aceasta nu ne deranja câtuşi de puţin. În afară de aceasta am născocit un fel de limbaj secret, pentru cazul când unchiul Petru ar fi descoperit vreun bileţel, când se uita după găini. Cât despre mătuşa Margareta, ne simţeam în siguranţă; ea nu se ducea niciodată în grădina de pomi.

Cel mai adesea noi găseam dimineaţa câte o fisioară de hârtie pe care se putea citi: „Vino la V, ia cu tine 00.000”. Asta însemna că Terry ne aştepta la coliba indiană, cu multe merinde. Iar când Terry poruncea, noi

ascultam.

Mătuşa Margareta aproape că renunţase la lupta fără perspective de-a mă atrage la treburile gospodăriei, iar în mine se dezvolta un mare talent de-a mă sustrage de la datoriile casnice. Când simţeam vreodată remuşcări de conştiinţă văzând-o pe mătuşa tristă şi cu faţa obosită, îndată reuşeam să le înăbuş, strecurându-mă prin deschizătura gardului, unde eram din nou la câmp deschis.

Spre sfârşitul săptămânii, pe când stăteam la masa de prânz, mătuşa Margareta zise:

— Filip şi Rut! Astăzi după masă eu plec de acasă şi mă voi întoarce abia la ora şase. Puteţi să vă luaţi gustarea cu voi şi abia la cină să veniţi, când vreţi voi!

„Şi dacă voiam". De bucurie ne împărţeam lovituri de picioare, reciproc, pe sub masă.

— La cine te duci, mătuşică? se interesă Filip, care, totdeauna politicos, lua parte la problemele altor persoane.

— La o veche prietenă de-a mea, care de curând s-a mutat aici! răspunse mătuşa Margareta. Mai târziu doresc să v-o prezint şi vouă pe doamna. Ea iubeşte foarte mult copiii şi a întrebat adesea şi de voi. A cunoscut-o şi pe mama voastră.

— Ne va invita şi pe noi? mă informai eu cu mare interes.

Totdeauna mă lăsam cu bucurie să fiu invitată, deoarece ştiam că se găsesc lucruri de mâncare mai alese.

— Atunci când s-ar întâmpla aceasta, bine-nţeles că trebuie să te comporţi mai bine de cum faci tu de obicei! replică sec mătuşa.

Eu îmi încruntai fruntea şi de necaz, alunecai jos de pe scaun. De ce trebuia ca şi lucrurile plăcute, cum ar fi de exemplu „invitaţia11, să le strice cu observaţii? Bineînţeles că la străini mă comportam totdeauna mai frumos. Eram mult prea ruşinoasă, ca să n-o fac! îmi făcea plăcere să fiu

printre cei mari, care lăudau bunele noastre maniere. O plăcută variaţie – cel puţin pentru mine.

După masă mă pofti mătuşa în bucătărie să şterg vasele, ceea ce şi făcui cu mare iuţeală. Abia terminai, că şi dispărui. Mătuşa Margareta strigă după mine zicând că trebuie să pun vasele în ordine la locul lor; însă eu mă făcui ca şi când n-auzii nimic şi mă năpustii pe uşă afară. Ştiam că-i este imposibil să mă prindă, căci eram sprintenă ca o veveriţă şi mai speram că până seara ea va uita de purtarea mea rea. Invitaţia o să i-o şteargă din memorie.

Filip mă aştepta la deschizătură. Ţinea coşul în mână şi arăta cam speriat.

— Vino repede! spuse el. Noi trebuie să fim dt mai departe posibil, înainte ca mătuşa Margareta să plece la drum! Altfel, am putea-o întâlni pe undeva. Am şi uitat s-o întrebăm în care direcţie se duce.

— Eu cred că merge în oraş la vale! spusei eu nepăsătoare. Am auzit cum unchiul Petru a spus ceva despre cineva pe care voia s-o viziteze, în jos spre strada fagilor.

— Poate că s-a referit la altcineva! obiectă Filip.

— Nu, nu, răspunsei eu încrezătoare, precis că e vorba de aceeaşi persoană! Ea nu pleacă des să facă vizite. Este prea ocupată. Filip, dus pe gânduri, mesteca un fir de iarbă.

— Întotdeauna ea are mult de lucru! Nu-i aşa? zise el în cele din urmă. Uneori mă gândesc că ar trebui s-o ajutăm şi noi ceva mai mult de cum o facem. De fapt este foarte drăguţ din partea ei că putem sta la ea şi ne poartă de grijă, căci, în fond, nu suntem copiii ei.

— Ah, nu ştiu, îl întrerupsei eu, căci acest gen de discuţii nu-mi plăcea deloc. Eu îi ajut mereu la vase, la şters praful, iar tu tai lemne măruntei pentru unchiul şi aşa mai departe; nu mai spun că vara culegem fructe şi

dezghiocăm mazăre. Noi încă nu suntem adulţi, iar ca şi copii n-ar trebui să lucrăm în vacanţă. Avem destul de învăţat în timpul anului şcolar.

Însă expresia fetei lui Filip îmi arăta că el nu era satisfăcut nici pe jumătate. De aceea, pe cât posibil de repede, schimbai subiectul.

O luarăm pe o şosea ce duce în jos spre un grup de case cu un etaj, destul de drăguţe, în care locuiau mai ales doamne mai în vârstă. Tufişurile de păducel erau înflorite iar ramurile se aplecau sub povara minunatelor flori. Sub ele creşteau calce, urzică moartă, şopârlită, talpa ursului, ce emana o harababură de mirosuri şi fiecare plantă în parte tindea către soare. Primăvara era în toată splendoarea. Păsările dădură drumul la cântecele lor încât dădeau impresia că li se sparge gâtlejul. Era una din zilele cele paşnice în care nimeni nu s-ar fi aşteptat să întâmpine ceva neplăcut. Nici noi n-avuseserăm nici cea mai mică bănuială despre întorsătura lucrurilor ce avea să se facă în această după-amiază, de aceea eram complet nepregătiţi pentru aceasta.

Bătrânele doamne erau din cale afară de simpatice. La primele patru case fiecare a cumpărat dte ceva flori, aşa că mai mulţi bănişori argintii alunecară în punguliţa noastră. Cele mai multe doamne se-ndrăgosteau de Filip, la prima vedere şi făceau tot ce dorea el. Probabil ochii lui albaştri şi felul lui politicos şi serios de a vorbi, erau de vină. Una dintre doamne îl mângâie uşor pe obraz şi-l numi „omul, ţ”, ceea ce lui nu-i plăcu deloc; o altă doamnă ne dădu la fiecare câte o bucată de ciocolată. Era o doamnă bătrână, rozie la faţă, care afirmă că Filip i-ar aminti de nepoţelul ei.

El răspunse cu glasul cel mai dulce, că ea îi aminteşte de bunica, ceea ce pe ea o bucură şi mai mult, după care merse în casă ca să ne mai aducă ciocolată.

— Filip! spusei eu severă, după ce ieşirăm pe poartă, tu n-ai văzut-o pe bunica de ani de zile şi nu cred nicidecum că tu-ţi mai aminteşti cum era!

— O, da! răspunse el foarte vesel, în timp ce lingea ciocolata. Ea avea părul alb şi mirosea a naftalină.

— Însă aceasta avea păr cărunt şi mirosea a scrumbii, îl contrazisem eu, cel puţin în casă mirosea, era pe punctul de-a prăji scrumbia.

— Ah, lasă, spuse fratele meu liniştit, nu face nimic! Ea putea foarte bine să-mi aducă aminte de bunica, pentru simplul motiv că este o doamnă bătrână. Doar ca ea sunt toate! Vino, trebuie să mâncăm. Cotirăm pe un drumuşor şi ne aşezarăm pe un gard. De la picioarele noastre se întindea o fâneaţă plină de calce, pe care câteva vad somnoroase, de culoare brună, rumegau apărându-se cu coada de muşte. Noi mâncarăm din pâinea noastră cu marmeladă tot aşa de paşnid ca şi vacile iarba lor şi aproape tot aşa de tăcuţi, căci Filip nu era vorbăreţ. El avea de cugetat mereu asupra multor lucruri, după cum îmi explica uneori, pe când eu eram gata de-a vorbi vrute şi nevrute.

După ce terminarăm de mâncat ne aşezarăm în iarbă şi băurăm apă cu un pai de trestie din şanţul din faţa noastră. Nu era o apă deosebit de bună, mie mi se păru că avea un miros pronunţat de vaci. Filip bău cu poftă şi spuse că speră să nu fie apă industrială. Era abia ora patru când noi ne hotărârăm să mai mergem odată pe stradă în jos şi să ne încercăm norocul la alte câteva case. Voiam să facem astăzi tot ce se putea face, iar mâine să ne reîntoarcem la Terry şi la pădurile noastre, căci încetul cu încetul ne cam săturasem de vânzarea florilor. Oricum era încurajator a face astfel de afaceri bune.

Îndată ce ajunserăm în stradă ne apropiarăm de prima casă, fiind foarte nerăbdători. Era o casă din piatră

cenuşie, foarte drăguţă, de formă lunguiaţă şi nu prea înaltă. Avea straturi cu flori de diferite culori, care se sprijineau de zidul casei. Construcţia era aşezată pe o mică colină în stânga căreia se întindea o livadă cu meri înfloriţi. Noi înaintarăm cu paşi mărunţei pe poteca ce ducea la uşa din faţă. În cale trecuserăm prin faţa unei ferestre deschise, prin care auzirăm sunet de ceşti şi farfurii de porţelan şi voci de femei. Părea a fi o mică societate de doamne la băut cafea; „iar doamnele ce beau cafea sunt adesea foarte bine dispuse”, cum remarcase Filip prevăzător.

Noi sunarăm, iar uşa se deschise imediat. O tânără doamnă ieşi în prag şi ne privi pentru o clipă, înainte de a ne întreba ce dorim. În timp ce noi îi întinserăm coşul şi o rugarăm să cumpere câteva flori, în obrajii ei apărură două gropiţe simpatice. Eram surprinsă că unele persoane păreau amuzate când noi spuneam că suntem vânzători de flori, însă niciodată n-am putut pricepe de ce!

— O clipă! spuse ea în loc de-a răspunde. Vreau s-o întreb pe mama şi apoi va trebui să veniţi înăuntru şi să ne arătaţi ce-aţi cules.

Ea dispăru din nou în sufragerie, iar noi puturăm auzi râsul ei vesel în timp ce povestea mamei ei despre noi: „O pereche încântătoare ce se dă drept vânzători de flori”, o auzirăm zicând, „băiatul are o faţă ca de înger iar fetiţa arată ca o ţigancă mică şi sălbatică! Trebuie să-i vezi cu ochii tăi, mamă! Eu îi invit în casă”. Ea apăru pentru a doua oară în pragul uşii şi ne invită înăuntru, întinzându-ne mâna.

— Veniţi înăuntru şi arătaţi coşul vostru mamei şi mătuşii mele. Eu sunt convinsă că ele cumpără cu plăcere câteva flori de ciuboţica cucului de la voi. Puteţi mânca şi o bucată de prăjitură! Noi suntem chiar la băut cafea.

Noi o urmarăm nebănuind nimic, apoi rămaserăm în

prag, împietriţi, paralizaţi de groază.

În jurul unei mese mici, la fereastră, erau patru fotolii aşezate în aşa fel că doamnele erau cu spatele la noi. În primul fotoliu stătea o doamnă suplă, mai în vârstă, care în orice caz era mama fetei, căci ea turna cafeaua în ceşti. Lângă ea stătea o altă doamnă, iar următorul fotoliu, acum liber, aparţinea domnişoarei. Din fotoliul cu spătar înalt, care permitea rezemarea braţelor pe laterale, răsuna vocea de nerecunoscut a mătuşii Margareta: „… fetiţa asta foarte îndărătnică…”, se auzi glasul pe un ton familiar, „voi fi prea fericită când mama ei va veni să mi-o ia”.

— Fugi! şoptii lui Filip la ureche. O, Filip, fugi repede!

Filip însă încet cum era de obicei, încă nu pricepuse ce se întâmplase. El stătea şi clipea din ochi ca şi când ar fi avut un vis încurcat. Eu ştiam că-i vor trebui câteva minute până să se hotărască s-o ia din loc. Atunci însă ar fi fost prea târziu. De aceea căutai în grabă o soluţie de scăpare.

Exista numai o singură şi slabă speranţă. Dacă am păşi în cameră şi ne-am aşeza în spatele fotoliului în care stătea mătuşa, ei i-ar fi imposibil să ne vadă fără să-şi scrântească gâtul. Dacă am fi nevoiţi să vorbim, fără îndoială că ne-ar recunoaşte. Oricum era singura noastră şansă. De aceea, când domnişoara ne pofti să intrăm se mira de ce şovăiam, însă eu îl apucai de mână pe Filip şi-l condusei de-a dreptul spre singurul punct sigur din cameră.

Bătrâna doamnă Scherrer şi sora ei ne zâmbiră şi ne poftiră să ne facem comozi. Doamna Scherrer înţinse mâna după un buchet de ciuboţica cucului, eu făcui doi paşi înspre ea, mă aplecai puţin înainte şi aruncai florile, după care mă retrăsei repede în ascunzişul meu ca şi un iepure speriat în culcuşul lui.

Domnişoara ne privea mirată, fiindcă la uşă nu

arătarăm deloc ruşinoşi, iar acuma ne comportarăm aşa curios. Filip stătea ca un stâlp de marmoră cu gura căscată ca şi când ar fi văzuzt o stafie.

— Ce flori mari şi frumoase! lăudă doamna Scherrer, examinând buchetul. Şi noi ar trebui să mergem în căutarea lor. Din ce parte aţi cules voi ciuboţica cucului, copii? Linişte de mormânt! Niciunul din noi nu îndrăznea să vorbească. Eu auzii un foşnet în fotoliu, ca şi cum mătuşa mea ar fi vrut să se întoarcă ca să poată vedea cu ochii ei ciudatele statui mute din spatele ei. Dacă capul ei ar apărea dintr-odată peste spatele fotoliului, trebuia să ţip tare, asta o ştiam eu! De aceea răspunsei şoptind cu vocea răguşită:

— La mlaştina de la pârâu.

— La pârâu! repetă doamna Scherrer. Da, eu trebuia se ştiu asta, astfel de flori cresc în apropierea apei. Desigur vreau să cumpăr un bucheţel! Izabela, adu-mi portmoneul şi dă copiilor câte o bucată de prăjitură, înainte de a pleca mai departe.

Domnişoara luă farfuria cu prăjituri şi o întinse spre noi, însă spre a putea servi trebuia ca să păşim înainte, intrând în câmpul vizual al mătuşii noastre. Noi dădeam disperaţi din cap în semn de refuz, însă ea credea că aceasta o facem numai din politeţe.

— Hai, vino! spuse ea râzând. Este o prăjitură bună!

Deznădăjduită făcui doi paşi înainte şi mă întinsei să iau două bucăţi dintr-odată. În această clipă văzui cum pălăria mătuşii se mişcă şi eu făcui un salt înapoi. În mişcarea mea stângace lovii un mic suport de prăjituri şi-l răsturnai. Atunci se întâmplă că, mătuşa întoarse capul de-a binelea şi mă recunoscu. Ce-a urmat după aceasta, foarte vag îmi mai amintesc.

Cu o voce ce-mi amintea de sunetul unui.com al cetei de vânători o auzii pe mătuşa întrebând „Filip şi Rut, ce

înseamnă aceasta?”; iar pe doamna Scherrer spunând: „Ridicăle repede Izabela, au căzut cu faţa în jos şi sunt împrăştiate pe tot covorul. „Îl văzui pe Filip dându-se un pas înapoi, fapt ce făcu să se-mpiedice de Izabela, care strângea sandvişurile şi care abia-şi putea regine râsul. îmi amintesc că cineva îşi cerea scuze de la altcineva, iar mătuşa mea afirma repetat că „nu poate înţelege toate acestea”. Doamna Scherrer o rugă să nu pună totul la inimă, iar noi să uităm toată întâmplare aceasta.

Următorul lucru de care-mi amintesc după toată învălmăşeala este că mătuşa ne-a făcut cunoscut că îndată ce vom ajunge acasă ne va pedepsi cum se cuvine; mai întâi însă trebuie să-i spunem doamnei Scherrer dt de rău ne părea că ne-am purtat aşa de urât.

Între timp Filip îşi reveni în fire. El păşi înainte şi o privi pe doamna Scherrer în faţă. îi părea rău că a deranjat o oră de cafea aşa de plăcută, cu atât mai mult cu cât mătuşa Margareta făcea vizite atât de rar. El spuse aceasta atât de serios şi plin de politeţe că toată lumea era încântată, chiar şi mătuşa mea păru a se bucura şi dacă rămânea cu atât, totul lua un sfârşit paşnic. Ea însă se îndreptă acum spre mine şi mă întrebă pe un ton rece, ce am de spus.

Până în ziua de azi nu pricep de ce am fost aşa de teribil revoltată. În timp ce Filip încă vorbea, eu cugetai în inima mea, că mătuşa este o idioată. Doar nu era neapărat nevoie să ne recunoască. Noi n-am fi dat de înţeles niciodată că aparţinem de ea şi atunci n-ar fi ştiut nimeni. De aceea am ajuns la concluzia că numai ea fusese de vină în toate. Acuma eram învinuiţi că am fi needucaţi, iar noi „nu eram deloc needucaţi”. De ce nu trebuia să vindem flori? Se putea crede chiar că le furasem.

Toate acestea frământau micuţa mea inimă îndărătnică, în timp ce mătuşa îmi vorbea.

Drept răspuns vârâi mâinile în buzunare şi păşii tropăind cu pantofii mei murdari pe covorul cel frumos.

— Nu-mi pare rău niciun pic! mă pomii eu a zice. Noi nu facem nimic nedrept şi nimeni nu nu-a spus până acuma că suntem necuviincioşi; până nu te-am întâlnit pe tine aci! Am câştigat bani şi sunt ai noştri şi vom continua cu vânzare florilor, cât timp ne convine. Întotdeauna tu eşti aceea care strici totul, mătuşă Margareta!

Mătuşa mea îngălbeni. Niciodată, nici chiar în clipele cele mai rele de acasă nu vorbisem cu ea în felul acesta. Acum însă eu aduceam ruşinea asupra întregii familii, într-o casă străină.

Mă simţii dintr-odată aşa de nenorocită şi speriată de moarte, încât fugii în grădină. Ceilalţi rămaseră în casă şi priveau îngroziţi unii la alţii. Eu voiam să alerg ca vijelia! îmi zisei însă că ei vor crede că-mi iau câmpii, iar eu eram prea mândră ca să fug. De aceea mersei la pas spre casă, cu mâinile în buzunare şi capul ridicat. Ştiam că mătuşa şi cu Filip coborau dealul în urma mea, de aceea făceam ca şi când aş fluiera. Mă simţeam foarte prost ca să mai pot suporta. Când ajunsei acasă mă aşezai la fereastra din bucătărie şi priveam afară. Din nou încercai să fluier dând impresia că puţin îmi pasă de cele întâmplate. Mai ales nu voiam să recunosc că mi-ar pare rău.

Mătuşa mea intră încet în casă ca cineva ce părea foarte, foarte obosit. Se opri lângă mine şi se uită de asemeni pe fereastră.

— Rut! vorbi, în sfârşit, cu o voce tărăgănată. Eu nu te pedepsesc, fiindcă pare a nu fi de folos. În drum spre casă însă am chibzuit totul. Mi se pare că eu nu te pot nici stăpâni, nici educa bine! îţi mai rămân încă zece zile de vacanţă şi atunci, dacă te vor admite, te voi trimite într-un internat. Mama ta propusese deja aceasta încă înainte de Crăciun, însă pe vremea aceea voiam să te mai păstrez

lângă mine. Desigur că va fi o cheltuială în plus pentru noi, însă trebuie să facem cumva. Eu nu pot să te mai las multă vreme, ca să creşti egoistă, încăpăţânată şi obraznică.

Se întoarse fără să mă privească în timp ce eu continuam să mă uit pierdută prin geam. În jurul meu se prăbuşi o lume întreagă. Qt de bucuroasă m-aş fi dus la Filip şi mi-aş fi băgat capul în puloverul lui ca să plâng ca odinioară când eram o fetiţă mică, mică; Filip însă fusese trimis imediat la culcare, iar eu eram singură!

— Nu mă voi duce! încercai a lămuri cu o voce ce trebuia să sune provocator, ea însă răsună subţire şi nesigur.

— Nu-ţi va cere nimeni părerea! replică mătuşa mea liniştită.

Urmă o lungă tăcere. Stăteam nemişcată şi mă gândeam cu febrilitate. Apoi spusei încă odată cu aceeaşi voce înceată şi tremurândă, ce se străduia să sune mândru:

— Ei bine! Voi fugi şi nu mă voi mai întoarce acasă.

Şi cu aceasta mă repezii de-a dreptul spre uşă, apoi afară în stradă.

Mătuşa mea nu-mi dădu nicio altă atenţie. Era încă devreme şi nu prima dată în marea mea mânie, dădeam buzna afară. Fără îndoială că mă voi întoarce înainte de-a se înnopta. Ea suspină adânc şi se retrase încet spre camera ei.

ÎN TIMPUL REFUGIULUI

Nu mă oprii nici când ajunsei în stradă. Alergam înainte pur şi simplu! Puţin îmi păsa încotro merg, ci doream numai să fiu cât mai departe. În inima mea revoltată mă hotărâi ca niciodată să nu mă mai întorc acasă. Doream să devin o fetiţă de ţigan sau să găsesc o doamnă simpatică ce m-ar adopta, ori să rog pe cineva să mă angajeze ca fată în casă. Atunci mătuşa Margareta

poate ar regreta felul ei de-a se comporta. Ştiam bine că unchiul Petru îmi va simţi lipsa când va veni acasă, iar Filip va fi teribil de trist. Când mă gândii la Filip, îmi dădură lacrimile.

Cu obrazul inundat de lacrimi, gâfâind şi plângând în suspine, fugeam mai departe. Ajunsesem pe şoseaua albă care ducea afară la ţară şi care trecea printre ogoare cu grâu şi pajişti cu flori. Era o şosea frumoasă dar singuratică, urca pe coline şi iar cobora, se întorcea şi se rotea în aşa fel că mereu te ispitea să mergi mai departe să vezi ce se găsea după cotitura următoare. Lumea nu putea fi nicidecum mai frumoasă! Ultimele raze blajine ale soarelui se reflectau pe coastele dealurilor pline de flori de calce, iar umbrele lungi ale pomilor se odihneau pe întinderile aurii. Eu însă nu vedeam nimic din toate acestea. Fiindcă eram cu sufletul la gură de obosită, încetinii mersul. Mai departe şi mai departe mergeam, fără să mă sinchisesc încotro. Eram mult prea necăjită ca să mă întreb ce va ajunge din mine.

„Tu trebuie să mergi la internat” îmi suna mereu în urechi şi încercam să-mi imaginez ce însemna aceste cuvinte respingătoare. Mă văzui căzută în dizgraţie, călătorind singură într-un tren, apoi dispărând într-o clădire ce semăna cu o închisoare, pe care o privisem odată în oraş, cu fiori de groază.

Mi-l închipuiam pe Filip şi pe Terry cum stăteau împreună în coliba indiană cu ferigă şi degeţel roşu, cu trandafiri în mărăciniş, iar de jur-împrejur ciripind păsărelele, iar eu nu voi fi acolo. Apoi alte tablouri se perindară prin faţa ochilor mei. Filip, ce se ghemuia pe fereastra de la dormitor, în timp ce soarele apunea după coline, iar patul meu era gol! apoi Filip ce stătea întins cu burta pe fâneaţă şi scria în cartea lui însemnări despre păsări, iar eu nu eram de faţă ca să-i fac desenele!

În timp ce eu mergeam, totul era liniştit de jur-împrejurul meu. Nu întâlnisem niciun om, iar în afară de cântatul de „noapte bună” al păsărilor şi propriul meu plâns cu suspine nu se putea auzi nimic.

Dintr-odată însă voci de copii şi lătrat de câine ajunseră la urechile mele. îmi ştersei lacrimile cu dosul palmelor şi privii în jurul meu. Fără să ştiu ajunsei într-un sat, în care mai fusesem, cu mult timp înainte, de câteva ori. Era compus din câteva case joase, o şcoală dreptunghiulară cu pereţii albi, o prăvălie sătească şi o biserică. Sătuleţul era aşezat într-o depresiune printre şiruri de coline, unde drumul de ţară dădea într-o şosea principală. Pe o tăbliţă indicatoare era scris numele oraşului următor.

Mă oprii o clipă şi cugetai ce trebuie să fac. Nu voiam să intru imediat în sat, pentru că oricine m-ar fi văzut şi-ar fi dat seama că plânsesem. În afară de aceasta eram înfierbântată şi teribil de obosită, iar capul începu să-mi vâjie. Cel mai bucuros m-aş fi dus într-un loc liniştit şi răcoros, unde să mă pot odihni şi să pot reflecta ce puteam face. Privii în jurul meu şi observai că mă aflam în apropierea unei mici porţi cenuşii, ce ducea în cimitir şi că uşa bisericii era deschisă. La ora acea târzie nimeni nu va veni la biserică. Şi chiar dacă ar veni, m-aş putea ascunde printre bând! De aceea păşii pe cărămia ce tăia curmeziş cimitirul şi care ducea spre biserică, citind în treacăt inscripţiile de pe pietrele de mormânt.

O piatră îmi atrase atenţia în mod deosebit şi mă oprii s-o studiez mai îndeaproape. Era o cruce mică albă ce se afla pe un strat plin cu flori de nu-mă-uita. Avea ca inscripţie cuvintele: „Ioana Kohlin, 9 ani, despărţită de noi pentru ca să fie la Domnul, la 5 aprilie 1900”.

Citii de mai multe ori această propoziţie, apoi, dintr-odată mă cutremurai la gândul că biata micuţă Ioana, care

a auzit chemarea enigmatică a morţii, a trebuit să se despartă de viaţă şi aceasta într-o zi de aprilie cu raze plăcute de soare, cu miei şi păsări cântătoare şi flori de toate culorile. Moartea îmi era totdeauna cunoscută ca ceva îndepărtat, la care preoţii şi oamenii bătrâni aveau să se gândească!

Ioana însă avea 9 ani când a plecat „pentru ca să fie la Domnul”. Ce s-ar întâmpla dacă eu, care aveam tot 9 ani, ar trebui să mă despart dintr-odată de lume, în floarea vârstei, „pentru ca să fiu la Domnul”? Ce ar spune

El despre accesele mele de furie? De praful de sub covor şi minciunile pe care le-am spus? Ce-ar spune despre felul cum de fiecare dată fugeam, în loc să ajut? Pentru mine moartea ar fi fost mult, mult mai rea decât a merge în internat. Pentru prima dată în viaţa mea începuse cu adevărat să-mi fie frică pentru că eram o fetiţă rea.

Mă apropiai de biserică şi privii cu atenţie înăuntru. Era goală. Mă strecurai încet pe uşă şi începui să cutreier peste tot, privind cu atenţie inscripţiile, tablourile şi florile din vază. Ceea ce-mi plăcu mai mult era lumina de seară ce se strecura prin ochiurile de sticlă colorate şi cădea pe duşumeaua de piatră în desene multicolore.

Dintr-odată îmi dădui seama că eram peste măsură de obosită. În biserică era răcoare şi o linişte prietenoasă cu lumina ei de seară şi narcisele din glastre. Nu voiam însă să mă odihnesc înainte de a lua o hotărâre… îmi căutai câteva perne de picioare, le împinsei între două rânduri de bănci ca o mică saltea împreună, mă înfăşurai într-o robă veche pe care o văzusem agăţată la intrare şi mă culcai în aşa fel ca să pot privi frumoasele mostre de lumină. intenţionasem să mă las în voia gândurilor. Însă, ah! Eram agitată la culme, mânioasă şi nenorocită. Alergasem în acea seară caldă de primăvară aproape 5 km. Aceasta era mai mult ca necesar pentru o oarecare fetiţă

ca s-o obosească. Se întâmplă ceea ce trebuia să se întâmple! Abia ce-mi pusei capul pe pernă, şi toate grijile mele se şi topiră. îmi dădui seama că n-o să pot rămânea trează multă vreme. Totuşi, când eram gata-gata să aţipesc, mi se păru că aş vedea-o pe

Ioana Kohlin stând în lumina de seară a ferestrei dinspre apus şi arătând cu mâna în sus, de-a lungul razelor aurii. Era o fetiţă ca mine, cu cozile brunete, şorţ şi şosete albastre. Îndată ce privii la faţa ei, îmi dădui seama că a fost o greşeală s-o compătimesc. Niciodată nu văzusem – fie în vis, fie în realitate – un copil care să privească atât de plin de fericire. Braţele ei erau cu flori, iar eu ştiam cumva că acele flori nu se vor veşteji niciodată. Viziunea aceasta deveni din ce în ce mai ştearsă, iar eu căzui într-un somn adânc, adânc de tot.

Când mă trezii, zăceam în întuneric şi multă vreme nu-mi putui da seama unde mă aflam. Mă simţeam tare ţeapănă, rece şi zdrobită. Băncile alunecară despărţindu-se una de alta, iar eu zăceam pe duşumeaua de piatră- Credeam că am avut un vis rău şi strigai după Filip. Însă vocea mea răsună de pereţii bisericii, aşa că nu mai îndrăznii să repet strigătul. Tremurând mă învelii şi mai strâns cu roba neagră şi încercai să mă lămuresc ce-i cu mine. Încetul cu încetul îmi revenii, îmi amintii că, cu adevărat fugisem de acasă. Mătuşa Margareta voia să mă bage în internat; eu am fugit fiind obraznică şi nimeni nu m-ar fi iertat. Totodată nimeni nu mă iubea, afară de Filip, pe care însă trebuia să nu-l văd mai multe luni de zile. Apoi îmi dădui seama că eram absolut singură într-o biserică mare şi goală, unde se găseau hoţi, sau poate şobolani. Probabil că era abia miezul nopţii, căci a trebuit să aştept ore în şir până se zări de ziuă. Poate voi muri de frig şi foame şi atunci, ca şi Ioana Kohlin, voi merge la Domnul. Acea viziune îmi veni din nou în minte şi mă simţii

consolată. Îndată însă îmi dădui seama, că Ioana în orice caz fusese o fetiţă cuminte şi că n-avea de ce să se teamă, când a plecat la Domnul. Eu, dimpotrivă, mă aşteptam la tot ce-ar fi mai rău. Mătuşa mea mă numise o fată urâcioasă; iar acum când eu stăteam în întuneric şi plângeam, pentru prima dată eram de acord cu ea! Şi vai! uni veni în minte o întâmplare după alta, în care eu înşelasem sau fusesem neascultătoare şi obraznică. Mă întrebai dacă mătuşa mai aşteaptă încă reîntoarcerea mea sau dacă cumva mă caută. Probabil că rudele mele erau indiferente de soarta mea şi se duseră cu toţii la culcare. Acum dormeau sub plăpumi calde iar eu îngheţam de frig. La aceste gânduri mă cuprinse o aşa compasiune faţă de mine însumi, încât izbucnii din nou într-un plâns în hohote.

Tot timpul zăcui cu faţa îngropată în palme. Duşumeaua devenea tot mai tare, iar eu tot mai ţeapănă. În cele din urmă mă sculai să-mi schimb poziţia. Abia că-mi ridicai ochii, că şi descoperii ceva minunat: afară începea a se lumina de ziuă, iar o lumină palidă se strecură înăuntru prin geamurile colorate. Da, întunericul trecuse şi odată cu el, toate temerile şi visurile chinuitoare. Scosei un suspin de uşurare şi stătui liniştită cu faţa îndreptată spre lumina zilei ce se ivea. În timp ce eu priveam şi moţăiam, tăcerea teribilă a nopţii fusese întreruptă de un ciripit vesel de pasăre. Cu un fior de bucurie prinsei de veste că lumea era în deşteptare. O a doua pasăre răspunse celei dintâi, apoi o a treia şi a patra, până când fiecare pasăre din vale se trezise. Încetul cu încetul lumina cenuşie devenise aurie, iar întregul cor de păsări îndemna la dorinţa de-a trăi.

Soarele răsărise. Sosise dimineaţa.

Uşurarea mea fu atât de mare, că nici nu doream să mă mişc din loc. Uitasem că mi-era frig şi eram flămândă! Un singur lucru mă preocupa: Noaptea a trecut, iar eu nu mai sunt singură, căci şi păsările s-au trezit. Doream să mă

furişez afară din biserică şi să fug acasă la Filip. Pentru un moment însă eram mulţumită că stăteam să ascult cu atenţie, dar adormii din nou foarte profund. Qnd mă trezii iarăşi, îmi revenii dintr-odată, căci biserica era plină de lumină şi de sunete de paşi greoi.

La început stătui liniştită şi ascultai paşii ce veneau mai aproape, tot mai aproape. Apoi curiozitatea mea no mai puteam stăpâni. Mă târâi până la marginea rândului de bănci şi privii pe culoarul din mijloc. Era pastorul. Fiindcă el privea în sus spre ferestre, ţinea capul întors de la mine, iar eu aş fi rămas cu siguranţă neobservată dacă m-aş fi furişat sub bănci. Eram destul de mică pentru aceasta. Chiar aşa voiam să fac, căci nu doream să fiu văzută. Eram convinsă că nu era permis copiilor să doarmă în biserică. Pe lângă aceasta se mai afla şi un post de poliţie la marginea drumului. Însă, vai! Eu stătui o noapte întreagă într-o biserică expusă la curent, cu picioarele pe duşumeaua de ciment şi răcisem. Aşa că se întâmplă ca atunci, când mai aveam încă un pic pentru a ieşi din câmpul vizual, ceva înspăimântător avu loc: Eu strănutai. Mă silii să mă reţin, însă degeaba. „Detunătura” fu mai puternică. Pastorul tresări de spaimă. Veni mai aproape şi se uită printre rândurile de bănci. Şi ce văzu el? O fetiţă mică ce era învelită cu roba lui şi privea speriată de sub bancă.

Pastorul, pentru un moment, nu scoase nicio vorbă.

El înaintă spre mine şi se aşeză pe bancă; se aplecă şi spuse prietenos:

— Vino afară! Nu trebuie să te ascunzi sub bănci, căci eu n-am nimic împotrivă, dacă copiii vin în biserica mea!

Încetul cu încetul mă ridicai şi mă aşezai lângă pastor privindu-l în faţă. Nu era tânăr, dar nici prea bătrân, iar ochii lui erau albaştri şi binevoitori. Ceva de la el îmi

amintea de bătrânul păstor, cu toate că nu era nici zbârcit nici mustăcios ca acela. El făcea parte din categoria de oameni faţă de care eu nu mă sfiam să vorbesc.

— Eu nu sunt vinovată că mă aflu aici! explicai eu. Aseară am intrat înăuntru, pe când uşa era deschisă şi din greşeală am adormit aici. M-am îmbrăcat cu roba dumneavoastră, pentru că era aşa de frig, însă nu aveam de gând să rămân toată noaptea aici. Când m-am trezit din primul somn era prea întuneric ca să pot pleca, iar dintr-al doilea somn m-aţi trezit dumneavoastră.

Pastorul mă privi speriat de-a binelea.

— Vrei să spui că tu ai fost aici toată noaptea? întrebă el. Ce o să creadă mama ta? Noi trebuie neapărat să-i dăm de ştire.

Eu tăcui o bucată de vreme şi mă jucam nervoasă cu mâinile. Dintr-odată însă mă cuprinse o dorinţă curioasă de-a povesti cuiva toată povestea mea. Pastorul îmi păru omul potrivit pentru a mă asculta. Neinvitată, îmi plecai capul meu obosit pe umărul lui şi murmurai:

— Nu e mama mea! Este mătuşa mea! Cu mama nu m-aş fi purtat aşa. Eu am fost foarte, foarte obraznică, iar ea vrea să mă trimită la internat, fiindcă n-o mai poate scoate la capăt cu mine. Eu nu vreau să mă duc, de aceea am fugit de acasă şi acum sunt aici.

Mă uitai să văd dacă pastorul este tare îngrozit, însă n-arăta a fi. Se părea numai ca şi când l-ar interesa şi iar părea destul de rău.

— Sunt bucuros că mi-ai povestit aceasta! spuse el cu seriozitate. Însă eu doresc mult ca tu să-mi povesteşti mai cu de-amănuntul despre situaţia ta. Înainte de toate însă trebuie să-i comunicăm mătuşii tale unde eşti. Dacă ştie că eşti aci, îţi va permite poate să rămâi un pic mai mult şi atunci putem sta de vorbă. Aveţi voi telefon?

— Desigur şi eu ştiu numărul nostru!

— E mai bine aşa, spuse noul meu prieten. Mergem la casa parohială şi telefonăm mătuşii.

Îmi pusei micuţa mea mână în mâna lui şi ieşirăm împreună din biserică.

Natura se desfăta în lumină, culoare şi cântec. Eu ştiam însă că era dimineaţa timpuriu, pentru că, caliciul florilor încă era închis.

— De ce aţi venit la biserică aşa devreme? îl întrebai eu brusc.

— Ca să mă rog! spuse pastorul. Adesea eu mă duc afară la aer, dimineaţa devreme, pentru că este aşa de minunat. Găseşti şi tu că aceste flori de calce ajută unei fiinţe să fie bună şi fericită?

Privii florile, însă nu mă simţii deloc fericită şi eram ferm convinsă că nu voi putea fi bună niciodată.

EU GĂSESC UN NOU PRIETEN

Noi intrarăm în casa parohiei, iar pastorul mă conduse direct în camera de studii. O încăpere mare şi luminoasă, plină de cărţi. Avusei permisiunea să mă aşez într-un fotoliu, în timp ce el se duse la telefon. A durat multă vreme până se întoarse şi fiindcă eu n-aveam altceva de făcut, îmi părăsii locul şi mă plimbai prin cameră pentru a privi tablourile de pe pereţi. În cea mai mare parte erau fotografii pe care le-am găsit plictisitoare. Un singur tablou îmi plăcu aşa de mult, încât îmi dădui fotoliul la o parte ca să-l pot privi mai îndeaproape.

El înfăţişa o oaie ce se rătăcise pe o coastă de deal. Deasupra ei se rotea o pasăre răpitoare şi aştepta moartea victimei. Oaia simţea primejdia şi zbiera după ajutor. Cineva auzise, căci un păstor cu toiagul său îngenunchease pe marginea stâncii. Încă o clipă şi el va lua oaia în braţe şi o va duce acasă.

Eu eram atât de adâncită în privirea tabloului, că nici nu observasem când pastorul se întoarse în cameră. El

veni în faţa mea cu o tavă pe care o aşează lângă mine.

— Am telefonat mătuşii tale! spuse el. Ea a fost foarte îngrijorată din pricina ta. Poliţia şi unchiul tău te-au căutat toată noaptea! Acum, pentru că ştie unde eşti, mătuşa ta este de acord ca tu să rămâi aici pentru micul dejun. După aceea însă trebuie să te întorci acasă şi să-i ceri iertare.

Aveam o mare poftă de mâncare, de aceea mă repezii asupra micului dejun; doar nu mâncasem nimic din după-masa zilei anterioare. Pe deasupra mai era şi o mâncare bună, compusă din: un ou fiert moale, marmeladă de căpşuni, pâine şi unt şi o ceaşcă de cacao. Toate acestea numai pentru mine! Mâncai totul, fiind mulţumită din toată inima.

În acest timp pastorul se aşează pe canapea şi stăturăm de vorbă.

Îi povestit despre Filip şi Terry, despre cartea cu păsări, despre coliba indiană, despre dorinţa de-a avea un aparat de fotografiat şi vânzarea florilor. El îmi puse o mulţime de întrebări şi era cu totul alături de mine. Însă când înghiţisem ultima bucăţică de pâine, îmi dădui seama că, probabil, mă va trimite imediat acasă. Eu însă, cu niciun chip nu puteam pricepe aceasta: căci găseam că noul meu prieten era de fapt cel mai simpatic om pe care-l întâlnisem, în afară poate de domnul Tanner, bătrânul păstor. De aceea dădui tava la o parte şi mă dusei la pastor de mă aşezai lângă el pe canapea.

Numaidecât tabloul de pe perete îmi atrase din nou privirile.

— Într-adevăr, acesta este un tablou frumos! remarcai eu. îmi aminteşte de păstorul din apropierea noastră! Odată unul dintre mieii lui s-a rătăcit, ca şi acesta din tablou, iar el a trebuit să-l caute. Eu l-am însoţit. A trebuit să-l căutăm multă vreme până când, în cele din urmă, l-am găsit. Era încurcat rău de tot într-un mărăciniş

şi zbiera jalnic. Domnului Tanner i-a trebuit foarte mult timp până să-l elibereze. Mâinile lui fuseseră zgâriate până la sânge, de mulţimea spinilor.

Prietenul meu era de asemenea adâncit în contemplarea tabloului şi nu răspunse imediat. Dintr-odată însă întrebă:

— Spune-mi Rut, cum a putut mielul să ajungă într-o aşa situaţie şi, mai ales, de ce a trebuit el să se piardă?

— Ah! explicai eu, probabil a fugit. Ei fac adesea aşa ceva.

— Da, continuă pastorul şi vocea lui suna foarte sever, însă de ce a fugit? Avea doar un păstor prietenos şi o păşune verde şi bună! De ce n-a rămas acolo?

Gânditoare eu am răspuns:

— Desigur că el credea că afară, acolo departe, ar fi şi mai bună! De aceea a fugit să vadă cum ar fi acolo. După aceea s-a rătăcit de-a binelea şi n-a mai putut găsi drumul înapoi.

— IU ai în totul dreptate! spuse noul meu prieten. Uită-te numai la oaia din tablou, eu cred că a încercat toată noaptea să găsească drumul spre casă, însă s-a rătăcit! Cu cât a fugit mai departe, cu atât mai prăpăstioase erau stâncile, iar ea cu atât mai fără nădejde a devenit. De aceea eu cred că ea a renunţat la străduinţele ei şi s-a oprit liniştită la marginea prăpastiei. Ce-a mai făcut după aceea, Rut? Privii spre pastor, căci începui să înţeleg că nu mai vorbea deloc despre o oaie adevărată.

— Nu ştiu, şoptii eu intimidată.

— Atunci am să-ţi spun eu, continuă pastorul.

Eu cred că oaia se uită de jur-împrejur şi văzu prăpas tia la picioarele sale şi stâncile înalte deasupra ei, atunci se gândi: Nu-i de niciun folos! în niciun caz nu mă pot descurca singură. Numai unul mai există, care poate să mă

ducă acasă: păstorul. Atunci îşi deschise gura şi lăsă să răsune un strigăt slab. După acest behăit însă a aşteptat păstorul o noapte întreagă. Îndată ce ajunse la el, se aplecă peste prăpastie, scoase oaia afară şi o duse sănătoasă la propria ei păşune. În întâmplarea aceasta, care dintre cei doi este mai fericit? Nu ştiu! Oaia sau păstorul.

Eu aveam ochii aţintiţi spre pastor. Acum eram conştientă că vorbea despre mine.

— Şi eu am fugit ieri seară! M-am pierdut, nu-i aşa? spusei eu încet.

— Da, tu eşti aceasta, răspunse pastorul. Ştii tu când te-am găsit în biserică, iar tu mi-ai spus că ai fugit şi că nu ştii ce să faci ca să fii cuminte, atunci m-am gândit: Şi aceasta este oiţa lui Dumnezeu, pierdută, care vrea să găsească drumul spre casă, prin propria-i putere. Tu n-ai să poţi niciodată, Rut! Numai unul singur există, care te poate aduce înapoi. El este Iisus Cristos, care. Se numi El însuşi „Păstorul cel bun”.

— Atunci de ce nu face aceasta? întrebai eu.

— Pentru că încerci încă mereu să te descurci fără El, fu răspunsul. Tu mi-ai spus că-ţi dai osteneala să fii cuminte. Cu toate acestea continui să fii neascultătoare. Uite, de fiecare dată când eşti neascultătoare, te îndepărtezi câte puţin de calea Domnului. Ce trebuie să faci acum? Am să-ţi spun eu: încetează de-a te strădui să fii bună. Recunoaşte-l Păstorului că te-ai rătăcit şi roagă-L să te găsească, să te aducă înapoi pe calea lui Dumnezeu şi să facă din tine o oiţă ascultătoare.

— Ar face El aceasta cu adevărat? întrebai eu.

— Rut! spuse pastorul. Câţi ani ai tu?

— Nouă ani, răspunsei eu şi mă miram ce legătură are cu aceasta.

— Deci El te-a căutat şi te-a iubit timp de 9 ani. Nu

crezi tu că după o vreme aşa de lungă ar avea în sfârşit o mare bucurie dacă te-ar auzi chemându-L?

Eu stăteam nemişcată şi cugetam cu încordare.

— Aceasta este tot ce am de făcut, ca să devin bună? întrebai eu în cele din urmă. Eu am crezut că e foarte greu să fii cuminte.

— Este tot ce ai de făcut pentru început, răspunse pastorul. Tocmai aci constă minunea. Uită-te, Păstorul cel bun a făcut totul pentru tine, pe cruce, ca tu acum, fără pedeapsă, să poţi primi iertare. Tu mi-ai povestit că prietenul tău, păstorul, a fost grozav de zgâriat şi rănit în timp ce şi-a eliberat mieluşeaua. Oiţa însă nu a fost câtuşi de puţin rănită când a scos-o dintre spini. Tot aşa a fost rănit Bunul Păstor, pe când a venit să te caute. El a făcut totul. Tu trebuie numai să spui „mulţumesc” şi să crezi că mâinile Sale rănite te ridică să te ducă înapoi în turma Domnului, de îndată ce tu-L rogi pentru aceasta.

— Şi cum va fi după aceea? întrebai eu. Voi fi mereu cuminte? Pastorul zâmbi.

— Tu n-ai să poţi fi dintr-odată cuminte şi ascultătoare, spuse el, însă vei aparţine pentru totdeauna Bunului Păstor, iar El îţi va vorbi mereu inimii tale, iar tu va trebui să-nveţi să asculţi glasul Lui. Când El vorbeşte, tu trebuie să asculţi. Iar tu, din partea ta, trebuie să înveţi să vorbeşti cu El despre toate problemele tale. Noi numim aceasta „a se ruga”. În fond aceasta înseamnă simplu: să spui totul Păstorului.

Încă odată rămăsei nemişcată multă vreme lângă pastor. În cele din urmă el rupse tăcerea:

— Acum, eu trebuie să merg jos la biserică, iar tu trebuie să mergi acasă, că altfel mătuşa ar crede că ai fugit în altă parte. Înainte însă ca tu să pleci, vreau să-ţi dăruiesc un astfel de tablou. Priveşte-l adesea şi gândeşte-te de fiecare dată că tu eşti această oiţă pierdută şi că

Bunul Păstor aşteaptă să te găsească, îndată ce tu-L rogi pentru aceasta. Încă ceva: Ai Biblia ta personală?

— Da, chiar una foarte frumoasă. O ţin în sertarul meu.

— Când ajungi acasă, spuse pastorul, tu caută Evanghelia după Luca şi citeşte în fiecare zi câteva versete din ea. îţi povesteşte toată istoria despre Păstor şi cum a venit El pe pământ ca să caute oile pierdute. Când ai ajuns la sfârşit, atunci citeşte celelalte Evanghelii.

În timp ce vorbea, deschise sertarul şi scoase o carte poştală colorată, o copie fidelă a tabloului de pe perete. Eu o primii cu ochii strălucind de mulţumire.

Noua mea comoară o ţineam strâns cu amândouă mâinile şi-n felul acesta ieşirăm afară împreună. El mă conduse până la porţile de la grădină şi mă urmă cu privirea, în timp ce eu coboram pe stradă. Curând însă mă întorsei şi fugii încă odată înapoi. Mă ridicai în vârful degetelor şi aplecai capul noului meu prieten într-atât, încât putui să-i şoptesc la ureche:

— Qnd am făcut cum mi-aţi spus, pot să vin din nou să vă spun? întrebai eu.

El dădu din cap în semn de aprobare, apoi zise:

— Eu am sperat că tu te vei întoarce să mă întrebi! Mă voi bucura de fiecare dată să te văd. Poţi să vii când vrei.

Îmi luai rămas bun şi cotii după colţ. Drumul de sub picioarele mele ducea spre casă, iar la gândul acesta inima-mi bătea tot mai tare. Ce vor zice unchiul şi mătuşa, iar eu ce-o să spun? Aceste întrebări nu mă frământară prea mult timp, căci aveam de cugetat la ceva de mai mare importanţă. În mâna mea era tabloul, iar în inima mea o mare hotărâre. Doream de-a mă întoarce acasă, voiam să-L rog pe Păstorul cel Bun să mă găsească şi să mă primească ca pe oiţa Sa.

Eram foarte pretenţioasă în alegerea locului. Ogoarele de porumb nu-mi conveneau pentru că puteam fi văzută din stradă, iar eu doream să fiu singură de tot. Aşa că mersei mai departe, până ce ajunsei acolo unde drumul ducea printr-o pădure, iar crengile copacilor se atingeau una de alta peste drum. Mă urcai puţin în sus prin tufiş, căutând încolo şi încoace până dădui de un luminiş ce se afla la o parte de drum. Drept covor, peste pământ se întindea un strat gros de muşchi, străjuit de jur-împrejur de curpeni albi, asemenea perdelelor.

Aici îngenuncheai. Mi se părea că eram într-o capelă singuratică, departe de tot de restul lumii.

Privii încă odată tabloul meu, însă la început nu îndrăznii să mă rog. Mi se păru ca şi când întreaga mea viaţă ar fi atârnat de clipele următoare; ca şi când eu aş vorbi, ca apoi să nu se întâmple nimic; ca şi când Păstorul ar fi plecat şi nu mai voia să mă asculte.

Totuşi mă îndreptai hotărâtă spre Păstorul cel Bun. Recunoscui în faţa Lui neascultarea mea şi incapacitatea mea de-a mă face mai bună. îi spusei că-mi pare rău că L lăsasem s-aştepte aşa de multă vreme şi L rugai să mă ierte şi să mă găsească, să mă ia în braţele Sale şi niciodată să nu mă mai lase să fug de la El.

Apoi aşteptai nemişcată după răspunsul Lui, pe jumătate îndoielnică, aşteptând braţele Lui iubitoare să mă cuprindă. Şi ce s-a întâmplat? Ce să se întâmple. Nu auzii nimic şi nu simţii nimic, însă eu ştiam că rugăciunea mea a fost ascultată. N-aş fi putut exprima în cuvinte, însă eu ştiam că dragostea şi iertarea erau elemente ce-mi aparţineau ca şi aerul şi razele soarelui. În această clipă eu ştiam că sunt căutată, iubită, găsită.

Eram aşa de fericită, că rămăsei acolo încă mult timp, ca şi cum mă temeam că printr-o mişcare aş rupe acel farmec plăcut. Eram nu numai fericită, dar şi

recunoscătoare! Mă gândeam la mâinile sângerânde ale domnului Tanner şi la Păstorul, ale cărui mâini au fost străpunse pentru mine, când a murit pe cruce. Eu nu pricepeam toate acestea, însă pastorul îmi spusese că Biblia lămureşte foarte clar totul, iar eu credeam. De aceea împreunai încă o dată mâinile şi încercai să mulţumesc Păstorului.

Deodată îmi adusei aminte că de fapt eu eram în drum spre casă şi că mătuşa mea mă aşteaptă. Părăsii micul meu sanctuar şi mă întorsei în drum.

Mergeam foarte încet! Oare cei de acasă o să fie tare supăraţi? Şi ce-ar fi mai rău, ar fi ca eu iarăşi să fiu neascultătoare şi obraznică.

Necuviinţa mea apărea pur şi simplu dintr-odată fie că voiam sau nu. Dacă eram şi acum obraznică, totul era ruinat.

Atunci îmi veni în minte altceva: Păstorul m-a luat în braţele Sale, iar eu puteam să-i destăinuiesc Lui totul, căci era aşa de aproape de mine! Aşadar, vorbeam cu El în drum spre casă şi într-un fel neînţeles de mine, toată fericirea se întoarse înapoi în sufletul meu. Eu nu mai eram singură.

Înghiţii zdravăn de câteva ori, în timp ce deschisei uşa de la intrare şi mă strecurai înăuntru.

Fiindcă eram foarte murdară, fricoasă şi ciufulită, stăteam în pridvor cu mâinile împreunate. Habar n-aveam ce voiam să-i spun mătuşii. „Ajută-mă Doamne să fiu cuminte, chiar dacă voi fi pedepsită! 41 Deodată apăru mătuşa în uşa bucătăriei. Ne privirăm una pe alta în tăcere. Iubitul meu Păstor m-a găsit. Cine află pentru prima dată iubirea Lui, acela devine mai plin de dragoste. În timp ce stăteam în coridor, încă rigidă, în inima mea de piatră se petrecu ceva neaşteptat: Mă repezii deodată spre mătuşa mea şi mă aruncai în braţele ei.

— Îmi pare rău mătuşico! suspinai eu. Vreau să încerc să fiu cuminte! Te rog, te rog mult nu mă trimite în internat! Eu doresc să rămân aici la tine. Nu mai vreau niciodată să fug de acasă sau să fiu rea.

Îngenuncheată pe pragul uşii, mătuşa lipi obrajii ei de ai mei, care erau udaţi de lacrimi şi mă ţinu strâns îmbrăţişată, apoi îmi netezi părul zbârlit de pe frunte şi mă sărută.

— Biata mea fetiţă, şopti ea, eu nu vreau să te trimit, dacă cumva este posibil! Vrem să mai încercăm încă odată.

Apoi mă luă de mână şi mă duse la masă. Ca despăgubire pentru masa de seară din ziua precedentă, eu mâncai în întregime al doilea mic dejun.

CUIBUL DE VEVERIŢĂ

Prin faptul că dormisem în biserică, mă alesei cu o răceală zdravănă, încât trebui să stau la pat o săptămână întreagă. Filip îmi ţinu de urât, în care timp lucrarăm cu nădejde la cartea cu păsări. Când eram obosiţi de atâta scris şi desenat ne aşezam în pat şi stăteam de vorbă. Filip nu se mai sătura să audă despre noaptea petrecută de mine în biserică, iar eu mă simţeam nemaipomenit de măgulită când am aflat cât de mult le-am lipsit tuturor.

— Eu cred că unchiul şi mătuşa n-au dormit toată noaptea, mă informă Filip, nici eu nu puteam să adorm; îmi închipuiam că tu erai deja moartă şi mereu îmi tot venea să plâng. În cele din urmă m-am sculat şi am mers în bucătărie, unde am găsit-o pe mătuşa plânsă. Mi-a dat o porţie de prăjitură şi am băut împreună o cacao splendidă, după care am rămas să discutăm în faţa focului.

Eu fui destul de supărată. Cum ar fi putut găsi Filip plăcere într-o porţie de prăjitură, când eu poate „zăceam moartă” într-un şanţ.

— Despre ce oare aţi vorbit voi? întrebai eu şi speram în taină, că despre mine.

— Ah, despre toate! replică fratele meu. Eu ziceam că poate te-ai înecat în râu. Mătuşa credea că pur şi simplu te-ai ascuns şi ca pedeapsă te va trimite în internat, la care eu susţineam că, găsesc această ide e foarte rea.

— De ce? mă interesai nerăbdătoare.

— Pentru că în după mesele libere n-aş fi avut pe nimeni cu care să mă joc! lămuri fratele meu. Eu le-am spus că în orice caz n-ar folosi la nimic, căci tu şi aşa ai fugi de acolo.

— Şi ce a răspuns ea la aceasta?

— Ea susţinea că tu n-ai putea face acest lucru. Atunci am zis că ar fi păcat să te trimită la internat, pentru că eu aş suferi atunci o criză de nervi.

— Ce mai poate însemna şi asta? întrebai eu foarte interesată.

— Ah, este o boală care se capătă atunci când oamenii fac ceva, ce nu-i convine cuiva. Mătuşa Margareta a povestit nu de mult despre cineva care avu o criză de nervi, pentru că a plecat bucătăreasa. De aceea i-am spus mătuşii că şi eu o să am una, dacă tu pleci!

— Este ca şi pojarul? întrebai eu.

Pojarul era singura boală ce-o avusesem şi mi se părea foarte importantă.

— Ei, nu ştiu! răspunse Filip. Eu cred că nu se face pete, însă n-are importanţă, că tu doar nu mai pleci. Fără îndoială că va trebui să-ţi dai silinţa foarte tare ca să fii cuminte. Mătuşa Margareta când şi-a pus ceva în gând, s-ar putea răzgândi uşor.

Eu tăcui. Încă nu povestisem nimănui despre evenimentul din pădure; nu ştiam bine cum să exprim în cuvinte. Cum puteam să-l conving pe Filip că într-adevăr ceva se întâmplase cu mine? Nu puteam aduce nicio dovadă pentru aceasta.

În timp ce stăteam cu nasul înfundat şi durerea în

gât, începui să mă întreb singură „cât din aceasta este adevărat sau poate îmi închipuiam numai”?

Îmi scoteam mereu tabloul meu preţios şi-l priveam cu atenţie, până ce îndoiala dispărea şi atunci îmi îngropam obrazul în pernă şi L rugam pe Păstor să mă lase să simt apropierea Lui, ca-n dimineaţa aceea când împreună am parcurs drumul spre casă.

Aici era şi Biblia mea. De îndată ce ajunsesem acasă, o scosesem din sertar şi am început să citesc în ea. După o lungă căutare, găsii şi pasajul despre oaia pierdută, pe care mi-l citise domnul Tanner. L-am citit de mai multe ori, până aproape că-l ştiam pe dinafară. Am citit şi restul capitolului, „pilda fiului risipitor” care a plecat de acasă, aşa ca şi mine, dar care s-a întors şi a spus că-i pare rău şi şi-a cerut iertare, iar tatăl l-a iertat. Eu am găsit că fusese exact ca şi cu mine şi mătuşa mea. Această povestire mi-a plăcut în mod deosebit.

Încercasem, de asemenea, să mă rog. Învăţasem multă vreme să spun rugăciuni scurte, acum însă era cu totul altfel. Altă dată spuneam doar vorbe goale, pentru că socoteam că trebuiau spuse. Acuma însă vorbeam către cineva, pe care-l cunoşteam şi care mă iubea.

În a doua seară de când stăteam în pat, fiind bolnavă, făcui o mare descoperire: Filip coborâse jos la cină, iar eu îmi scoasei Biblia de sub pernă (căci mă ruşinam să arăt că citesc în ea).

În timp ce răsfoiam în Biblie în căutare după povestiri, dădui cu ochii de capitolul lo din Evanghelia după Ioan şi cuvântul „Păstor” îmi captivă privirile.

Auzisem de mai multe ori citindu-se aceste versete, la biserică şi la şcoală, însă uitasem unde se găseau serise. Acum dar citeam cu râvnă, căci era exact ceea ce eu doream să ştiu. Aici găsii eu confirmat: „Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun îşi dă viaţa pentru oi”. Aceasta

însemna că Păstorul venise ca să moară pe cruce pentru mine, înainte ca eu să fiu găsită.

Cuvintele despre „hoţi şi tâlhari” nu le-am înţeles. Am priceput însă cuvântul despre oile ascultătoare. Aceasta însemna a fi cuminte şi să faci ce spunea Păstorul. Ce putea însă să însemne „Ele cunosc glasul meu”? Pastorul îmi spusese că Iisus va vorbi cu mine, iar eu trebuie să-L ascult. Cu toate că stăteam în pat cu ochii închişi şi ascultam, totuşi nu puteam auzi nimic. Camera părea a fi învăluită în tăcere, în timp ce eu îmi doream aşa de mult ca Păstorul cel bun să-mi spună ceva. Cum puteam să-l cunosc glasul, dacă El nu vorbea niciodată cu mine?

Această întrebare mă preocupă mult în seara aceea şi în ziua următoare, până, dintr-odată, îmi veni un gând fericit: voiam să-l caut pe domnul Tanner, să-i arăt şi lui tabloul meu şi să-i povestesc şi lui tot ce-am trăit în ultimul timp.

Poate că el o să-mi explice cum stă cu vocea Păstorului.

Aşteptai nerăbdătoare până la timpul când voi avea voie să părăsesc patul. În sfârşit veni ziua a şaptea când avui voie să cobor în sufragerie, pentru ceaiul de după masă. A fost o masă plăcută. Când mă întorsei din nou în pat, mi-am dat seama că este mult mai frumos să fii cuminte; a fi rea nu merită deloc! De aceea mă încredeam în bunul meu Păstor şi niciodată nu mai doream să fiu neascultătoare.

Spre bucuria mea, în ziua următoare era senin cu soare mult. împreună cu Filip, o luarăm la drum îndată după masa de prânz. Eram bine dispusă, căci doar era o după-amiază deosebită! Nu mai fusesem afară de şapte zile. Vacanţa era pe sfârşite, iar timpul mi se păru aşa de preţios, căci mai aveam cinci zile, din care una fiind duminica, nu intra la socoteală.

Filip voia să-mi arate o familie de veveriţe, pe care el şi cu Terry o descoperiseră într-un cuib de coţofană.

— Ce-i drept, este un copac foarte dificil, explică Filip, şi e greu să cred că tu te poţi sui, căci nu eşti destul de mare. Mă voi sui eu însă şi voi coborî jos un pui.

— În ce-l ţii? Cum vrei să-l ţii? întrebai eu.

— În cămaşa mea! răspunse Filip. Ai să vezi tu!

Cu capul ridicat, Filip mi-o luă înainte fluierând de câteva ori, gonea de sus în jos, cu scopul de-a păcăli vreun scatiu, ca să-i răspundă.

Era o după-amiază foarte călduroasă, înăbuşitoare chiar. Cu un sentiment de satisfacţie ne adâncirăm în umbra pădurii. Feriga ne ajungea până la genunchi, iar ciormoiagul de câmp acoperea pământul. Frunzişul pomilor era aşa de des, încât razele soarelui nu mai puteau pătrunde. Cărarea devenise aşa de îngustă – din cauza ierburilor sălbatice, că noi trebuia să mergem unul după altul.

Cuibul de veveriţă se afla pe creanga cea mai de sus al unui stejar înalt, a cărui crengi, cele mai de jos, începeau atât de sus de pământ, încât eu n-aş fi putut ajunge la ele, chiar dacă m-aş fi suit pe umerii lui Filip. Băieţii însă se puteau căţăra pe trunchiuri fără crăci, de parcă ei înşişi ar fi fost veveriţe. îmi dădui şi eu silinţa să-nvăţ arta căţăratului, însă mă alesei totdeauna cu vreo haină ruptă sau îmi jupuisem un strat de piele de pe coate şi genunchi, fără succes.

Filip se urcă presându-şi braţele şi picioarele goale, însă puternice, de trunchiul copacului. Sări apoi pe prima cracă şi se căţără mai sus, tot mai sus, până ajunse în vârf. Craca pe care sta el era subţire, iar mica şi frumoasa lui statură se profila pe cerul albastru. Se întinse şi-şi băgă mâna în cuib.

— Tu! strigă către mine. Simt ca şi cum mi-aş fi băgat

mâna într-o legăturică de blănuri! Toate adulmecă şi încearcă să mă muşte.

— Oh, adu-mi una, adu-mi una! strigai eu plină de emoţie, eu vreau să ţin una în mână, hai repede, Fii!

Filip, dimpotrivă. Nu se pripea niciodată la vreun lucru. îşi încheie încetişor şi cu grijă nasturii de la cămaşă, căci îşi băgase puiul de veveriţă în sân.

— Acuma cobor jos! mă anunţă el.

Totul decurse bine până la o vreme, când auzii un strigăt agitat ce venea din copac:

— Mi s-a suit veveriţa pe spate, Rut! Eu am mâinile ocupate şi nu pot face nimic! Nu cumva te poţi tu sui la mine să mi-o pescuieşti?

— Eu nu cred c-o să reuşesc, răspunsei eu. Afară de aceasta, ce are a face că-ţi stă în spate?

— Da, are! replică fratele meu, în marea strâmtorare.

— Muşcă şi zgârie rău de tot. Plus de asta stă într-o poziţie unde mă gâdilă. Te rog încearcă să vii, Rut!

Gândul la frumosul spate bronzat a lui Filip, care acum era sfâşiat încetul cu încetul, era prea mult pentru mine. Disperată, îmi înfipsei coatele şi genunchii în trunchiul stejarului şi mă căţărai în sus. Cu obrajii aprinşi, gata să plesnească la sforţare, ajunsei la prima cracă, după care fu uşor să ajung în apropierea lui Filip.

— Bravo, Rut! strigă el. Repede desfă-mi cămaşa şi scoate puiul afară! Aproape că m-a mâncat de tot.

Mersei cu mâna pe spate în jos, până mă lovii de o minge de blană agitată, ce-şi ascuţea gheruţele de spatele lui Filip. În timp ce-o scoteam afară, ea se zbătea şi se sucea în toate părţile.

— Unde s-o pun? Spune repede Filip, că altfel îi dau drumul jos! strigai eu.

— Bag-o în bluza ta! porunci Filip. Ţie nu-ţi face nimic, pentru că ai şi o cămaşă dedesubt! Eu din contră,

am numai pielea.

Eu vârâi animalul sub bluză cu multă grijă şi coborâi din cracă în cracă ca o maimuţă, până sării pe pământ. Veveriţa se căţără pe cămaşă în sus şi scoase capul pe la decolteu, să vadă ce se întâmplase. Filip sări şi el din copac lângă mine şi scoase micuţul animal afară de tot. Scoase apoi un biscuit din buzunar şi-l rupse în bucăţele mici. Îndată puiul de veveriţă luă câte o bucăţică între lăbuţe şi începu să ronţăie cu dinţişorii în formă de ferăstrău. Ochişorii, ce îi îndreptă spre noi, păreau ca două puncte luminoase. Când termina de mâncat se îndrepta sprintenă spre buzunarul lui Filip, unde-şi vâra botişorul după biscuiţi.

Multă vreme stăturăm noi aşa pe muşchii de pe jos şi ne jucarăm cu veveriţa. Se comporta ca un copilaş curios şi-şi băga nasul peste tot: fugea de-a lungul braţelor noastre, în jurul gâtului, apoi ne ştergea nasul cu coada ei stufoasă; sărea de pe umărul lui Filip pe umărul meu şi încerca să ronţăie la urechea mea, când i-am întins un biscuit, apoi, în glumă, l-am retras repede, se făcu ghem şi făcu pe supărată.

În cele din urmă băgarăm micul animal în buzunarul lui Filip, ca să-l ducă înapoi în cuib. Veveriţa însă se arăta a fi foarte independentă. Filip abia se urcase până la jumătatea copacului, când ea sări din buzunar şi fugi pe partea cealaltă a copacului.

— Aoleu! strigă Filip. Mi-a scăpat şi nici n-o mai pot prinde!

— Nici nu-i nevoie! strigai eu din locul de unde priveam cu capul pe spate. Nu-i nevoie s-o prinzi, căci ea merge singură acasă.

Avusei dreptate! Ceva gri-cenuşiu alergă ca săgeata în sus pe trunchiul copacului şi dispăru în culcuşul ei.

— Aceasta este o veveriţă deşteaptă! strigai eu

încântată, dansând în jurul copacului. S-a dus la ceilalţi frăţiori şi surioare şi le povesteşte c-a fost invitată de nişte uriaşi la masă. Mama ei probabil că o ceartă, pentru că a zăbovit cam mult.

— Poate că a adus şi poliţia, cum a făcut mătuşa Margareta în cazul tău, completă Filip. Şi din greşeală îşi dădu drumul de pe creangă, ce era cam înaltă. Căzu peste mine! Şi, pentru că nu puteam să-l opresc, ne rostogolirăm amândoi pe mica pantă la vale. Ne oprirăm în cele din urmă într-o poiană cu ferigă înaltă, izbucnind într-un râs nebunatic.

OILE MELE AUD GLASUL MEU

— Filip! spusei eu, ridicându-mă. Vreau să mă duc acasă, iar în drum doresc să fac o vizită!

— De acord, zise Filip bine dispus. Mergem împreună! Pe cine vrei să vizitezi?

— Pe domnul Tanner, păstorul.

— Fain, consimţi Filip, pe domnul Tanner şi eu îl simpatizez. Merg cu tine.

Speriată, mă stăpânii. Cum puteam să-i explic fratelui meu situaţia? El mergea nepăsător înaintea mea, iar cu privirea urmărea o coţofană.

— Filip, spusei eu încurcată, tu nu mă poţi însoţi. Este vorba de o taină, înţelegi tu? Eu vreau să vorbesc singură cu domnul Tanner. Este ceva despre care tu nu ştii, de aceea doresc să merg singură!

Acum era rândul lui Filip să fie încurcat. Se întoarse către mine şi mă privi lung ca şi cum ceva nu era în ordine cu mine.

— De ce nu? întrebă Filip tărăgănat. Doar tu-mi spui totdeauna secretele tale! Eu găsesc că ar trebui să-mi spui mie mai întâi, nu domnului Tanner. Eu sunt fratele tău, iar el este numai un om mai în vârstă.

O umbră de întristare se lăsă pe ochii lui albaştri, iar

faţa deveni îmbujorată. Eu observai că el era adânc jignit şi aceasta mă chinuia îngrozitor.

— Dar tu n-ai să înţelegi, încercai eu să-l lămuresc. Vezi tu… nu este o născocire. Este o taină adevărată şi foarte importantă. Poate nici nu-ţi vine să crezi sau o să râzi de mine.

Filip mă privi nu numai supărat, ci de-a dreptul revoltat.

— N-am râs de tine niciodată, spuse plin de reproş, întotdeauna te-am crezut! Nu-i frumos, Rut, ca tu să deţii taine pe care nu mi le poţi împărtăşi. Eu totdeauna Ji le-am încredinţat pe ale mele.

Timp îndelungat stăturăm tăcuţi unul în faţa celuilalt. Eu nu mai ştiam ce să spun.

— Ei bine, se răzgândi Filip, în cele din urmă, ostenindu-se să pară indiferent. Eu merg acasă! Ai să mă întâlneşti în grădină.

El se răsuci şi porni mai departe, iar eu îl urmai cu o inimă nefericită. Merserăm unul după altul, până la locul unde drumurile se despărţeau, unul ducea prin fâneaţă spre casa noastră, celălalt în sus spre ţarcul de oi.

— Rămâi cu bine! spuse Filip fără să se uite înapoi.

— La revedere.

El o luă pe drum în jos, eu pe drum în sus. După câţiva paşi îmi întorsei capul să mă uit după Filip. El mergea încet peste fâneaţă, cu mâinile în buzunar, cu capul în jos, de parcă ar fi căutat ceva. Vădit se simţea foarte nefericit, nici după păsări nu se mai uita, ca de obicei.

În timp ce mă uitam după mica lui siluetă, mă fulgeră un gând care mă făcu să-mi dau seama, poate pentru prima dată, ce fel de frate a fost întotdeauna Filip pentru mine. îmi adusei aminte dt de serios mă asculta el când îmi sprijineam căpşorul plin de bucle pe umărul său şi îi

şopteam la ureche fanteziile mele copilăreşti. Cât de răbdător consimţea la jocurile fanteziste cu păpuşile mele. Cum se grăbea să vină de la şcoală, ca nii cumva să simt lipsa lui. Cât devotament îmi arăta, fiind alături de mine înaintea tuturor, când eram îmbufnată şi obraznică şi pentru care fusesem pedepsită. Pe când cugetam la toate acestea inima mea se muie dintr-odată şi nu mai doream să păstrez nici o singură taină pe care să n-o fi putut împărtăşi cu Filip. Doream din toată inima să aparţin bunului Păstor, însă nu singură; şi Filip trebuia să-l aparţină, aşa că puteam să ne bucurăm împreună de această taină.

Coborâi în fugă, cât mă ţineau picioarele şi-l strigai pe nume. Filip se întoarse şi mă aşteptă. În acest timp trebuii să recunosc cât de mult mai drăguţ era el decât mine! în locul lui m-aş fi dus mai departe ofensată, ca şi când n-aş fi auzit nimic. Gâfâind ajunsei la Filip şi ca să mă opresc mă izbii de el.

— Filip, răsuflai eu, eu nu m-am gândit chiar aşa! Nu vreau să am niciun secret faţă de tine! îţi voi spune totul! Acum însă este ceva ce eu nu înţeleg şi nu-ţi pot explica bine înainte de-al întreba de domnul Tanner. După aceea poţi să ştii totul. Am să-ţi povestesc mâine în colibă.

Pe dată dispăru umbra din ochii lui Filip şi zâmbetul îi apăru din nou pe buze. Nu exista un băiat mai bun care să fie gata de a ierta şi a uita o ceartă.

— În regulă, mă asigură el, îmi este egal dacă tu îi spui mai întâi domnului Tanner, iar după aceea vine rândul meu! însă totul este ruinat când noi nu ne mai încredinţăm secretele unul altuia.

Eram aşa de fericită să-l văd din nou vesel, că-mi încolăcii braţele după gâtul lui şi-l sărutai. De mult nu se mai întâmplase aşa ceva între noi. El fu surprins şi zăpăcit de-a binelea de gestul meu, încât privi repede în juru-i

dacă nu cumva ne-a văzut cineva. Şterse apoi obrazul cu mâneca, căci fusese un sărut umed, îmi zâmbi radios încă odată şi se grăbi spre casă.

Eu mă întorsei alergând pe drumuşor în sus. La jumătatea drumului mă oprii şi mă uitai după Filip. De data aceasta mergea cu capul ridicat, el a uitat totul şi privea după rândunele.

Pe când ajunsei la ţarcul oilor, obrajii îmi ardeau ca focul. Constatai uşurată, că domnul Tanner era acolo, făcea o reparaţie la poartă.

Mă îndreptai spre el şi cu amândouă mânuţele mele apucai o mână de-a lui.

— Domnule Tanner, începui fără ocolişuri, am venit la dumneavoastră să vă întreb ceva: Am descoperit ce voia să spună povestirea pe care mi-aţi dtit-o. Acuma ştiu că eu sunt oiţa şi Iisus este Păstorul cel bun!

Domnul Tanner stătea cu ciocanul în mână şi privea spre mine. Ochii lui străluceau.

— Aceasta mă bucură nespus de mult, micuţo! spuse el mişcat. Nu vrei să-mi povesteşti ceva mai mult despre tine?

— O, da, cu plăcere! răspunsei eu şi mă aşezai cu el pe bancă. Eram aşa de bucuroasă să găsesc un om care să-mi dea crezare, că uitasem de-a binelea timiditatea mea. Eu am fost obraznică şi am fugit de acasă. O noapte întreagă am stat singură într-o biserică fără pic de lumină. Dimineaţa m-a găsit pastorul şi m-a luat la el acasă! Mi-a arătat un tablou ce înfăţişa o oiţă pierdută – chiar aşa ca şi mielul dumneavoastră, domnule

Tanner – şi un păstor ce se aplecă peste o prăpastie. Mieluşelul fugise ca şi mine, iar păstorul era ca Iisus, pentru că m-a căutat când a murit pe cruce. De aceea L-am rugat să mă găsească şi să mă facă cuminte. Acum sunt oiţa Lui şi aparţin numai Lui.

Domnul Tanner ascultase cu atenţie. Faţa lui ridicată strălucea de bucurie.

— Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru asta, micuţo! strigă el. Dacă tu-l aparţii acum Lui, vei rămânea totdeauna. Nimeni nu te poate smulge din mâna Lui.

— Domnule Tanner, şi dumneavoastră aparţineţi Domnului?

— Desigur, fetiţo! răspunse el. Eu aparţin de aproape 50 de ani de turma Lui.

— O, domnule Tanner! zisei eu zeloasă. Aţi auzit vreodată glasul Lui? E vorba doar că „oile Sale aud glasul Său”, eu însă am ascultat şi am ascultat şi niciodată nu-mi spune nimic! Şi eu vreau aşa de mult să-L aud vorbind! Domnul Tanner cugetă îndelungat înainte de a-mi răspunde. Apoi încet îi veni pe buze răspunsul chibzuit:

— Eu voi chema oile mele, micuţo! Observă-le bine, dar mai ales pe cele ce pasc în partea de către gard şi vezi deosebirea!

Curioasă privii spre turmă, în timp ce păstorul dădu drumul unui strigăt sonor. Toate oile de pe păşune ridicară capetele şi veniră cu câţiva paşi mai aproape; numai că, aşa ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Acelea de ce nu se mişcă? am întrebat. N-au auzit?

— Ba da, ele mă aud foarte bine, răspunse bătrânul, însă ele nu cunosc tonul glasului meu, pentru că aparţin altui păstor, care este bolnav. Sunt aici numai de două zile. Însă dacă eu le pasc şi le hrănesc, le conduc şi le mângâi o săptămână întreagă, ele mă vor cunoaşte tot aşa de bine ca şi restul oilor. Uite, micuţo: încă multe glasuri vorbesc acum inimii tale, iar tu aparţii bunului Păstor abia de dăeva zile. Ib încă n-ai învăţat să deosebeşti glasul Său de celelalte glasuri. Vocea Lui este fină şi delicată.

— Spuneţi-mi, vă rog, ce trebuie să fac? îl rugai eu.

— Aşa este în viaţă, zise după o pauză. Nu simţi

uneori îndemnul de-a fi rea şi neascultătoare?

— O, da! răspunsei eu. Foarte adesea. Înainte de-a fugi de acasă eram aproape în fiecare zi mânioasă şi neascultătoare de mătuşa Margareta.

— Ei vezi, zise păstorul, când îţi mai vine să fii furioasă, gândeşte-te că în inima ta vorbesc două glasuri. Glasul vrăjmaşului îţi şopteşte să vorbeşti urât. Dacă însă te reţii pentru o clipă şi asculţi cu atenţie, ai să auzi o altă voce, blândă, delicată, care te îndeamnă să fii cuminte şi ascultătoare. Aceasta este vocea Păstorului celui bun. Când înveţi să dai atenţie acestei voci, atunci îţi va vorbi iarăşi, iar tu o vei putea auzi pretutindeni.

Păstorul îmi vorbeşte aici pe aceste câmpii, când eu citesc în Biblia mea. Eu ştiu că ea nu este o carte tipărită numai pentru oameni învăţaţi, d este vocea Mântuitorului meu, ce vorbeşte către mine.

Între timp, oile atrase de vocea bine cunoscută, se apropiară de-a binelea, se înghesuiau le genunchii păstorului şi priveau spre el cu ochi blajini.

— În curând vine timpul să le tund! remarcă bătrânul, dus pe gânduri. Eu mă ridicai şi-i întinsei mâna.

— Mulţumesc foarte mult, domnule Tanner. Mă duc acasă ca să ascult cum mi-aţi spus! mai ştiu eu? Poate că-mi va veni poftă să fiu iarăşi furioasă.

El dădu din cap.

— Să nu-ţi doreşti aşa ceva! mă avertiză el. Şi nu încerca să răzbaţi singură prin încercări. Gândeşte-te că numai Mântuitorul te poate păzi de-a face răul.

El vorbea cu multă seriozitate! în timp ce mă îndreptam spre casă, cugetai încă odată la vorbele lui.

Qt de ciudat era că nu reuşeam să reţin la timp izbucnirile mele de furie.

Ajunsă acasă, nu-l găsii pe Filip în livadă. Mă dusei în casă să-l caut. Nu spre puţina mea consternare, se auzeau

glasuri în sufragerie. Era timpul ceaiului de după masă şi eu am întârziat! Aceasta nu ne era permis! Intrai în cameră, fiind conştientă de vină şi mă apropiai de scaunul meu, cu o privire piezişă spre mătuşa Margareta. Ea privea îngrijorător de posomorâtă.

— Rut! spuse ea aspru. Tu iarăşi vii prea târziu! Pur şi simplu eu nu permit aceasta! Aşază-te şi mănâncă, fără să spui o vorbă. Prăjitură cu ciocolată nu primeşti.

Aceasta era pentru mine o pedeapsă teribilă, căci, chiar prăjitura cu ciocolată era slăbiciunea mea; arareori o aveam la masă. îmi vârâi capul între umeri şi începui să bat din picioare. Toată fericirea mi se topi. Un flux subit şi violent de vorbe furioase clocoteau în inima mea şi voiau să iasă pe gură, chiar deschisesem gura, când dintr-odată îmi adusei aminte...

Dacă aş fi izbucnit într-un acces de mânie, n-aş fi putut auzi glasul delicat al Păstorului şi dacă nu ascultam de El acum, poate niciodată nu-mi mai vorbea.

Era aşa de greu să reţin acele cuvinte furioase, încât a fost nevoie să apăs cu mina pe gură, ca să nu iasă afară. Stăteam în mijlocul camerei şi ascultam încordată, în timp ce mătuşa şi Filip mă priveau uluiţi.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă mătuşa foarte rezervată. lâai muşcat limba?

Nu dădui niciun răspuns, fiindcă în momentul acela îmi veni în minte versetul despre care vorbisem cu domnul Tanner: „Oile Mele ascultă glasul Meu şi mă urmează. „Să urmezi un astfel de Păstor, înseamnă să te asemeni Lui. Iar dacă eu voiam să mă asemăn Lui, trebuia să încetez a mai bate din picioare, a mai striga, a mai da răspunsuri obraznice şi a face mutre, căci Domnul Iisus n-a făcut aşa ceva niciodată.

— Ajută-mă să te urmez, strigai în inima mea. Alungă amărăciunea, te rog repede, Doamne!

Respirai adânc şi-mi băgai iarăşi mâna în buzunar. Apoi m-am aşezat tăcută pe scaun. Mânia dispăru. Mătuşa Margareta mă mai privea încă ţintă, ca şi când se temea de ceea ce s-ar putea întâmpla în clipa următoare. Eu însă mâncam liniştită pâinea cu unt. N-aruncai nicio privire spre prăjitura de ciocolată, căci mă temeam că vederea ei mi-ar putea atâta din nou furia.

Restul mesei decurse în tăcere. Qnd am terminat, mătuşa Margareta spuse că trebuie să mă duc imediat la culcare, căci era prima zi când fusesem afară după răceala mea. Aceasta îmi convenea de minune, căci eu aveam aşa de multe lucruri ce-mi ocupau gândurile şi doream mult să fiu singură. Aşadar mă băgai sub plapumă, cât mai repede posibil.

Prin fereastra deschisă mă uitam afară în amurgul serii, unde cerul avea culoarea albastru închis a clopoţeilor. În vreme ce mă uitam, descoperii că stelele singuratice se ascundeau în depresiunea atmosferică. Qteva păsări întârziate ciripeau în pomi „noapte bună”, iar mirosul de liliac umplea văzduhul.

Aşadar îmi cuprinsei fruntea cu mâinile şi ascultam culcată pe pernă până ce somnul mă birui. Avusesem în această zi două evenimente importante: Am auzit vocea Păstorului celui bun şi pentru prima dată m-am urcat pe trunchiul unui copac neted.

ACCIDENTUL

În ziua următoare o pornirăm la drum spre coliba indiană, unde voiam să discutăm despre „taină”. În momentul când treceam peste gard, Terry sări ca un iepure din şanţ şi ne anunţă că a venit să petreacă cu noi în dimineaţa aceea; se ascunse însă când ne-a simţit şi ne-a făcut o surpriză binereuşită. Ne aşezarăm cu toţii pe marginea drumului pentru a ne face planuri.

În fond Terry plănuise totul, iar noi n-aveam altceva

de făcut, decât să-l urmăm. El descoperise un frasin înalt, cu un cuib de turturele sălbatice în vârful lui şi dacă Filip voia să vadă ouăle trebuia să se grăbească. Acolo se aflau trei bucăţi splendide! Frasinul avea o ramură bifurcată, iar propunerea lui Terry era ca noi să facem vizavi de cuib un fel de platformă din lemne şi crengi, pe care să putem sta, ca să vedem cum ies puii din ouă. Turturica mamă va crede că noi suntem nişte păsări mai mari, care ne construim un cuib ca şi ea. Nu se va speria de noi (cel puţin aşa considera Terry, care părea a şti exact, întotdeauna, ceea ce gândeau păsările).

Noi eram încântaţi şi o luarăm la pas unul după altul prin pădure. Până la frasinul acela era destul de departe. El se găsea de partea cealaltă a pârâului în mijlocul zadelor ce creşteau acolo. O, ce frumoase erau zadele în acest anotimp! Erau împodobite de sus până jos cu

— Pare rău! se scuză Filip. Eu am uitat că picioarele tale sunt mai scurte şi că nu poţi face salturi aşa de mari ca noi peste mărăcinişuri! La întoarcere voi merge eu înaintea ta, să calc la pământ toate ramurile spinoase.

conuri micuţe roşii ce străluceau ca pietrele preţioase. Crengile ce atârnau în jos erau de un verde atât de vioi, încât restul copacilor păreau aproape în culori. Când eram mică, îmi închipuiam că zânele se legănau în ramurile zadei. Fiindcă le iubeam, rămăsei o clipă în urmă ca să mângâi eonii înfloriţi.

Frasinul nu mai era departe de noi, iar eu mă ţineam pe urmele tovarăşilor mei, mergând prin urzici şi rugi de mure. Mărădnişul îmi înţepă atât de rău picioarele goale, încât încetul cu încetul căpătară culoarea murelor necoapte, în sfârşit, ajunsei din urmă pe băieţi şi mă aşezai la rădăcina copacului. Scosei batista şi-mi tamponai unchii răniţi.

Terry privi şi el genunchii mei însângeraţi.

— Ea este o fetiţă foarte curajoasă, remarcă el. Eu mă simţii de parcă aş fi primit decoraţia de onoare. Pentru această laudă m-aş fi dus încă odată fără multă vorbă prin spini şi urzici.

Terry nu avea timp de pierdut. îşi trase capul între umeri ca o panteră şi sări până la primul crac al frasinului. îl prinse cu o mână şi se urcă în sus. Toţi muşchii corpului erau încordaţi! Niciodată de atunci n-am întâlnit un băiat de 11 ani care să fie aşa de puternic şi mlădios ca Terry.

— Aşaa… strigă el, stând călare pe crac şi lăsându-se pe burtă.

— Ridic-o în sus pe Rut, ca s-o pot apuca!

Filip mă ridică pe umerii săi, iar Terry mă prinse de încheietura mânii şi mă trase în sus, până putui s-ajung craca. Mă întorsei şi mă răsucii, până în cele din urmă stăteam lângă Terry, gâfâind. Filip, la a treia încercare de săritură ajunse craca şi se căţără şi el până la noi. Aşa că ne-am aşezat ghemuiţi unul lângă altul ca nişte maimuţe distrate şi bălăbăneam din picioare.

Apoi ne-am împărţit provizia noastră de mâncare cu Terry. Lui i se părea ca un lucru de la sine înţeles că mătuşa Margareta îl socotea ca pe unul dintre ai casei, de aceea mânca mult mai mult decât porţia lui. Noi însă cedam cu plăcere, căci înţelegeam că mama lui Terry îl lăsa acasă flămând. Cine altul decât un istovit de foame putea să se repeadă asupra mâncării, fără a ţine seamă de cei din jur?

— Vino să ne uităm la cuib! zise Terry, înghiţind ultima îmbucătură.

Se căţăra în sus, ca un marinar pe frânghie. Filip şi cu mine îl urmarăm mai încet. Cuibul se găsea pe o platformă de crengi ţesute una în alta. Când ne apropiarăm, auzirăm uguitul speriat al turturicei. Apoi zbârnâi prin frunziş aripile-i gri şi pasărea se aşeză pe

ramura cea mai înaltă vizavi de cuib, de unde supraveghea.

Când văzui ce neglijent era construit cuibul, mă minunai că ouăle nu căzură jos. Erau doar câteva vreascuri slobode, împreunate cu ceva muşchi. Ouăle erau calde şi bine îngrijite. Pasărea-mamă părea înnebunită de frică! Terry se dădu înapoi şi privi pasărea speriată…

— Acolo era un loc bun pentru a putea supraveghea ouăle, remarcă el, vreau să mă sui până acolo!

— N-ai să poţi! îl asigură Filip. Crengile n-o să te ţină! Abia că turtureaua stă pe ele.

Însă Terry era uneori lăudăros. Când cineva afirma „asta tu nu poţi face”, el trebuia neapărat să dovedească că totuşi el putea. De aceea spuse: „Na, am să-ţi arăt!” şi sări pe cealaltă cracă a copacului. Filip şi cu mine îl priveam fascinaţi cum statura lui sprintenă se urca în sus, tot mai sus.

TUrturica îl văzu suindu-se şi se ridică fără zgomot lăsându-se apoi pe cuib, cu aripile pe jumătate desfăcute. Noi aveam ochii îndreptaţi numai spre Terry.

Îl mai văzurăm noi executând acrobaţii nemaipomenit de îndrăzneţe! Acestea însă le întreceau pe toate. Crengile se încovoiau îngrijorător sub povara lui.

— Opreşte-te! Stai! strigă Filip cu vocea răguşită. Terry însă nu-l băgă în seamă. Râsul său răsuna prin frunziş până la urechile noastre şi se urca mai sus, ce-i drept cu mai multă atenţie!

— A ajuns, şopti Filip.

Într-adevăr, sus de tot se profila pe cer silueta lui Terry, ţinându-se numai de-o crăcuţă subţire. Vântul ce adia prin coroana copacului îi suflă la o parte şuviţa de păr de pe frunte. Ochii săi negri străluceau de bucuria triumfului. Şi astăzi când mă gândesc la Terry, îl văd înaintea mea aşa cum era ultima dată, sănătos şi plin de

putere. Abia că mai pot spune ce s-a mai întâmplat! Filip şi cu mine n-am mai discutat niciodată despre acest fapt. Ne vine rău când ne gândim! însă, de această amintire nu voi scăpa toată viaţa!

Terry nu luă în seamă chemările noastre îngrozite şi începu să se legene încolo şi încoace. În două rânduri se încovoi craca sub el, însă a treia oară se rupse, iar Terry fu aruncat în gol. El scoase un strigăt strident ce sfâşia liniştea pădurii. Acel strigăt de moarte mi-a răsunat în urechi noapte de noapte, săptămâni de-a rândul.

Auzirăm cum se prăbuşeşte corpul lui printre frunze şi ramuri, ceea ce frâna în parte viteza, după care urmă o lovitură înfundată, apoi tăcere.

Noi coborârăm din copac într-o aşa viteză, că până astăzi nu ştiu cum de-am ajuns nevătămaţi. Filip sări primul jos, după care am ajuns şi eu, gâfâind şi plângând în hohote. Mă aruncai la pământ şi-mi băgai faţa tremurândă în muşchiul verde.

O privelişte jalnică. Eu nu îndrăznii a-l privi pe Terry, Filip însă îngenunche lângă el şi se convinse că mai respiră. Veni apoi la mine şi-şi puse mâna în jurul meu, plin de afecţiune.

— Rut! spuse el cu vocea tremurândă. Eu nu sunt sigur de tot că el mai trăieşte. Nouă ne este imposibil să-l ducem singuri. Trebuie să chemăm un doctor şi câţiva oameni. Cred că este mai bine să mă duc eu, pentru că pot fugi mai repede şi plâng mai puţin ca tine. Rut, n-avem voie să-l lăsăm singur! Poate să se trezească şi se sperie. Are nevoie de cineva. Eşti tu gata să rămâi lângă el? Eu mă voi întoarce cât se poate de repede.

Fui cuprinsă de groază şi dădui din cap în semn de dezaprobare. îmi era imposibil să rămân singură! Eram mult prea speriată! Plângând cu suspine mă agăţai de fratele meu şi-l rugai stăruitor să mă lase pe mine să plec

în locul lui. Însă Filip nici nu voia să audă despre asta.

— Uite, Rut! spuse el insistent. Poate că moare în curând. Însă dacă doctorul ar veni la timp, ar putea face ceva ca să-l ajute. Eu ajung mult mai repede ca tine, deoarece pasul meu este mai mare ca al tău! Trebuie să mă laşi să plec imediat, iar tu să-ţi dai osteneala să fii curajoasă şi să nu mai plângi.

Se desfăcu uşor din îmbrăţişarea mea şi plecă ca o săgeată. Eu am rămas jos pe un petic de muşchi, ascultând cum pocnesc crengile uscate sub picioarele lui. Odată cu dispariţia lui din priveliştea mea a amuţit şi acest zgomot. Numai guruitul porumbeilor mai întrerupea din când în când liniştea pădurii.

Rămăsesem singură, numai cu Terry! Un glas lăuntric mă îndemna să mă uit la el cu atenţie. Atunci am strâns din dinţi, am încleştat pumnii şi m-am ridicat.

Cu cât îl priveam, cu atât încordarea din mine scădea. Niciodată n-am văzut un om leşinat sau grav rănit. îmi închipuisem că trebuie să fie ceva îngrozitor. Terry însă putea tot aşa de bine să fie ca adormit, căci zăcea pe spate cu braţele desfăcute. Buzele erau neobişnuit de palide, iar respiraţia foarte slabă. N-arăta a fi nici rănit, nici speriat, ci numai prea liniştit. În timp ce-l priveam a venit peste mine o pace ciudată. Mi se părea că Terry s-ar putea trezi în orice moment, odihnit şi vesel după un somn aşa de lung, iar după aceea vom fi iarăşi cu toţii fericiţi.

S-a scurs încet, minut după minut. Terry nu se mişcă! Eu vegheam lângă el, cugetând. Poate că era deja mort? La gândul acesta un fior rece mă trecu şi mi se făcu rău. Din nou mi se umplu ochii de lacrimi din cauza fricii. Numai de s-ar întoarce Filip! Ce era de fapt „moarte”, „a muri”? Şi dacă Terry era mort, unde s-a dus? Corpul lui neînsufleţit va fi dus la cimitir şi pus în mormânt. Însă eu ştiam bine că nu acesta era Terry adevărat. Probabil că el acum era în

cer, aşa cum se spunea în cântările ce la cântam la biserică. Dar oare Terry va fi fericit acolo? un băieţei murdar şi destul de rău, pe acele străzi de aur, printre îngeri îmbrăcaţi în alb.

Dintr-odată mi-a venit în minte Ioana Kohlin care „era la Domnul 11 şi pe care am văzut-o în vis cu o fată aşa de strălucitoare. Poate, cu alte cuvinte, a merge la Domnul se numeşte „moarte14. Acolo poţi să-L vezi cu ochii şi să vorbeşti cu El, în loc să-L ai numai în inimă. Ce frumos trebuie să fie aceasta! Nu-i de mirare că fetiţa aceea arăta aşa de fericită. Poate acesta era şi pentru Terry motivul pentru care sta aşa de paşnic.

Însă Terry nu ştia nimic despre Păstorul cel bun şi poate nici nu s-ar bucura să fie la El. Eram convinsă că Terry n-auzise niciodată despre El! De-aş fi avut numai prilejul să-i fi povestit despre Păstorul cel bun…! în cazul că nu murea, voiam să-i spun imediat ceea ce ştiam şi eu. Atunci cu siguranţă vom aparţine turmei sale toţi trei, Terry, Filip şi eu. În cele din urmă, chiar dacă Terry ar fi mort, Păstorul cel bun se va îngriji ca el să fie fericit. Nu era vina lui Terry că n-a rugat niciodată pe Păstor să-l găsească şi să-l ierte! Era numai vina mea, pentru că eu am păstrat numai pentru mine această taină, în loc să-i destăinui şi lui.

Îmi ţineam mâinile încolăcite în jurul genunchilor şi privirea îndreptată spre fata nemişcată a lui Terry. Mă simţeam târâtă încolo şi-ncoace, între speranţă şi frică. De fiecare dată însă era un iepure sau o pasăre sau rafală de vânt. Razele soarelui pătrundeau printre ramurile de un verde deschis a pădurii de molift. O rază de lumină se proiectă pe părul lui Terry, „ca şi cum Dumnezeu însuşi l-ar fi atins”, gândeam eu. Apoi gândurile mele se îndreptară spre Mântuitorul, despre care citeam în fiecare dimineaţă în Evanghelia după Luca; cum El se atingea de bărbaţi,

femei şi copii care erau bolnavi sau răniţi şi se făceau sănătoşi într-o clipă.

„O, Dumnezeule! 14 murmurai eu, privind printre ramuri la cerul albastru. „Te rog fă-l pe Terry sănătos, nu-l lăsa să moară! Noi dorim să-l avem printre noi. Amin”.

În acest moment răsună vocea lui Filip printre copaci, precum şi câteva voci bărbăteşti. Îndată apăru un mic cortegiu. Filip înainte, apoi unchiul Petru, care sâmbăta era totdeauna acasă, şi binevoitorul doctor Patt, care m-a îngrijit şi pe mine când am avut pojar. În urma lor veneau doi bărbaţi în uniforme de culoare închisă, care purtau o targă. Am aflat mai târziu că aceştia erau brancardieri.

Fără a pierde nicio clipă, doctorul îngenunche şi apucă mâna brună a lui Terry, apăsând cu degetele pe încheietura mâinii. Apoi trecu cu mâna peste capul lui Terry şi-i ridică în sus pleoapele şi îndoi cu grijă mâinile şi picioarele, înainte şi înapoi, după care zise către mine:

— S-a mişcat el de când a căzut?

— Nu! răspunsei eu. Tot timpul a stat liniştit, ca şi când ar fi dormit.

Încurajată, prin ecoul propriei mele voci, îl trăsei de mânecă pe doctor şi-i şoptii:

— Este mort?

Doctorul Pett îşi puse mâna pe umerii mei.

— Nu, răspunse el amabil. Nu este mort, însă este foarte grav rănit. Tu eşti o fetiţă curajoasă dacă ai rămas ca să vezi de el. Noi o să-l ducem cât mai repede la spital, iar eu o să văd ce putem face pentru el. Terry a fost aşezat pe targă cu mare atenţie, iar bărbaţii s-au pus în mişcare cu preţioasa încărcătură. Când unchiul Petru observă cât de palidă şi obosită eram eu, se aplecă şi mă luă în braţe ca pe un copil mic. Mă lipii de el şi-mi pusei pe umerii lui capul ce mă durea.

Cu unchiul Petru eram prieteni dintotdeauna, iar eu mă simţeam minunat de mângâiată.

Filip mergea alături de noi. Într-un târziu, când aruncă o privire spre mine, m-am speriat. N-a spus niciun cuvânt, însă avea buzele încordate şi presate una într-alta. Ochii săi aveau o expresie teribil de disperată. Ei îmi aminteau de un iepure pe care l-am găsit odată prins într-o capcană. Obrajii îi ardeau, în timp ce restul feţei era alb ca zăpada. Atunci îmi dădui seama că toate temerile mele erau nimic în comparaţie cu îngrijorarea lui adâncă. Simţeam nevoia să-i ating mâna şi să-l mângâi, însă ştiam că nu puteam face nimic ca să-l ajut. Nimic nu putea să-l mângâie, nimic, afară de însănătoşirea lui Terry.

Pentru a scuti targa de orice fel de zdruncinătură, mergeam cu toţii foarte încet, căci cărarea îngustă ce ducea la stradă era pietroasă şi gloduroasă. Crengile de la tufişurile de alun îmi mângâiau faţa, cu toate că eram în braţele unchiului Petru. La stradă ne aştepta maşina salvării. Doctorul Patt se urcă în maşină şi se aşează lângă Terry. Brancardierii s-au aşezat în faţă.

— Când ne veţi spune cum îi merge lui Terry? am întrebat eu repede, înainte de-a se închide uşa.

— Mâine dimineaţă trec prin faţa casei voastre, răspunse doctorul, atunci am să intru şi vă voi spune.

Uşa se închise, motorul porni şi maşina dispăru într-un nor de praf. Unchiul Petru, Filip şi cu mine ne îndreptam încet spre casă.

Unchiul Petru ne-a pus câteva întrebări referitor la Terry. În rest am rămas tăcuţi. Niciunul din noi n-avea chef de vorbă.

Trista zi părea că nu se mai termină! Am mers în grădină şi ne-am plimbat încoace şi încolo, fără să fim capabili a ne apuca de ceva. La masă n-am avut nicio poftă de mâncare. Mătuşa Margareta ne compătimea, iar după

masă ne-a citit poveşti. Când a venit timpul de culcare am fost foarte bucuroşi.

Înainte de-a adormi, mătuşa Margareta ne-a dat dte un sărut. Însă de abia încetă zgomotul paşilor ei pe trepte, că m-am şi sculat din pat şi m-am dus la Filip. El stătea ghemuit sub plapumă şi probabil c-a plâns, căci vocea sa suna răguşită, iar perna era umezită. Eu m-am băgat sub plapumă la picioarele lui şi m-am ghemuit ca o pisică.

— Rut, şopti Filip, cu vocea tremurândă, crezi că va muri?

— Nu, nu cred! răspunsei eu.

— De ce nu? întrebă Filip mirat de siguranţa mea. Ţi-a spus doctorul Patt ceva ce eu n-am auzit?

Mă frământam şi mă suceam sub plapumă, ca totdeauna când eram intimidată. N-aş putea spune de ce, însă aveam impresia c-ar trebui să-ncerc să-i împărtăşese fratelui meu taina.

— Da, vezi tu, am început eu. Qnd tu erai plecat după ajutor, m-am rugat din toată inima lui Dumnezeu ca să-l facă sănătos pe Terry. De aceea cred că nu va muri.

Filip ridică capul şi se uită cu ochi mari la mine.

— Aceasta am făcut-o şi eu! recunoscu el încet. Tot timpul în drum spre casă am spus meru: „O, Doamne, nu-l lăsa pe Terry să moară”. Însă nu ştiu dacă a folosit ceva. Nu sunt un băiat deosebit de cuminte şi de obicei uit să-mi spun rugăciunea. Nu contează, doar, prea mult, dacă o spun sau nu.

— Dar Filip, spusei eu ridicându-mă, tu nu trebuie să fii deosebit de cuminte ca să te rogi! Trebuie să aparţii numai Păstorului celui bun. Tocmai acesta este secretul pe care voiam să ţi-l spun astăzi! Aceasta nu este o închipuire a mea; pastorul mi-a spus când eram fugită de acasă. În Biblie de asemenea este scris. Qnd suntem neascultători suntem ca nişte oi ce fug şi se rătăcesc şi nu mai găsesc

drumul de întoarcere. Iisus însă este Păstorul. El vine să ne caute, iar când îl rugăm pentru aceasta, El ne găseşte. Însă El aşteaptă totdeauna până-L rugăm. Dacă aparţinem Lui, El ascultă tot ce-l spunem. El vorbeşte de asemeni cu noi şi ne spune cum putem fi ascultători. Domnul Tanner mi-a explicat aceasta, când a vorbit cu mine seara trecută şi m-a ajutat într-adevăr. De aceea nu m-am înfuriat când mătuşa Margareta n-a vrut să-mi dea prăjitura cu ciocolată.

Filip nu-şi mai lua ochii de la mine. Lumina lunii făcea ca faţa lui să pară şi mai palidă.

— Povesteşte mai departe, a spus el, şi încetează să mai dai din picioare. Nu trebuie să te jenezi de mine!

— Nu mai este mult de povestit, spusei eu. Încă un fapt: în timp ce Terry zăcea pe pământ, a apărut dintr-odată soarele printre pomi, iar razele lui s-au oprit pe părul său. Aceasta m-a făcut să mă gândesc că Dumnezeu îl atinge în acest fel şi-l face sănătos, după cum Iisus. Se atingea de oameni. De atunci sunt aproape ca sigură, că nu va muri.

Între noi s-a aşternut o linişte adâncă. După o vreme, Filip mă întrebă curios:

— L-ai rugat să te găsească?

Eu dădui din cap.

— Da, în drum spre casă sub un copac, în pădurea cu duboţica cucului. L-am rugat să mă ierte că am fost aşa de neascultătoare şi să mă găsească şi să facă din mine oiţa Sa, aşa cum a spus pastorul. O, Filip, dacă ai vrea să vii şi tu cu mine la pastor! El ar putea să-ţi explice mult mai bine ca mine. Eu aş dori aşa de mult ca şi tu să aparţii Păstorului.

— Eu doresc de asemenea! spuse Filip cu vocea reţinută. Crezi c-aş putea?

— Da, sunt sigură! răspunsei cu convingere. În mod

sigur tu eşti mai uşor de găsit ca mine. TU eşti mult mai ascultător. Eu cred că nici nu trebuie mult timp să te caute. Filip însă dădu din cap.

— Asta nu ştii tu, spuse el trist. Tu mă vezi doar pe dinafară, înăuntrul meu nu sunt deloc bun.

— Asta nu face nimic! îl asigurai eu. Vreau să-ţi arăt tabloul meu! Atunci ai să pricepi. „Oaia din tablou stă gata, gata să pice în prăpastie. Este aşa de pierdută. Însă chiar atunci vine păstorul şi o găseşte”.

Am fugit în vârful degetelor peste coridor şi m-am întors îndată cu preţioasa ilustrată. Ne-am urcat în fereastră, unde bătea lumina plină a lunii, iar Filip a privit timp îndelungat tabloul. Apoi mă întrebă cu sfială:

— Crezi tu că aş putea să-L rog acum?

Am dat din cap că da.

— În cazul acesta tu trebuie să pleci. Trebuie să fiu singur. O să vorbim mâine din nou.

L-am lăsat singur. El şi-a sprijinit coatele de poliţa ferestrei şi privea afară spre dealuri. Eu însă m-am vârât în pat, după ce privii nenumăratele stele de pe cer şi cugetam la frumoasa povestire…” este bucurie în ceruri pentru un păcătos care se pocăieşte” cu care se termina. Toţi oamenii sunt păcătoşi! Desigur că şi Filip o fi unul din ei.

*8 r.8.

În noaptea aceasta însă el a fost găsit de Păstorul bun. Sus în ceruri, acolo deasupra stelelor, Îngerii Dumnezeu cântau şi se bucură din pricina lui, iar pământ o fetiţă mică împărtăşea cu ei bucuria.

O VIZITĂ LA PAROHIE

Restul vacanţei trecu prea repede, pentru că aveam prea multe de făcut! în ziua ce-a urmat accidentului maşina doctorului a oprit la poartă. Îndată ce-o auzirăm, ne repezirăm la poartă, nerăbdători. În graba noastră eram gata să-l răsturnăm pe bunul doctor.

— O, staţi, opriţi-vă! strigă el prinzându-ne de guler. Dacă mă doborâţi, nu vă pot povesti nimic. Terry este în viaţă – relată el – însă este rănit foarte grav la cap şi la spate. Va trebui să stea mai multe săptămâni în spital. Mamă-sa este aproape tot timpul lângă el. Îndată ce se va simţi mai bine, va fi mutat probabil în alt spital; o clinică specială pentru oameni cu fracturi osoase. Nu-l veţi putea vizita, pentru că este mult prea departe, în schimb îi puteţi scrie în curând.

Pentru noi a fost suficient toate acestea, pentru a ne linişti temerile şi a deveni din nou bucuroşi. Terry era în viaţă şi era bine îngrijit. Fără îndoială că în curând se va restabili iarăşi – gândeam noi – aşa cum se întâmpla la noi cu o durere de burtă sau un pojar. Aşadar, alungarăm temerile şi pornirăm să gustăm din plin ultimele zile de vacanţă.

Ne-am hotărât să facem dte o vizită la toţi prietenii noştri. Filip s-a dus la domnul cu păsările, care i-a arătat un cuib de găinuşă de baltă. Eu l-am vizitat pe domnul Tanner la turmele sale. N-am putut însă să ajungem la o conversaţie adevărată, căci el era ocupat cu tunsul oilor.

Ultima zi am rezervat-o pentru o vizită la pastor. O pornirăm la drum pe la ora trei şi jumătate după masă. Aceasta n-o făcurăm chiar fără gânduri ascunse, căci îmi ziceam: N-ar fi rău să ajungem la timpul cafelei.

Pe drum am vorbit despre taina noastră şi fără să vreau a trebuit să mă gândesc la data trecută, când am parcurs acelaşi drum, singură. Cât de înfierbântată şi nefericită eram atunci şi cât de fericită eram astăzi!

— Taina a făcut minuni. Pentru tine, desigur, n-a contat atâta, i-am spus lui Filip, Tu nu eşti aşa de rău şi iute la mânie ca mine.

Filip culesese un puf de păpădie şi suflă gânditor în el.

— Am căutat foarte mult, spuse încetişor. Este ca şi când am găsit ceva, după care am căutat şi dorit multă vreme.

— Adevărat? întrebai eu mirată. N-aş fi gândit niciodată că te ocupi cu astfel de lucruri. Nu mi-ai amintit vreodată de aşa ceva!

— Am crezut că n-ai să înţelegi, îmi zise el. De fapt nici nu ştiam cu claritate ce-mi lipseşte. Într-o zi însă, cu mult timp în urmă, eram singur în pădure. TU ai trebuit să rămâi acasă, pentru că a fost neascultătoare. Atunci am găsit un pui de vrabie, proaspăt ieşit din găoace, zăcând aproape mort pe pământ. Ciripea slab, iar corpul lui se răcea văzând cu ochii. Căzuse din cuib, iar fără căldura acestuia nu putea rămâne în viaţă. M-am ridicat pe vârful degetelor şi am încercat să-l pun în cuib (şi aceasta nu numai o dată), însă n-am reuşit. Cuibul era prea înalt pentru mine. Atunci am îngenuncheat eu cu puişorul în mână şi m-am rugat lui Dumnezeu ca să vină cineva mai înalt, să-l poată pune în cuib. Tocmai când am spus „Amin" a venit Iacob, tânărul ţăran, să caute lemne de foc. Pentru el era o nimica toată să pună puiul în cuib.

„Mi se pare că Dumnezeu îngrijeşte şi de vrăbii41, îmi zisei eu. Aceasta mi-a dat mult de gândit.

În dimineaţa următoare s-a citit la biserică un text în care era vorba că Dumnezeu ştie când o vrabie cade la pământ. Am ascultat cu mare atenţie! Pastorul a spus că noi suntem cu mult mai de preţ decât vrăbiile. Iar dacă aparţinem lui Dumnezeu, El îngrijeşte de noi în chip deosebit. Nu-mi pot aminti exact de toate, însă voiam chiar atunci să aparţin Lui. Însă nu ştiam cum să procedez. De atunci mi-am dorit mereu să ştiu ceva mai mult despre aceasta; mai ales când ceva nu mergea bine, eram nefericit. Când tu mi-ai arătat tabloul şi mi-ai povestit cum poate fi găsit, atunci m-am gândit: Acum am descoperit

începutul! De aceea sunt fericit pentru că ştiu că Iisus mă iubeşte şi se uită după mine, ca şi după vrăbiuţa ca căzuse din cuib.

Aceasta a fost pentru Filip o vorbire foarte lungă. Când termină, se făcu că se uită după un cuib în gardul viu, ca să-şi poată ascunde faţa care devenise roşie. Eu însă săream de-a lungul drumului plină de bucurie, gândindu-mă ce minunată este taina noastră, care ne învaţă mereu lucruri noi. Pentru mine Iisus era Păstorul care poartă pe braţe oile Sale! Pentru Filip era Dumnezeul care îngrijeşte şi de o vrăbiuţă. În fond, era acelaşi lucru: Oiţa era pierdută şi a fost găsită; vrăbiuţa căzuse jos şi a fost ridicată.

Ajunşi în sat, păşirăm veseli în grădina parohiei.

Eram convinşi că eram bineveniţi. N-a trebuit mult să-l căutăm pe prietenul meu, căci el tocmai cosea iarba, cu mânecile suflecate. Mă recunoscu la prima vedere şi părea a fi foarte bucuros de vizită. Nici măcar nu ne-a întrebat dacă vrem să rămânem la cafea, ci spuse simplu: „Veniţi tocmai la timp”.

Se vede că se aştepta într-adevăr la aşa ceva, căci de abia am apucat să-l prezint pe Filip, că soţia lui a şi apărut cu o tavă încărcată. Însăşi pastorul se grăbi să meargă în casă şi aduse plăcintă cu mere şi pâine cu cremă de ciocolată.

Aveam impresia că eram aşteptaţi! A fost o masă splendidă. Pastorul şi soţia lui stăteau pe şezlonguri, iar noi pe o pătură de lână.

Am mâncat nemaipomenit de mult, pentru că gospodina casei ne-a asigurat că-n bucătărie se mai găsesc multe şi de toate. Ea era foarte tânără, avea părul frumos şi ochii veseli. Eu mă gândeam în linişte: „Aceasta ar fi mama ce mi-aş dori-o”. Mai târziu am aflat că era deja mamă a doi gemeni, care dormeau într-un cărucior sub

fag.

— Dacă puteţi rămâne până la şase fără un sfert, vă puteţi uita cum le fac baie, spuse soţia pastorului.

Am asigurat-o fără multă vorbă, că putem rămâne atâta vreme, deoarece mătuşa ne-a permis să ne întoarcem acasă abia la masa de seară, iar noi dacă ne grăbeam, aveam nevoie doar de o oră pentru drum.

— Bine! spuse doamna Robinger, am să te chem de îndată ce-a sosit timpul. Şi dispăru în casă cu tava. Filip şi cu mine, cu feţele murdare de ciocolată, priveam cu încordare spre pastor.

— Spune tu, Filip! începui eu.

— Nu, tu! răspunse el. Tu ai făcut prima.

— Ei, bine, consimţii eu. Mai întâi vreau să vă povestim despre o taină, domnule pastor: Noi amândoi aparţinem acum bunului Păstor. L-am rugat să ne găsească şi să ne ierte tot ce-am făcut rău, iar acum suntem fericiţi amândoi.

Timp de-o secundă faţa pastorului îmi aminti de faţa domnului Tanner, în timp ce i-am spus despre taina mea. Nu semănau niciun pic unul cu altul, însă aveau amândoi aceeaşi expresie fericită. Pastorul ne încurajă:

— Povestiţi-mi totul! I-am povestit totul, eu îngenuncheată pe pătură, iar Filip cu burta pe iarbă şi cu faţa sprijinită în mâini, uitându-se la pastor.

A durat mult până am terminat de vorbit, căci ne simţeam aşa de liberi şi naturali.

Apoi pastorul cu vocea caldă şi liniştită ne-a recomandat călduros să citim în Biblia noastră.

— Voi trebuie să priviţi Biblia ca o carte în care Păstorul însuşi vă spune ce vrea să facă pentru voi şi ce aşteaptă El de la voi.

Alegeţi în fiecare zi şi un verset şi gândiţi-vă că este o solie ce-o trimite Dumnezeu pentru voi. Când vă

porunceşte să fiţi gata de ajutor, sau harnici, sau să iubiţi pe semenii voştri, rugaţi pe Dumnezeu să vă facă capabili pentru aceasta! Când versetul conţine o promisiune, rugaţi-L pe Domnul ca s-o împlinească faţă de voi. Iar când este o povestire, încercaţi să descoperiţi ce vrea să vă înveţe şi cugetaţi peste zi mereu la aceasta. Numai aşa veţi învăţa să urmaţi Păstorul tot mai bine şi să-l auziţi glasul.

— Aşa o să facem amândoi! strigai eu. Ce plăcut va fi să alegem versetele, nu-i aşa Filip?

— Da, răspunse el, poate. Însă cum putem şti noi ce să citim? Biblia este o carte mare, groasă şi nu totul este deosebit de interesant, cel puţin pentru copii. Nu-i aşa?

— Nu! răspunse pastorul. Există în Biblie capitole, pe care le veţi înţelege abia când veţi fi mai în vârstă. Cu toate acestea, sunt multe pe care le pot înţelege şi copiii. Vreau să vă dau o broşură, pe care o puteţi lua acasă. Se numeşte „Start bun”. În ea este dat pentru citit un capitol pentru fiecare zi, însoţit de o explicaţie. Aşa că voi o să puteţi merge la sigur, căci această broşură vă oferă numai locuri biblice pe care voi să le puteţi înţelege.

Tocmai voiam să deschid gura şi să mulţumesc, când doamna Robinger, îmbrăcată cu un şorţ alb, strigă pe fereastră:

— Este timpul de baie, Rut! Doreşti să vii?

— Mă iertaţi o clipă domnule pastor, îl rugai, căci nu doream să par nepoliticoasă.

— Bine-nţeles, răspunse el, du-te numai şi ajut-o pe soţia mea. Se va bucura să aibă o fată la copii. Filip şi cu mine vom mai discuta puţin.

Într-o clipă sării peste iarbă şi intrai în casă. Gemenii, bine dispuşi, se târau pe covor în patru labe, în timp ce mama pregătea cămăşuţele de noapte. Micuţii erau foarte vioi pentru cele lo luni ale lor şi mie (care n-aveam a face cu copilaşi mici) mi se părea că niciodată n-

am văzut ceva mai încântător. Am petrecut cu ei o jumătate de oră plină de mulţumire. După ce mama îi aşează în vana de baie, eu am avut voie să le săpunesc corpurile rotunjite şi să tom peste ei apă caldă dintr-un ulcior. S-au mai jucat puţin cu o raţă de plastic, pe care o scufundau şi strigau de bucurie, după care au fost scoşi din baie, şterşi cu prosopul, iar eu le-am pudrat pielea lor gingaşă. După ce au fost îmbrăcaţi cu cămăşuţele de noapte, am primit o periuţă moale de păr, cu care i-am pieptănat. Aveau un perişor ca puful moale de pe puii de găină, care se făcea arhonţi în vârful capului. În timp ce-i pieptănam, dădeau din picioare şi ţipau, încercând să-şi muşte degetele roze de la picioare.

Abia după ce mama i-a aşezat în pătucurile lor, am observat că pe perete atârna un tablou. Subiectul lui era tot „Păstorul cel bun”, însă înfăţişa alt aspect al temei.

Acest păstor stătea pe malul mării cu mâinile întinse şi binecuvânta mieii ce stăteau în jur sau dormeau la picioarele Sale. Era un tablou de seară, care-mi amintea de turma domnului Tanner, când soarele apunea în spatele pădurii, iar umbrele turmei mişcau pe câmpii.

— Ah! am strigat eu plină de bucurie, arătând spre tablou. Şi eu am un tablou cu păstorul, însă este altfel. Oaia din el atârnă peste o prăpastie.

— Cunosc tabloul tău! spuse doamna Robinger, şi mie îmi place foarte mult. Mai târziu când vor pricepe, îl voi arăta şi gemenilor. Acum însă ei nu pricep că acolo este o prăpastie. îmi închipui însă cu plăcere că în timpul nopţii Păstorul însuşi veghează asupra micuţilor mei. De aceea am şi agăţat acest tablou aici; de fiecare dată când îl privesc, îmi aminteşte că ei sunt în siguranţă.

Mă uitam gânditoare la copilaşii gemeni, cum au adormit într-o clipă. Elizabeta şi-a băgat două degete în gură şi s-a făcut ghem, iar Robert, cu obrajii înroşiţi,

dormea pe spate cu mânuţele în sus. Liniştea completă şi respiraţia uşoară dovedea că însuşi Păstorul cel bun le-a dăruit binecuvântarea.

Eu mă lipii de doamna Robinger şi mă uitam la ea.

— Am voie să mai vin odată? şoptii eu.

— Da, desigur, răspunse ea. Dacă-ţi permite mătuşa, poţi veni sâmbăta viitoare! Am s-o întreb şi în scris. TU sâmbătă desigur eşti liberă. Când vii, mergem cu gemenii la plimbare cu căruciorul. Poţi să mă ajuţi să le dau şi masa de seară şi să-i duc la culcare. Este plăcut pentru mine să am un ajutor care ştie să umble aşa îndemânatic cu copiii mei.

M-am roşit de mândrie şi mi-am vârât mâna într-a ei. „De nu puteam s-o am ca mamă pe doamna Robinger, totuşi, cu timpul, puteam deveni o soră mai mare a gemenilor”.

În grădină i-am întâlnit pe pastor şi Filip angajaţi într-o discuţie însufleţită. Eu mă grăbeam s-ajung acasă, să obţin permisiunea mătuşii pentru sâmbăta viitoare. Bucuria mea anticipată a fost şi mai mare când pastorul a spus că şi Filip poate veni; el ar putea să-l ajute în grădină, iar la timpul cafelei am putea servi cu toţii gustarea.

Am ajuns la timp acasă, iar eu m-am dus îndată la mătuşa mea, sărind într-un picior, şi-i spusei:

— Mătuşă Margareta! Doamna Robinger m-a invitat pentru sâmbăta viitoare la cafea! Vom face împreună cu gemenii o plimbare; eu am voie să conduc căruciorul şi apoi să-i duc la culcare. Pot să merg, nu-i aşa? O, te rog, spune „da”!

Mătuşii mele i se păru această rugăminte binevenită.

— Cine este această doamnă Robinger, Rut? întrebă ea destul de aspru. N-ai voie să faci vizite fără să mă întrebi! Eu n-am auzit niciodată de această doamnă.

— Oh, ea este soţia pastorului din satul vecin! Ştii

tu… o doamnă foarte simpatică… ea vrea să-ţi scrie.

— Să sper…! zise mătuşa Margareta. Cu toate astea însă mă tem că de data aceasta trebuie să te refuz. Domnişoara Monegg m-a căutat astăzi după masă ca să-mi spună că nepoţica ei vine pentru câteva zile la ea, iar eu i-am promis c-o să te trimit pe tine să te jod cu ea. îmi pare rău că te dezamăgesc, însă doamna Robinger poate să te invite altă dată.

Mânia m-a cuprins.

— Dar… mătuşă Margareta! răbufnii eu. Tu ştii că am oroare a mă duce la domnişoara Monegg, iar pe Paula Monegg n-o pot suferi. E o găină proastă care nu ştie să se joace cu nimic. Cu ea trebuie să stai numai în casă şi să joci domino, iar eu urăsc jocul acesta! O, te rog, mătuşă Margareta, spune numai că nu trebuie să merg. Eu am şi promis soţiei pastorului, că aş putea veni!

— N-aveai niciun drept la aceasta! mă mustră mătuşa. N-am auzit niciodată o aşa prostie. Tu nu poţi accepta o invitaţie fără permisuinea mea; şi mai stai odată pe loc când vorbeşti cu mine, că mă faci să ameţesc de-a binelea.

Stăpânirea mea de sine era pe terminate şi aproape că plângeam de necaz.

— Nu vreau să mă duc acolo! ţipai eu. Mă duc unde vreau eu. Am spus doamnei Robinger că voi veni, iar eu am să merg. Tu nu trebuie să mă împiedici de la aceasta!

Mătuşa m-a prins de braţ şi mi-a poruncit cu voce severă:

— Du-te imediat la culcare! Nu vreau să mai aud asemenea obrăznicii. Am crezut că vrei să-ţi dai osteneala să te îndrepţi! Asta n-arată o îndreptare! Afară cu tine!

Mi-a dat liber! Am ieşit din cameră cu capul ridicat, aruncând peste umăr expresia „îmi este egal”, şi izbind uşa cât se poate mai tare. Însă, vai! Nu-mi era nicidecum egal.

Înainte de-a ajunge la ultima treaptă a scării, devenii conştientă de ceea ce-am făcut. Iar când m-am suit în pat, credeam că mi se sparge inima. Am băgat capul în perină şi am plâns, am plâns cu amar.

Uitasem să ascult de glasul bunului Păstor. Poate că El nu mai vrea niciodată să-mi mai vorbească! Poate că va înceta să mă iubească. Poate că nu-I mai aparţin Lui şi atunci nu mai am pe nimeni care să mă ajute să fiu cuminte şi iubitoare. Ah, de ce n-am aşteptat şi n-am ascultat atentă la vocea Sa?

— Ce s-a întâmplat, Rut? Nu mai plânge aşa de tare!

Din cauza plânsului puternic în hohote n-am simţit când mătuşa a intrat în cameră la mine. Când am auzit, repede m-am întors şi mi-am înghiţit lacrimile, căci mătuşa Margareta nu trebuia să vadă cât de rău îmi părea. Ea stătea la patul meu şi ţinea în mâini o farfurie cu prăjituri şi un pahar cu lapte.

— Ce s-a întâmplat, Rut? întrebă ea cu teamă. Niciodată până acum nu m-a văzut plângând în aşa fel.

Încercai să răspund cu vocea mea obişnuită, însă n-am reuşit. Din nou mi-am băgat faţa în perină, căci mă năpădiră lacrimile. Aş fi preferat să nu-i spun mătuşii ce mă mişca; dintr-odată însă mi-am dat seama că poate ea ar şti un răspuns la întrebarea mea. După acest răspuns doream aşa de mult, că mi-am divulgat taina.

— Din pricina Păstorului! suspinai eu. Poate că acum nu-I mai aparţin, pentru că m-am înfuriat. O, mătuşă Margareta! Crezi tu că El mă primeşte din nou dacă eu nu mai fac rele?

Mi-am ridicat capul şi privii nerăbdătoare spre ea.

Mătuşa însă mă privea aşa de fix, de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

— De fapt, despre ce vorbeşti tu, Rut? întrebă ea neputincioasă.

M-am întins după Biblia ce se afla pe scaun lângă mine şi am scos tabloul meu dintre pagini. Plângând şi sughiţând, îl întinsei mătuşii.

— Despre asta, am spus eu. Ştii tu… eu am fost oiţa Lui, însă am uitat să ascult de El. Pentru că azi am fost aşa de mânioasă, poate niciodată nu-mi mai vorbeşte… Spune tu, mătuşă Margareta, crezi că mă mai poate ierta odată?

Mătuşa privi tabloul cu multă atenţie şi timp îndelungat n-a zis nimic.

— Cine ţi-a dat tabloul acesta? întrebă în cele din urmă.

— Domnul pastor Robinger! răspunsei eu, şi el mi-a explicat totul. Tu cunoşti povestirea, nu-i aşa mătuşico? Crezi că mă iartă dacă eu nu mai fac iarăşi?

Mătuşa mea părea a nu se mai putea despărţi de tablou şi a trebuit s-aştept mult după un răspuns.

— Mătuşă Margareta! şoptii eu şi-n nerăbdarea mea o lovii uşor peste braţe. Crezi tu că El o va face?

— Dacă-ţi pare rău cu adevărat şi eşti hotărâtă să devii altfel, sunt ferm convinsă că Dumnezeu te iartă. Trebuie să-L rogi pentru aceasta.

Vocea ei suna blândă şi foarte tristă.

Din nou urmă o tăcere. În privirea ei era ceva ce trezea în mine o îndoială, de aceea mai întrebai odată cu sfială:

— Cunoşti povestirea? Nu-i aşa, mătuşă Margareta?

— O, da, răspunse ea. Însă a fost un timp când o cunoşteam mult mai bine decât acum. Sunt bucuroasă însă că pastorul ţi-a ajutat, cu toate că ar fi trebuit ca eu să-ţi fi vorbit despre aceasta! Acum dar, trebuie să-l vizitezi din nou pe acest pastor, cât de curând, ca el să-ţi povestească şi mai multe despre aceste lucruri.

Era cât pe ce să spun c-ar fi o idee minunată de-a mă trimite la el, în loc să merg la domnişoara Monegg, însă m-

am răzgândit. Nu puteam să regret comportarea mea şi-n acelaşi timp să-mi impun voinţa. Aşa că mi-am suflat bine nasul şi am mâncat cu poftă prăjitura şi laptele.

Cu toate că mătuşa a rămas cu mine, am vorbit foarte puţin împreună. După ce am terminat de mâncat, mi-a dat un sărut de noapte bună, iar eu am rămas pe deplin mângâiată. Înainte de-a adormi, mi-am băgat capul în perină şi am înălţat o rugăciune de iertare, fără glas, către Acel care era aproape de mine şi care îngrijea de oiţa pierdută, tot aşa ca şi de vrabia rănită, de copilaşii care dorm, ca şi de fetiţele mânioase.

O SCRISOARE

Săptămânile de şcoală treceau repede. Noi petreceam seri lungi şi fericite la jocul de crochet, care-l încânta aşa de mult pe Filip. Şcoala lui era departe, iar el nu avea prieteni prin vecinătate. Din partea mea, eu nu doream să am de-a face cu alte fetiţe, când Filip era prezent.

Puişorii de pasăre, pe care i-am observat cu atâta dragoste, îşi luaseră zborul în lume, iar cuiburile erau părăsite. Totuşi dimineaţa devreme, deseori urcam dealul ca să surprindem ciocârliile ce se năpusteau din iarbă şi-şi luau zborul, jubilând contra soarelui. De multe ori stăteam fericiţi pe stâncile din vârf, când peste lanţurile de munţi din depărtare lucea soarele dimineţii; când fâşiile de ceaţă se revărsau în câmpie, după care apărea claritatea albastră a cerului. Apoi mergeam acasă la micul dejun, coborând dealul în fugă, sărind peste blocuri de piatră şi tufe de grozamă, strigând de bucurie unul la altul atât de tare încât turmele de oi o luau la fugă; iar valea răsuna de vocile noastre.

Vacanta mare se apropia şi Terry nu dădea încă niciun semn de viaţă. El a stat mult timp într-un spital de copii. Din când în când doctorul Patt ne aducea veşti

despre el. Noi i-am scris de multe ori şi i-am descris pădurile şi florile, cărora le venea rândul să-nflorească, şi păsările ce le mai văzusem. Însă Terry niciodată nu ne-a răspuns. De aceea a fost o mare surpriză când într-o dimineaţă, la poarta grădinii, poştaşul ne-a înmânat o scrisoare care era adresată pe numele nostru.

Nimeni nu ne scria, afară de părinţi. Însă scrisul de pe această scrisoare cu siguranţă nu era al lor. Era un scris mare, tremurat, care arăta ca şi când cel ce ne-a scris nu era obişnuit să ţină condeiul în mână. Filip îmi înmână politicos scrisoarea ca s-o deschid eu, iar el mă privea peste umăr, în timp ce citeam.

„Dragă Filip şi Rut.

Eu am venit acasă, însă trebuie să stau în pat. Vă rog să mă vizitaţi!

De la Terry.

Adresa mea: Erlenhiitte, La Râu, Wildenwald”.

Ardeam de nerăbdare să plecăm cât mai repede, aşa încât cu mare greutate am putut termina masa de prânz. Nu vorbeam de nimic altceva decât de apropiata vizită la Terry. Mătuşa Margareta părea să aibă unele temeri când a văzut scrisoarea, totuşi, până la urmă ne-a lăsat să plecăm.

— Sper să fie o casă curată şi că nu se prinde nimic de voi. În orice caz să nu staţi mult. Amintiţi-vă de aceasta!” zise mătuşa.

Abia am terminat de mâncat, că am şi fugit în camerele noastre să cotrobăim prin sertare după cadouri pentru Terry. Eu am găsit o bucată de ciocolată, iar Filip o praştie. Am făcut două pacheţele şi le-am vârât în buzunar. Ne-am repezit pe uşă afară şi luarăm drumul spre Wildenwald. Wildenwald era un sătuc mic format din case împrăştiate; aşa că nici nu ştiai bine, de fapt, când erai în sat. Aci văzurăm o cârciumă „La omul nebun”, un pic mai

încolo de drum era o prăvălie unde se vindeau alimente, lumînări, nutreţ, lenjerie de corp şi sirop de tuse, iar la un colţ al prăvăliei se găsea poşta. Mai departe la vale se afla o biserică micuţă şi câteva pietre de mormânt, ce stăteau gata a se răsturna. Niciuna din aceste clădiri nu putea fi numit „satul”, căci la acestea aparţineau şurile, şoproanele, stogurile de fin, gospodăriile ţărăneşti şi casele de locuit, ce erau împrăştiate peste costişe de jur-împrejur. Nimeni n-ar fi putut spune unde începea Wildenwald şi unde se sfârşea. De aceea a durat mult timp până am putut afla unde locuieşte Terry.

Noi veneam de la pădure în jos peste fineţe, unde iarba cosită în brazde se usca la soare. În faţa noastră se întindea câmpia, ca o pătură formată din mai multe bucăţele colorate: câmpii de un verde închis semănat cu hamei şi ogoare aurii de cereale, coapte pentru seceriş alternau printre ele; iar printre toate se îngrămădeau dungi purpurii de răscoage.

Încotro ne uitam, unduiau în sus şi-n jos mici coline şi vâlcele, dealuri şi văi. Unde-l puteam găsi pe Terry?

Nu era ţipenie de om. De aceea am mers la prima gospodărie ţărănească, pentru a ne interesa de drum. O femeie, care tocmai alegea untul, a ieşit la uşă şi ne arătă cu mâna, jos în vale.

— Pe semne că vă referiţi la coliba dărăpănată din Valea oilor în jos? Un fel de ţigancă trăieşte acolo cu băiatul ei. A fost în mai multe rânduri la noi cu cerşitul! Trebuie doar să urmaţi cărarea printre tufele de grozamă, apoi pârâul acolo jos, şi aşa ajungeţi de-a dreptul la Valea oilor.

Am mulţumit şi am mers mai departe. Femeia privi curioasă după noi, ca şi când ar fi vrut să ştie ce aveam de căutat în Erlenhiitte. Noi însă nu voiam să zăbovim şi ne-am grăbit pe coastă la vale. Pe neaşteptate se ivi o căsuţă

la picioarele noastre. Hornul era spart, iar acoperişul plin de găuri, din cauza ţiglelor sparte şi neînlocuite. Era un loc întunecat pentru o casă. Mai demult fusese aici o carieră de piatră. Din fericire, viţa-albă se căţărase pe pereţii goi şi o acoperise cu un verde proaspăt. Pârâiaşul murdar şi urât mirositor se strecura prin albie. Nu pricepeam deloc cum a putut un om să aibă ideea de-a construi o casă într-un loc atât de umed şi dezolant, câtă vreme alături avea la îndemână toată coasta dealului. Mai târziu am aflat de la Terry că pe timpul când cariera de piatră era în folosinţă, coliba era făcută ca depozit de material exploziv, abia mai târziu fusese transformată în casă de locuit. Arăta aşa de pustie şi dărăpănată, cu ferestrele sparte şi astupate cu cârpe şi urzici înaintea uşii la intrare, că la început ne dădurăm speriaţi înapoi. Era imposibil ca Terry să locuiască aici! în timp ce noi şovăiam, uşa s-a deschis şi o femeie a ieşit afară, care ne măsură tăcută.

Ochii ei mari şi negri ne dovedeau că trebuie să fie mama lui Terry; totuşi ea ne insuflă teamă. Era o femeie mare, lată în umeri, cu culoarea feţei întunecată. Părul ei ciufulit era strâns sub o basma. Trăsăturile feţei erau aspre şi nefericite. Ne privea ca şi când îi eram antipatici.

Qteva secunde n-am scos niciun cuvânt, niciunul dintre noi. Apoi femeia întrerupse tăcerea.

— Ce vreţi, copii? întrebă ea.

Ne-am apropiat puţin.

— Scuzaţi-ne, începu Filip, Terry ne-a scris o scrisoare şi ne-a rugat să-l vizităm. De aceea am venit! Suntem aşa de bucuroşi că el se simte destul de bine ca să poată fi acasă.

Faţa întunecată se mai lumină puţin.

— Voi sunteţi copiii care au fost împreună cu Tferry al meu când a căzut? întrebă bănuitoare.

— Da, răspunserăm noi, destul de conştienţi de vină.

— N-ar fi trebuit să-i permiteţi, murmură ea. El este teribil de frământat din pricina voastră. Aşa că, veniţi înăuntru.

Împinse uşa brutal şi o luă înaintea noastră. Noi am urmat-o, însă eu am băgat mâna într-a lui Filip şi o ţineam strâns.

Încăperea mică în care am păşit era întunecoasă, caldă şi strâmtă, umplută cu un miros aşa de ciudat, că mă făcea să strănut. Singura fereastră era aşa de sus, că nu se putea privi afară prin ea.

O clipă mai târziu uitarăm totul din jurul nostru şi ne repezirăm cu un strigăt de bucurie spre colţul unde Terry stătea în pat. Nu-l văzusem de trei luni şi jumătate. Ne aşteptam şi ştiam că este Terry, altfel abia l-am fi recunoscut, căci aşa era de schimbat! Faţa îşi pierduse culoarea, iar părul era mult mai mic. Ochii, dimpotrivă, păreau a fi şi mai mari şi priveau spre noi nefericiţi de moarte. Braţele sale, altă dată bronzate şi vânjoase, arătau acum subţiri şi fragile ca două beţişoare palide. Priveliştea era zguduitoare, că-mi simţeam gâtul sugrumat şi nu mai puteam scoate nicio vorbă.

Terry nici măcar nu zâmbi către noi. Privea atât de posomorât şi trist, de parcă ar fi uitat să râdă. Totuşi întinse mâna cu seriozitate la noi şi spuse că este foarte bucuros să ne vadă şi că de dimineaţă ne-a tot aşteptat să venim.

La fel de serios i-am răspuns şi noi, că ne-am bucurat să-l vedem, apoi s-a aşternut liniştea. Nimănui nu-i veni în minte ce-ar mai putea să spună.

În cele din urmă Filip întrerupse tăcerea şi se interesă cum i-a plăcut lui Terry la spital.

— N-a fost rău, recunoscu el, numai că era îngrozitor să stai culcat liniştit şi să nu vezi nimic, decât strada. Acasă însă este tot aşa de prost. Nimic de privit, decât

peretele ăsta. Fereastra este mult prea sus. Chiar dacă aş putea privi afară n-aş vedea altceva decât zidul de la cariera de piatră.

— Dar n-am putea scoate afară patul tău? întrebai eu, privind îndoielnică la patul greu de fier.

El clătină din cap.

— Nu se poate scoate până nu se desface în bucăţi. Voi nici nu mă puteţi ridica din pat, spatele mă doare mult prea tare!

— Ai cărţi? îl întrebarăm noi.

— Eu nu citesc cu plăcere, răspunse el. Cărţi cu poze poate că mi-ar plăcea. Însă mi-e dor să văd dealuri, păsări, animale, astfel de lucruri doresc.

Vocea lui tremura şi ochii i se umplură de lacrimi. Bietul, obositul, nefericitul Terry! Amândoi îl compătimeam teribil şi nu ştiam cum să-l mângâiem.

— Am să-ţi aduc toate cărţile mele cu păsări! a promis Filip care era zdrundant profund.

— Noi vrem să te vizităm mereu şi să-ţi povestim totul cum arată; iar după ce plecăm noi, tu să închizi ochii şi să-ţi închipui că tu însuţi ai văzut. Eu vreau să-ţi spun cum a arătat afară astăzi, pe când am venit peste deal: Finul încă nu este strâns, el stă în brazde pe fâneaţă, răchiţica în curând va deveni plăcută, iar hameiul peste puţin timp va fi copt, căci miroase plăcut când treci pe lângă el. Merele încep să se roşească, iar greutatea lor trage crengile în jos. Şi încă ceva: în curând va începe seceratul griului. Spicele sunt galbene de-a binelea şi foşnesc aşa plăcut când suflă vântul peste Ian. Am mai văzut de asemenea cum domnul Schwarz a ieşit cu tractorul din şopron. Şi mai ştii tu… sunt flori cu duiumul: muşcată, flori de mac, margarete, albăstrele şi altele. Data viitoare îţi aducem câteva flori şi vreo două mere.

Terry păru a se bucura. O uşoară nuanţă trandafirie

învioră obrajii săi palizi.

— O să mergeţi şi la cules hamei? întrebă el duios.

— Poate! răspunsei eu. Dacă ne permite mătuşa Margareta, noi am putea câştiga bani. Nu-i aşa, Filip? Am putea cumpăra aparatul de fotografiat mult mai repede.

— Eu am câştigat totdeauna o grămadă de bani la strânsul hameiului, spuse Terry, suficienţi pentru a-mi cumpăra o pereche de bocanci de iarnă. Mama trebuie să încerce să meargă acolo, însă pe mine nu mă poate lăsa singur mult timp. Ea a trebuit să-şi lase lucrul ei, pentru ca să mă poată îngriji.

— Iarăşi vin ţiganii, spusei eu grăbită. I-am văzut cum şi-au aşezat tabăra în jurul unui vagon de dormit de culoare galbenă. O droaie de copii cu părul negru urcau şi coborau pe trepte. Şi-au aşezat tabăra pe ogorul lui Stalder.

O, parcă aş vrea să fiu o ţigancă, tu nu?

Terry, care cunoştea ţiganii mai bine decât mine, dădu din cap.

— Fii recunoscătoare că eşti ce eşti, mă sfătui el cu înţelepciune.

Acum nu ne mai osteneam să găsim subiecte de conversaţie; dimpotrivă, discutam atât de animaţi, încât am rămas mai mult timp de cât aveam de gând. Am fost întrerupţi de mama lui Terry, care a intrat în cameră cu mâncarea de seară.

Masa consta dintr-o ceaşcă de ceai negru foarte concentrat şi o coajă de pâine unsă subţire cu margarină. Acestea erau puse pe o farfurie veche şi ciobită. Nu ni se păreau prea apetisante, în schimb îmi aminti de ciocolata ce-o adusesem cu mine. Se muiase de căldură, însă era încă bună. Ochii lui Terry radiau de bucurie la vederea ei. Praştia nu i-am dat-o, căci se părea că n-o să-i folosească prea mult. Braţele sale ni se păreau prea slabe ca să poată

ţinti cu ele.

— Terry, întrebă Filip când eram să ne luăm rămas bun, când te vei scula şi te vei putea juca iarăşi cu noi?

Terry nu răspunse imediat. Expresia nefericită şi plină de spaimă se întoarse din nou în ochii lui Terry şi el şopti:

— Poate niciodată! Ei cred că eu nu ştiu nimic. Însă jos în spital am auzit cum doctorul şi sora au spus: „Nu-i nimic de făcut; bietul băieţel, nu-l pot ajuta”. Eu cred că de aceea m-au lăsat să vin acasă la mama. Nu mai pot face nimic pentru mine.

Noi ne îngrozirăm la această veste şi nu ştiam ce să spunem ca să-l mângâiem pe bietul Terry. Ne luarăm rămas bun într-o atmosferă destul de apăsătoare. În clipa când voiam să ieşim pe uşă, strigă după noi:

— Când veniţi iarăşi?

— Mâine nu, răspunse Filip, pentru că trebuie să mergem la dentist. Însă poimâine venim sigur şi-ţi aducem şi cărţile cu păsări.

— Sigur? strigă Terry.

— Absolut sigur! am răspuns noi.

Mama lui Terry era afară şi întindea pe frânghie o cămaşă de noapte ruptă. Ne aruncă o privire posomorâtă. Când am salutat-o, scoase numai un mormăit.

— Aceasta este o persoană arţăgoasă, spusei eu în timp ce coboram panta. Sunt fericită că nu-i mama mea.

În drum spre casă am fost foarte zgârciţi la vorbă. Ne părea extraordinar de rău pentru starea lui Terry şi cugetam cu încordare cum i-am putea uşura viaţa. Nimic din câte ne-au venit în minte nu părea să aibă o valoare justă. Gândeşte-te numai: să fii nevoit să stai zi de zi într-o cameră întunecoasă şi mucegăită, iar ca unica privelişte un perete murdar, în timp ce afară merele se coceau, iar lanurile de grâu foşneau. Cine putea cântări o astfel de

suferinţă?

În timp ce mergeam spre casă în seara acestei zile de vară, pentru prima dată devenii conştientă cât de recunoscătoare trebuia să fiu eu pentru toate câte le primisem până acum, ca ceva de la sine înţeles. Până acum niciodată n-am reflectat asupra acestui lucru. Acum însă dintr-odată îmi dădui seama ce minunat este să ai mâinile şi picioarele vânjoase şi întreg corpul cald şi sănătos.

Ne-am oprit pe un deal şi am privit împrejurimile întinse până dincolo în depărtare. Ascultam cântecul greierilor, pocnetul tractorului în grâul copt şi-n aceste momente de bucurie inima mea plină de mulţumire se înalţă către Dumnezeu, care mi-a dat ochi să văd, urechi ca să aud şi picioare ca să merg.

EXPEDIŢIE LA LUMINA LUNII

În săptămânile ce-au urmat îl vizitam pe Terry destul de des. Numai vizitele acestea, credem noi, l-au ţinut în viaţă, în acele zile lungi şi întunecate, când stătea pe spatele său dureros şi privea fix la perete. Filip i-a împrumutat toate preţioasele sale cărţi de ştiinţele naturii. Economiseam toată ciocolata pentru el şi-i dăruiam fructe din grădina noastră. Ne simţeam din belşug răsplătiţi, când o uşoară nuanţă roşea obrajii săi şi o licărire de bucurie lumina ochii. Nu ne mulţumea niciodată cu cuvinte, iar mama lui făcea nişte ochi de parcă n-ar fi vrut să ne vadă. Cu toate acestea noi ştiam că Terry petrecea timpul, când nu dormea, întrebându-se dacă oare vom veni. Căci începând de la prânz aţintea ochii spre uşă şi aştepta încordat zgomotul paşilor noştri.

Am povestit mătuşii Margareta despre Terry, iar ea ne-a dat în câteva rânduri cadouri pentru el. Eu şi cu mătuşa Margăreaţa am început să ne înţelegem mai bine; n-am mai încercat să mă sustrag de la obligaţii. La început o ajutam pentru că socoteam că trebuie s-o fac. Am

descoperit însă că lucrul în gospodărie poate face plăcere când îl faci din toată inima şi nu cauţi să te eschivezi de la el. Mătuşa mea nu zicea nimica, eu însă ştiam că era mulţumită cu schimbarea mea. Încetul cu încetul ne-am îndrăgit, iar eu am devenit deschisă faţă de ea şi nu mai păstram totul pentru mine.

Unchiul Petru de asemenea se interesa de situaţia lui Terry. Odată, sau chiar de două ori, a dus el scara dublă în grădină şi a cules din vârful pomilor merele cele mai mari şi mai roşii. Când le lustruiam bine, ne oglindeam feţele în coaja lor. Lui Terry îi plăceau grozav merele şi chiar mama lui era interesată pentru ele.

— Sunt din grădina voastră? întrebă ea într-o după-amiază, în timp ce puneam frumoasele mere în mânuţa albă a lui Terry.

Noi ne speriarăm, căci de la prima noastră întâlnire nu mai spusese niciun cuvânt către noi. Ne-am revenit repede şi, zâmbind, ne-am întors prietenos către ea, doream aşa de mult ca şi ea să ne primească tot aşa de prietenos ca şi Terry.

— Da, răspunserăm noi, avem mulţi pomi încărcaţi cu asemenea frumoase mere. Probabil că săptămâna viitoare le vom culege şi atunci vă vom aduce mai multe.

Mama lui Terry bolborosi ceva şi ieşi afară. Eu m-am bucurat că a vorbit cu noi şi că ne-a admirat merele. Mi-am propus ca altă dată să-ncerc să vorbesc eu cu ea.

Pe la acea vreme nopţile erau foarte calde şi se întuneca târziu. Atât eu Cât şi Filip aruncarăm aşternutul pe duşumele şi ne aşezarăm în dreptul ferestrei ca să ne răcorim. Când eram trează, adesea n-aveam chef să stau singură. Atunci mă duceam la Filip, mă aşezam în patul lui şi stăteam de vorbă până se făcea întuneric şi răcoare. Abia atunci ne apuca somnul.

Într-una din aceste nopţi călduroase şi liniştite, Filip

stătea la fereastră cu capul afară. Eu am trecut pe coridor în vârful degetelor, l-am dat puţin la o parte şi am scos şi eu capul pe geam. Ultimele raze ale apusului de soare mai lumina încă cerul. O uşoară adiere de vânt sufla dinspre dealuri şi odată cu ea ajungea la urechea noastră behăitul singuratic al unei oi, de undeva dintre stânci.

— Eu cred că nicidecum nu pot adormi seara asta, Filip! suspinai. Afară de aceasta, este o noapte atât de minunată încât aş vrea să privesc numai pe afară. De fapt azi trebuie să fie lună plină. Da, uite acolo cum se ridică de după pinul acela.

Încet, încet bila roşie ca sângele, ce părea a se fi încurcat în crengile pinului, se urcă. Curând îşi va urma liberă drumul şi va inunda lumea cu lumina ei bbndă, argintie. îmi întorsei faţa luminată de lună spre fratele meu.

— Filip, ai fost tu vreodată noaptea pe deal?

— Nu, răspunse Filip. Într-adevăr, noaptea, nu. De ce?

— O, Filip, şoptii eu emoţionată şi-l ciupii de braţ, hai să mergem acum afară, prin gardul viu, şi să suim peste cariera de piatră. Ar fi aşa de minunat! Numai noi şi luna mare şi rotundă. Hai, vino, Fii!

Filip zăbovea.

— Nu şi se pare că ar fi greşit? întrebă el. Tu ştii că în vacanţa aceasta trebuie să fim în mod deosebit mai cuminţi.

— Ştiu prea bine, răspunsei eu, şi am şi fost, afară doar că o dată sau de două ori am fost mai obraznică fată de mătuşa. În vacantele trecute se întâmpla aproape zilnic. Eu consider că nu-i nimic rău în asta, noi vrem să vedem luna! Nu-i pricinuieşte nimănui nicio durere şi nu este nici neascultare. Mătuşa Margareta n-a spus niciodată că n-avem voie să ieşim noaptea afară ca să privim luna.

Filip cugeta o clipă. I se păru chestiunea a fi rezonabilă, căci spuse:

— Te îmbraci de tot?

— O, nu! răspunsei eu, nu merită osteneala. îmi ridic pur şi simplu cămaşa de noapte în sus, mă încing cu cureaua şi mă îmbrac cu haina de ploaie. Tu te îmbraci cel mai bine cu pantalonii lungi de duminică peste pijama şi haina de ploaie pe deasupra.

Zis şi făcut. În părţile de jos arătam ce-i drept destul de grosolan, căci a trebuit să punem batiste la gură, ca să nu izbucnească râsul. Am reuşit totuşi să ajungem la uşă. Când am întors cheile în uşă, acestea au scârţâit îngrijorător, ceea ce ne-a făcut să ne oprim câteva minute ca vrăjiţi. Mătuşa şi unchiul însă, după cât se pare, dormeau adânc, căci nu se făcu nicio mişcare în casă.

Am tras uşa după noi fără zgomot şi am ieşit afară la aer. Ne-am oprit şi ne-am uitat în jur. Lumea ni se părea aşa de curioasă şi schimbată, iar cerul, cu milioanele lui de stele, aşa de îndepărtat! Ca-ntotdeauna când se ivea ceva neobişnuit, mi-am pus mâna mea într-a lui Filip şi merserăm prin grădina cu pomi fructiferi spre gaura noastră din gardul viu. Merii aruncau umbre ameninţătoare pe pământ, că eram, gata să fac cale întoarsă. Însă aceasta nu se putea. Filip luase hotărârea de-a merge şi aşa ne-am strecurat înainte. Am trecut prin deschizătură şi ne aflam pe cărarea pietroasă ce ducea în sus spre deal. După ce am ajuns în vârful treptelor din spatele turnului bisericii, ne-am căţărat peste prima grămadă de pietre cenuşii şi stăteam pe versantul dealului, luminat de lumina lunii. La picioarele noastre, o lume sclipitoare.

— Vino, şopti Filip, şi prinde-mă iarăşi de mână.

Urcarăm mai sus, tăcuţi, până am ajuns în vârful din nord al dealului cu amuleţii lui de piatră.

De prin văi venea spre noi un vânt răcoros, încărcat cu miros de grozamă şi ferigă. La zgomotul paşilor noştri o oaie îşi ridică capul şi behăi către stele, un strigăt de avertisment. În rest, totul era liniştit.

Ne-am aşezat pe un morman de pietre şi am deschis ochii mari. Cu toate că era noapte, se aflau multe de văzut. În spatele nostru am recunoscut siluetele negre ale barăcilor părăsite de soldaţi, iar în spatele lor, şiruri de coline împădurite şi întunecate. Înaintea noastră se întindea câmpia, pe care licăreau mici puncte luminoase. Fiecare pârâu, fiecare iaz strălucea ca nişte ape fermecate în lumina argintie a lunii. Pe îndepărtatul firmament, stelele străluceau în noaptea aceea deosebit de luminos. Calea lactee se desfăşura ca un drapel, fâlfâind de la răsărit spre apus. La nord sclipea steaua polară, privind spre călătorii de pe mare. Chiar deasupra capetelor noastre „Cloşca cu pui” ne făcea semne. Noi arătarăm spre ele cu degetele şi găsirăm nespus de frumos să fii singur cu stelele.

Stăturăm destul de mult. În cele din urmă Filip a fost de părere că ar fi bine să plecăm, căci, de altfel, în curând s-ar fi făcut dimineaţă şi am fi fost prea obosiţi pentru ziua ce urma. În fond, nu era aşa de rău, căci mai târziu când am ajuns la poalele dealului ceasul bisericii a bătut numai o dată; la care noi am tresărit de spaimă. În drum spre casă, aproape tot timpul am cântat, căci ştiam că nimeni nu putea să ne audă. Noi făceam aceasta şi din motiv de uşurare, căci gălăgia ne făcea bine, după impresionanta singurătate de pe deal. Am cântat cântările cele mai bune care ne-au venit în minte, era vorba de mări şi vapoare, iar una povestea despre o nimfă ce ademenea marinarii la moarte. În timp ce cântam, treceam peste tufişuri de grozamă şi săream de pe o lespede de piatră pe alta, precum două capre de munte.

Când am ajuns la cărare am simţit dintr-odată că ne-a cuprins oboseala şi ne bucuram la gândul că patul nostru era minunat de moale. Eu mă simţeam ca şi când mi s-ar fi pus o greutate pe ochi. Mi-era dor de pernă! încă puţin şi-mi voi putea aşeza capul pe ea şi toate se vor uita până dimineaţa. Eu căscai îndelung, iar Filip mă imită.

— Atenţie! mă preveni Filip. Ajungem la deschizătură! încet, încet prin grădină. Ce îngrozitor ar fi să ne observe mătuşa Margareta! Trebuie să ne strecurăm precum hoţii.

Ne-am târât prin deschizătură şi am mers cam jumătate de drum prin grădină, când, dintr-odată, Filip se opri încremenit, vârându-şi unghiile în braţul meu; cu cealaltă mână îmi arăta ceva. Când am privit spre locul arătat de el, am simţit că mi se învârte inima în trup şi m-am reţinut la timp să nu scot un strigăt de groază.

AVENTURĂ LA MIEZUL NOPŢII

O siluetă înaltă, într-o pelerină neagră, încovoiată sub povara unui sac, se mişca printre pomi venind spre noi. Ea nu ne-a zărit, căci noi mergeam foarte încet şi chiar atunci stăteam în umbra merilor. Silueta însă se îndepărta spre deschizătură, iar în câteva clipe urma să treacă chiar pe acolo unde ne aflam noi. Eu cred c-aş fi căzut jos leşinată, dacă n-aş fi simţit că Filip era mult mai puţin speriat ca mine.

Este o femeie care fură mere, şopti el, trebuie s-o împiedicăm de la aceasta. Sunt merele unchiului Petru, iar femeia aceasta a cules un sac plin.

Îmi era imposibil să spun ceva împotrivă, căci, de frică, eram ca paralizată. Mă agăţai însă de Filip şi eram de-a dreptul târâtă de către el, în timp ce păşea înainte şi se aşeză în calea siluetei întunecate. Lumina lunii cădea pe faţa ei şi o recunoscurăm într-o clipă, era mama lui Terry!

Ea scoase un strigăt îngrozit, dar scurt şi lăsă să-i

cadă sacul din spate; merele se rostogoliră în toate părţile. Apoi se lăsă în iarbă, îşi acoperi faţa cu pelerina şi începu să bombăne o serie de cuvinte grăbite, neînţelese, de parcă ar fi spus o rugăciune. Nici Filip, nici eu nu ştiam ce să facem. Dintr-odată însă ridică capul în sus şi vorbi către noi.

— N-aveţi altceva mai bun de făcut decât să mă spionaţi şi în timpul nopţii, ca nişte…? sâsâi ea şi arătă cu pumnul către noi; mâine o să asmuţiţi poliţia împotriva mea, iar ei mă vor smulge de la bietul meu copil pe moarte. Voi cu mâncarea voastră bună şi cu hainele voastre măreţe, sigur că nu vă puteţi lipsi de câteva mere, cu care să ajutaţi pe flămândul şi tremurândul meu copil, care se distruge sub ochii mei, fără ca eu să-i pot da cele necesare. O, Terry, Terry, ei mă vor desparte de tineââşi înveli din nou faţa cu pelerina şi izbucni în lacrimi amare.

Zăpăcită ca niciodată mă uitai la Filip. El îşi încreţi fruntea, ca şi când căuta cu încordare soluţia. Ajuns la o hotărâre imediată, se ghemui în iarbă lângă sărmana siluetă şi încerca să-i dea la o parte mâinile de pe faţă.

— Noi n-am spionat nimic, spuse el blând, am venit aici din întâmplare, pentru că voiam să vedem luna. Desigur că nu trebuia să luaţi merele unchiului Petru! însă dacă Terry trebuie să flămânzească şi să tremure de frig, cu siguranţă nu vom spune nimic. În niciun caz un vrem să ajungeţi la închisoare iar Terry să nu mai aibă pe nimeni să-l îngrijească.

Femeia încetă de-a mai plânge şi aţinti asupra lui Filip ochii furioşi, în care se aprinse o licărire de speranţă.

— Dragă băiatule, spuse ea cu vocea tremurândă, căutând în acelaşi timp după mâna lui Filip, ascultă-mă: Jur înaintea lui Dumnezeu că n-o să mai fac niciodată. Eu ştiu că sunt o femeie rea şi că n-ar fi trebuit să viu în grădina asta, dar Terry al meu lâncezeşte bolnav şi

doctorul mi-a spus: „Daţi-i mai mult lapte şi o pătură călduroasă de iarnă şi hrăniţi-l bine dacă vreţi să-l aveţi ceva mai multă vreme lângă dumneavoastră”.

Şi Terry este doar tot ce am! Thtăl său m-a părăsit, iar sora lui mai mică a murit. Acum el stă acolo lipsit de ajutor, eu nu-l pot lăsa singur ca să mă duc la lucru. Atunci cum să-i fac rând de cele de trebuinţă? Mi-l vor lua şi-l vor interna iarăşi în spital. O, copii, vă rog, vă rog nu mă denunţaţi, ca să nu fiu despărţită de Terry.

Stătea în genunchi cu mâinile împreunate, ca şi când ar fi spus o rugăciune către noi. îmi părea aşa de rău de ea, că, cu cea mai mare plăcere aş fi asigurat-o că noi n-o să o denunţăm şi că putea să aibă atâtea mere, câte voia. Filip însă mă reţinu.

— N-o să spunem nimic, promise el încet „însă dacă dumneavoastră încetaţi a mai fura – cum aţi promis ceva mai înainte – atunci nu ştiu cum o să ajungeţi la bani. Iar să furi, este grozav de rău. Nu vă ajută nimeni cu nimic?

Ea dădu din cap.

— Dacă fac o cerere pentru întreţinere, mi-l ia pe Terry înapoi la spital, iar eu nu mai pot merge pe la el. Ei vor spune că locuinţa noastră nu este potrivită pentru un copil bolnav şi aşa şi este. Aşa însă noi suntem împreună şi aceasta este tot ceea ce avem nevoie.

Ea ne privi cu ochi stăruitori, de parcă voia să ne jurăm c-o înţelegem. Filip părea încă mereu a fi dus pe gânduri.

— Ascultaţi dumneavoastră, spuse el în cele din urmă. Eu am o idee. Însă nu pot să vă spun încă nimic despre ea. Mergeţi acasă la Terry, iar mâine după ce voi discuta şi cu Rut, vă vom vizita. Noi am promis că nu vă vom denunţa, nu-i aşa Rut?

— O, da, fui eu de acord. Nu vom spune niciun cuvânt, iar mâine ne vom vedea.

— Dumnezeu se va binecuvânteze! murmură mama lui Terry. Şi să mă ierte şi pe mine, că sunt o femeie aşa de rea.

Îşi ridică sacul gol şi dispăru prin deschizătura gardului, înainte ca noi să găsim timp să-i spunem „noapte bună”. Rămaserăm singuri şi priveam la fructele împrăştiate.

— Aş fi vrut mai bine să i le fi lăsat ei, îmi dădui eu părerea.

— Nu, spuse Filip, merele sunt ale unchiului Petru, iar noi am fi fost la fel de hoţi dacă le-am fi lăsat ei. M-am gândit la ceva, Rut! îţi voi spune însă abia dimineaţă. Acum sunt prea obosit şi doresc cât mai curând să mă culc.

Eu eram de asemenea epuizată, de aceea n-am mai pus întrebări. Ne furişarăm pe trepte şi ne trântirăm în paturile noastre. Eram gata să aţipesc, când Filip băgă capul pe uşa mea şi şopti:

— Câţi bani avem în puşculiţă?

— Treizeci şi tind de franci şi patruzeci centime, mormăii eu somnoroasă. Iar în clipa următoare, eram departe în lumea visurilor.

DESPRE DĂRNICIE

Bine-nţeles că am dormit până târziu a doua zi şi ne-am trezit abia când suna gongul pentru micul dejun. Mătuşa Margareta a venit sus să vadă ce-i cu noi. I se păru destul de suspect când văzu că abia ne-am trezit.

— Am impresia că voi vă culcaţi seara prea târziu, spuse ea aspru, altfel v-aţi scula la timp. Înclin să cred că-n ultimul timp aici sus la voi se umblă încoace şi-n colo, când voi trebuie demult să fiţi în pat! Eu nu pot să îngădui aceasta. Când vă băgaţi în pat, acolo trebuie să rămâneţi. Altminteri, trebuie să vă închid cu cheia. Ne aruncarăm unul altuia, în taină, priviri conştiente de vină. „Numai de n-ar căuta mătuşa să aprofundeze tema mai departe”. Din

fericire azi era zi de spălat şi ea avea mult de lucru, începând de la aprinsul focului, aşa că n-a mai pus întrebări.

Eu aveam o singură dorinţă: Să pot vorbi detailat cu Filip.

Cu toate pretextele mele relativ la cearta de ieri seară, totuşi conştiinţa mă mustra, aşa că voiam acuma să fiu deosebit de cuminte, ca să îndrept totul. De aceea m-am dus în bucătărie şi i-am oferit mătuşii ajutorul meu, despre care păru a fi foarte bucuroasă.

În timp ce lucram am discutat foarte prietenos una cu alta, iar eu am găsit ca foarte binefăcător şi plăcut faptul că ea vorbea cu mine, aproape ca şi cu o persoană adultă.

Aşa ceva n-a făcut niciodată înainte, aşa că eu mă minunam ce ar fi putut contribui la această schimbare.

Eu cred că toate sunt în legătură cu Păstorul cel bun, cugetai eu, în timp ce întindeam batistele la uscat. Într-adevăr, multe s-au schimbat de când Filip şi cu mine L-am cunoscut. Eu cred sincer că El începe să mă ajute să fiu mai puţin obraznică şi leneşă şi aceasta o face pe mătuşa Margareta să fie mai prietenoasă. Poate că am putea azi după-amiază, după ce-l vom fi vizitat pe Terry, să-i povestim mătuşii Margareta mai mult despre el şi s-o întrebăm dacă n-are cumva în plus o pătură de lână, ca el să nu îngheţe de frig la iarnă.

Gândindu-mă la Terry, îmi veni în minte iarăşi mama lui. De fapt, tot timpul de dimineaţă a trebuit să mă gândesc mereu la ea. îmi tot răsunau în urechi ultimele ei cuvinte triste: „Să mă ierte Dumnezeu, că sunt o femeie rea”.

Fireşte că Dumnezeu o va ierta, dacă-L roagă sincer şi din toată inima pentru aceasta. Dacă era o femeie ce fura, atunci se asemăna până în cele mai mici amănunte cu

biata oaie de la marginea prăpastiei, iar păstorul o căuta. Mă întrebam dacă ştie ceva despre El. Dacă nu, trebuie să-i povestesc eu despre asta. Dacă ar aparţine bunului Păstor, El se va îngriji de ea şi de Terry, iar ea ar putea să se roage Lui pentru lapte şi pătură.

Eu cugetam aşa de adânc asupra acestor lucruri, că uitasem de-a binelea să întind batistele; până ce mătuşa Margareta scoase capul pe geam să vadă ce-i cu mine.

— Înainte, Rut! strigă ea. Trebuie să-ţi fie capul acolo! Te învârteşti de trei, patru minute, fără să mişti un deget.

M-am roşit ca focul şi m-am apucat în grabă de treabă. M-am grăbit să fiu gata, ca să pot discuta planul meu cu Filip. Din fericire, spălatul rufelor era pe terminate.

— Poţi să pleci acum, spuse mătuşa Margareta dându-şi şorţul jos, astăzi mi-ai fost un adevărat ajutor! Te mai poţi juca o oră înainte de masă.

Urcai treptele într-o fugă şi-l găsii pe Filip întins pe pat, iar conţinutul puşculiţei împrăştiat în faţa lui. M-am pus pe genunchi şi am numărat împreună banii.

— Treizeci şi cinci de franci şi patruzeci centime, remarcă el îngândurat. Cu patruzeci de franci se poate cumpăra un aparat de fotografiat. Dacă economisim amândoi banii de buzunar toată vacanţa, s-ar putea ca la începutul anului şcolar să-l procurăm.

Făcu o pauză, iar eu îl privii îngrijorată. În schimb, dacă dăm zece franci pentru laptele lui Terry, am putea cumpăra aparatul pe la Crăciun.

Un suspin uşor îi scăpă. Ştiam că se gândea la familia de veveriţe, la cuibul de alunar pe care le-am putea găsi în toamnă şi cuiburile de şoareci de din p ce ieşeau la iveală îndată ce se secera grâul. Acest gând era mai mult decât puteam suporta.

— Ah, eu nu cred deloc că trebuie să dăm zece franci! strigai eu. Cu şapte franci şi cincizeci de centime se poate cumpăra enorm de mult lapte. Iar eu propun ca s-o rugăm pe mătuşa Margareta pentru o pătură de lână. Cu siguranţă că ea are în plus una mai veche.

Filip răsuci monedele cu ajutorul degetelor.

— Poate nu e necesar, spuse el, să ne hotărâm chiar acum, pe drum ne mai putem gândi la asta. Eu iau puşculiţa cu tot ce este înăuntru şi dacă-i vorba să dau şapte franci şi cincizeci de centime, pot s-o fac, iar dacă va trebui zece franci, de asemenea voi putea.

Eu eram absolut de acord. Chestiunea era prea importantă pentru a lua în grabă o decizie. Am pus deci banii la locul lor. Acum puteam să-mi mărturisesc şi eu planul.

— Filip, mai ţii minte cum mama lui Terry a zis că este o femeie rea?

— Aşa şi este, fu de acord Filip, vreau să spun că-mi pare rău de ea. Însă oricât de sărac ar fi cineva, n-are drept să fure merele de la alţii.

— Da, ştiu deja, intervenii eu. Însă m-am gândit la cu totul altceva, Fii. Dacă într-adevăr ea este aşa de rea, n-ar trebui să-ncercăm să-i spunem despre Păstorul cel bun? Poate că ea nu ştie că El o caută şi că vrea s-o ierte. Eu cred că, dacă ea ar ştie, ar deveni cu mult mai fericită, aşa ca mine.

Filip dădu din cap în semn de aprobare.

— Eu de asemenea m-am gândit la aceasta, recunoscu Filip, şi, într-adevăr, cred că ar trebui să încercăm. Dar poate nici nu vrea să audă. Aşa sunt unii oameni în vârstă. Odată, pe când veneam de la şcoală, am văzut un biet vagabond bătrân stând pe marginea şanţului. Arăta aşa de trist, iar eu m-am gândit să-i spun că Iisus îl iubeşte. El însă a spus că nu-l interesează şi că are nevoie

de pantofi şi de bere, nu de Biblie.

— Şi ce-ai răspuns tu la aceasta? îl întrebai eu foarte interesată.

— Dar ce puteam să-i răspund? Eu am spus simplu: „Bere n-am, iar pantofii mei ar fi prea mici pentru dumneavoastră”. Atunci mi-a spus să încetez a mai face pe prostul şi să-mi iau tălpăşiţa. El n-a vrut să audă chiar nimic despre Iisus. Atunci a trebuit să plec.

— Tot ce-i posibil ca doamna Terry să fie tot aşa! îmi dădui eu părerea. Totuşi trebuie să-ncercăm. Nu se ştie niciodată.

După masa de prânz am pornit la drum pe calea bine cunoscută. Eu aveam Biblia mea sub braţ şi în ea păstram şi tabloul. Filip ţinea pungulita în mână. Ea avea o greutate îmbucurătoare, iar monedele zăngăneau în tact cu paşii noştri. Filip părea destul de mâhnit. îmi închipuiam că-şi bătea capul cu aparatul de fotografiat şi doream fierbinte să-l mângâi.

— Fii! spusei eu, eu cred că şi cu cinci franci se poate cumpăra mult lapte! O să ne interesăm rât costă. Nu-i aşa?

Filip scăpă numai un mormăit. Nu părea a fi înclinat să discutăm din nou asupra acestei probleme. De aceea am mers mai departe tăcuţi.

Eram la jumătatea drumului pe deal, când mama lui Terry, pe nesimţite, ieşi de după un trunchi de copac. Se părea a ne fi aşteptat. Ne privi plină de teamă, ca şi când ar fi avut bănuieli că noi nu ne-am fi ţinut promisiunea.

— N-am putea vorbi aici împreună, începu ea agitată, înainte de-a ajunge la Terry? Să nu-i spuneţi nimic lui Terry al meu despre mere. Eu am făcut-o de dragul lui. S-ar întrista însă foarte tare, dacă ar şti despre aceasta. Este un băieţaş cinstit şi cuminte Terry al meu.

— Bine-nţeles că nu-i spunem nimic, o linişti Filip.

Am promis doar că nu vom trăda nimănui! Şi dacă

vorbim aci pe deal împreună, nu se poate auzi.

Ne aşezarăm între florile de câmp ce creşteau pe marginea drumului şi o bună bucată de vreme am rămas tăcuţi. Filip privi spre mine, căci se aştepta să încep eu. Eu mă uitam în pământ, pentru că mi-era teamă, iar mama lui Terry se uita fix la puşculiţa cu bani.

Filip mă lovi cu piciorul şi dădu din cap, pentru că găsea cu cale că era timpul ca cineva să zică ceva. Atunci am scos tabloul meu dintre paginile Bibliei şi-l pusei în faţa femeii. Pe la margini era deja tocit, iar colţurile erau îndoite, pentru că-l luam în mână aşa de des. Totuşi în ochii mei nu şi-a pierdut cu nimic din frumuseţe.

— Doamna Terry, spusei eu timidă (scăpând din vedere că nu putea deloc să se numească aşa). Doamna Terry, dacă doriţi, totul poate să devină în ordine cu dumneavoastră în legătură cu merele. Păstorul cel bun este Domnul Iisus, care a murit pentru noi ca să putem primi iertare. El este înfăţişat în acest tablou. Iar sărmana oiţă de pe marginea prăpastiei suntem noi, atunci când facem răul şi ne îndepărtăm de la Dumnezeu. Deci, dacă-L rugaţi pentru aceasta, El vă va ierta imediat, iar dumneavoastră îi puteţi aparţine Lui, ca şi mine şi Filip. Atunci eu cred că vă va ajuta să-l îngrijiţi pe Terry, să primiţi bani pentru o mâncare mai bună.

Până acum se uitase mai mult la puşculiţa cu bani decât la tablou. Acum dar şi-a ridicat capul şi mă privi curioasă.

— Tu eşti aşa de mică şi poţi vorbi aşa de bine, observă ea.

— O, nu! strigai eu şi mă roşii de-a binelea. Nu spun eu aceasta. N-am născocit eu. Totul stă scris în Biblie! Aşteptaţi, vreau să vă citesc povestirea. Ea este mult mai frumoasă decât eu pot să povestesc.

Am găsit cap. 15 din Evanghelia după Luca şi am citit

povestirea, rar şi cu profund respect până la capăt. „Este mare bucurie în ceruri, pentru un singur păcătos care se pocăieşte…” Aceasta v-am şi spus, doamna Terry. Bunul Dumnezeu şi îngerii se bucură când noi îl rugăm pe Păstor să ne găsească.

Mama lui Terry ascultă cu atenţie.

— Da, aşa ne-a învăţat şi pe noi la şcoala duminicală, pe când eram şi eu tot o fetiţă ca tine, murmură ea.

— Adevărat? zisei eu cu bucurie. Atunci vreau să vă mai citesc ceva.

Am deschis cap. 10 din Evanghelia după Ioan şi am început să citesc versetele ce-mi erau aşa de scumpe şi pe care le ştiam aproape pe de rost: „Eu sunt Păstorul cel bun, Păstorul cel bun îşi dă viaţa pentru oile Sale”.

Dintr-odată însă m-am oprit, căci un gând îngrozitor mă nelinişti. „Păstorul cel bun şi-a dat viaţa pentru oile Sale”. Iar eu nu dădeam cu plăcere nici cinci franci.

O, de-aş putea numai să-l lămuresc pe Filip că zece franci ar trebui să fie de ajuns. Tuşeam şi făceam grimase să-i atrag atenţia asupra mea. Însă el nu voia şi nu voia să observe. Deschise încet capacul puşculiţei. Mama lui Terry îl observa cu încordare.

Eu îl împinsei un pic cu piciorul, însă el tot nu se uita la mine. Qt de nepriceput ar fi dacă m-ar lua pe cuvânt şi i-ar da numai cinci franci, când Păstorul cel bun şi-a dat viaţa! De l-aş face să priceapă aceasta.

Filip se apropie şi mai mult de mama lui Terry.

— V-am adus ceva bani ca să-i puteţi cumpăra lui Terry lapte şi mâncare bună, spuse el. Nu sunt foarte mulţi, însă este tot ce avem.

Şi cu aceasta răsturnă puşculiţa şi goli tot conţinutul în şorţul ei.

— Sunt 35 franci şi 40 centime spuse el clar, în aşa fel ca orice neînţelegere în aceeaşi chestiune să fie

exclusă. Noi sperăm să-i prindă bine lui Terry. Iar acum vrem să coborâm spre casă să-l vizităm.

S-a ridicat şi începu să coboare, eu însă am rămas o clipă în urmă. Păstorul cel bun şi-a dat viaţa, Filip toţi banii strânşi pentru aparatul de fotografiat; voiam dar să dau şi eu ceva: mi-am dat seama că ţineam în mână comoara mea cea mai preţioasă, am luat tabloul şi l-am pus lângă bani în şorţul negru.

— Acesta este tabloul meu, şoptii eu. Dumneavoastră îl puteţi avea acum, ca să vă amintească de bunul Păstor, care doreşte să vă găsească.

— Mulţumesc, fetiţo! spuse mama lui Terry.

Apoi am lăsat-o pe iarbă să-şi numere banii, iar eu am alergat după Filip.

În timp ce ne găseam în drum spre casă, cu o oră mai târziu, Filip zise către mine:

— Sper că nu te-ai supărat că am dat toţi banii! De fapt erau tot aşa de bine ai tăi, ca şi ai mei. Însă am simţit cumva că n-avem voie să-i păstrăm pentru noi; vreau să spun, dacă reflectăm bine, mi se pare că aparatul de fotografiat n-are atâta importanţă în comparaţie cu Terry. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Negreşit, răspunsei eu. Şi ce-i mai interesant este că şi eu m-am gândit la fel. Când am citit versetul despre Păstorul cel bun, că-şi dă viaţa, mi s-a părut cu totul josnic să dăm aşa de puţin şi am încercat să-ţi fac semn, ca tu să dai mai mult.

— Ciudat, spuse Filip, am crezut că o să mă simt grozav de rău fără banii mei. Acum însă am o bucurie nespusă.

— Şi cu mine este ceva ciudat, spusei eu, am crezut că niciodată nu m-aş putea despărţi de tabloul meu, iar acum sunt cu adevărat bucuroasă că-l are mama lui Terry. Nu-i interesant aceasta?

— Da, adăugă Filip. Nici n-am fi putut visa vreodată că poate fi aşa de frumos, când dăruieşti ceva. Însă, ştii tu... Eu cred că este prima dată când dăm şi noi ceva, ce cu bucurie am fi păstrat pentru noi. De aceea nici nu puteam şti ce-nseamnă să te bucuri.

Aceasta ne dădu aşa de mult de gândit, că făcurăm drumul spre casă în deplină tăcere.

HAMEI ŞI CIUPERCI

Da data aceasta vacanţa de vară a avut un farmec deosebit. Aceasta şi pentru faptul că mătuşa Margareta, pentru prima dată, ne-a permis să petrecem câteva după-mese în câmpurile semănate cu hamei, unde am câştigat bani frumoşi.

Gândul la aparatul de fotografiat l-am abandonat deocamdată. Scopul nostru era să procurăm bani pentru a cumpăra o pătură bună şi călduroasă pentru Terry. Mătuşa Margareta ne-a făcut propunerea aceasta, pentru că ea n-avea nicio pătură de rezervă. În schimb nea dăruit o mulţime de lucruri mărunte pentru Terry şi a mai ajustat o pijama flanelată de-a lui Filip, pentru el. Desigur c-o să-i fie mai cald decât în cămaşa lui de bumbac subţire şi mică.

Din partea sa pastorul Robinger a promis că-l va vizita pe Terry. În una din numeroasele noastre vizite, ce le efectuam sâmtăta, i-am povestit despre Terry şi l-am rugat stăruitor să-l viziteze pe prietenul nostru.

— Ştiţi dumneavoastră, i-am explicat pastorului, am încercat să-i spun despre Păstorul cel bun, însă el nu vrea să asculte. El susţine că dacă Dumnezeu l-ar iubi, i-ar face spatele sănătos şi-i va permite să umble. Iar la aceasta n-am ştiut ce să-i răspund. Dar dacă aţi veni dumneavoastră, aţi putea să-i explicaţi totul, nu-i aşa?

— Nu, a fost răspunsul său. Eu n-aş putea deloc să-i explic! Când Dumnezeu trimite ceva trist în viaţa noastră, adesea nu ne explică de ce trimite. El spune doar că

pentru acum aceasta este cel mai potrivit pentru noi. Iar când noi îl iubim cu adevărat, credem ceea ce El spune fără să înţelegem. Aceasta se numeşte „încredere”. De altfel, Terry ascultă mult mai degrabă de tine decât de mine, pentru că tu eşti un copil ca şi el, iar eu sunt un om mare.

— Dar el nu vrea să audă nimic, l-am asigurat eu, nu mă ia deloc în seamă sau spune să vorbim despre altceva.

— În cazul acesta, a răspuns pastorul, trebuie să începeţi a vă ruga zilnic, pentru ca Terry să dorească să asculte. Dumnezeu, ce-i drept, nu împlineşte totdeauna şi îndată rugăciunile noastre, însă El le aude. Iar când sunt rugăciuni din toată inima, El le împlineşte întotdeauna. îl voi vizita pe prietenul vostru, îndată ce mă voi întoarce din concediu.

După aceasta, soţii Robinger cu cei doi gemeni au plecat în vacanţă pentru trei săptămâni. În acest timp Filip şi cu mine am câştigat bani, cât am putut, la cules de hamei. Noi iubeam aceste câmpuri cu culegătorii gălăgioşi şi mireasma ciudat de bizară ce se prindea de hainele şi mâinile noastre. Ne-am ataşat de o familie de la oraş, şi ascultam conversaţia amabilă a acestor oameni simpli, în timp ce stăteam în jurul unei grămezi de hamei şi culegeam. La ora şase ne aşezam la rând la casă, pentru a lua în primire plata, după care ne simţeam minunat de însemnaţi şi maturi, când simţeam monezile în mână.

Într-o seară ne-a invitat această familie la cină, iar noi ne-am aşezat împreună cu dânşii în jurul unui foc de cărbuni aprinşi. Au copt într-o eraţi Jă mare un fel de clătite curioase, ce miroseau minunat; iar când a răsturnăt într-o farfurie de tinichea o astfel de „clătită” şi ne-a dat-o, am găsit că niciodată în viaţa noastră n-am mâncat ceva mai bun. Când am venit acasă, mătuşa Margareta a fost foarte supărată pe noi pentru întârziere. Când am explicat

de ce am întârziat ea a fost şi mai nemulţumită, afirmând că am fi putut căpăta cine ştie ce boală şi auzi discuţii urâte, dacă am continua să stăm în jurul focului de cărbuni şi să mâncăm împreună cu „ţiganii” din farfurii de tinichea. Aşa că, a trebuit să renunţăm la această plăcere.

În curând am găsit o nouă sursă de-a câştiga bani, care i-a plăcut mai mult mătuşii Margareta, decât la culesul hameiului. Era într-o dimineaţă de septembrie cu uşoară ceaţă. Ne scularăm de dimineaţă şi alergarăm pe câmpiile aurii, unde păianjenii ţeseau pânze transparente în jurul ierburilor. Ne-am descălţat de pantofi şi ciorapi, pentru că simţeam cu plăcere printre degete rouă rece şi săream pe din² încoace şi-ncolo. Dintr-odată Filip s-a oprit. A observat o ciupercă albă, rotundă şi se plecă să se convingă că nu era o ciupercă otrăvitoare.

— Ciuperci, Rut! strigă el. Vino să vedem dacă nu cumva găsim mai multe.

La o privire mai atentă descoperirăm că tot câmpul era semănat cu bile albe şi mari, iar altele mai micuţe. Noi le-am adunat toate într-o grămadă, până am fi putut umple un coş dacă l-am fi avut.

— Există numai o soluţie, explică Filip. Tu trebuie să-ţi dezbraci maioul iar mânecile să le legi împreună în aşa fel, ca să formeze un sac. Doar trebuie să ducem acasă ciupercile astea!

M-am retras după o salcie să nu mă vadă vreun ţăran, care ar fi trecut pe acolo şi, de asemenea „să nu sperii vacile”, cum spunea Filip, şi m-am dezbrăcat. Când maioul meu a fost plin cu ciuperci a început să se lungească, iar până am ajuns acasă devenise aşa de lung că aproape atingea pământul.

Aveam de gând să-i dăm o parte din ciuperci mătuşii Margareta şi s-o întrebăm dacă avem voie ca restul să le vindem negustorului de legume din apropierea noastră.

Mătuşa Margareta s-a bucurat foarte mult de ciupercile noastre, însă nu şi de maioul meu. Ea a spus că puteam să mă fi ales cu o răceală bună iar cele mai bune lenjerii de corp se pot distruge în felul acesta. Am primit un medicament pentru a preveni guturaiul şi a trebuit să-mi spăl singură maioul. Ca urmare a acestui fapt, tot timpul micului dejun am fost indispusă. Însă cheful mi-a venit repede, când mătuşa s-a declarat de acord cu afacerea sperată, cu condiţia ca ciupercile să fie duse într-un coş adevărat. Plecarăm deci şi ne aşezarăm în faţa tejghelei prăvăliei şi am cerut să vorbim personal cu domnul Danielsen.

Domnul Danielsen era un om voinic, cu chelie şi purta o pereche de ochelari groşi, cu ramă de.com, pe nasul său lat şi roşu. El ne simpatiza, iar la vederea noastră radia de bucurie. Când zări ciupercile îşi aruncă braţele în aer de admiraţie.

— O, Doamne! strigă el, ce copii ingenioşi sunteţi voi. Aşteptaţi puţin să cântăresc ciupercile şi să vă plătesc, tot aşa ca şi la ţărani; şi când mai găsiţi şi altele, aduceţile de-a dreptul la mine.

Noi am găsit multe ciuperci. Mulţumită hameiului şi ciupercilor, puşculiţa s-a îngreunat din nou. Am început să stabilim deja culoarea păturii de lână pe care voiam se cumpărăm, când s-a întâmplat ceva minunat.

În căldura după-amiezii am trecut peste deal, ca să-i ducem lui Terry o pungă plină de prune. Camera sa avea astăzi un miros tare de mucegai şi aer închis, iar Terry, pe care l-am găsit singur, arăta înfierbântat şi epuizat. Părul său negru îi atârna în şuviţe transpirate peste frunte, iar aşternutul îl aruncase de sub el. N-a observat când am intrat în cameră, căci se uita fix la peretele opus, unde atârna tabloul ce-l dăruisem mamei sale.

— Alo, Terry! îl salutarăm şi ne aşezarăm pe pat.

Mama ta e plecată?

— Hm-m veni răspunsul, cu o voce istovită. E plecată demult.

— Unde s-a dus? ne interesarăm.

— Nu ştiu, răspunse el, n-a vrut să-mi spună.

Urmă o pauză, după care Terry spuse pe un ton nemulţumit, poruncitor:

— Ia cu tine tabloul de colo! O chinuieşte teribil pe mama. În ultimele zile a plâns aproape mereu când se uita la el. N-avem nevoie de el. Înainte de-al primi era mai fericită.

— Este al mamei tale, eu i l-am dat şi nu pot să-l iau, mă împotrivii. Dacă l-aş lua, ar fi ca furat.

Epuizat, Terry îşi trecu mâna peste frunte şi îşi întoarse faţa la perete.

— Mi-aş dori să fiu mort, mormăi el.

Niciodată nu l-am văzut aşa deprimat şi nu doream nimic mai arzător decât să-l putem mângâia. Dar cu ce să mângâiem un băiat care trebuia să stea toată ziulica în această întunecime apăsătoare, lipsit de bucurie? Chiar şi prunele ce i le-am oferit, le-a refuzat.

— Îmi este rău, spuse el, poate o să le mănânc mai târziu.

L-am părăsit îndată, căci părea a fi prea obosit ca să-şi dorească tovărăşia noastră. Mamă-sa încă nu se întoarse, iar noi am urcat dealul destul de îngrijoraţi.

— Filip, întrebai eu, te mai rogi tu în fiecare zi ca Terry să se facă sănătos?

— Nu în fiecare zi, recunoscu Filip, pentru că de multe ori sunt sigur că el nu va mai fi sănătos. Eu cred că Dumnezeu găseşte cu cale ca el să fie bolnav. Doctorul a spus că nu poate fi vindecat. Mai ştii? Şi doctorii au dreptate de multe ori.

— Însă Dumnezeu poate face o minune, obiectai eu,

ca în Biblie. Terry, de fiecare dată pare tot mai trist. Este îngrozitor. Nu găseşti?

— Cel mai rău nu este boala! observă Filip gânditor, ci odăiţa acea groaznică. Înăuntru este aşa de cald şi întuneric şi miroase aşa de scârbos, că ar trebui să-i fie cuiva îngrozitor de plictisitor. Dacă bolnavul ar putea fi într-un loc mai plăcut, ar fi cu totul altfel.

Noi discutarăm aşa de serioşi această problemă că, ajunşi la poarta de la grădină, n-am băgat de seamă încotro mergem şi era cât pe ce să ne ciocnim de mătuşa Margareta, ce cobora pe cărarea din grădină. Ea se întreţinea cu o femeie înaltă, îmbrăcată cu o pelerină neagră de ploaie. Privirăm îndată în faţa vizitatoarei şi, spre uimirea noastră fără margini, o recunoscurăm pe mama lui Terry. Ochii ei negri erau înroşiţi de plâns. Interesant era însă că mătuşa mea, care de regulă se ţinea departe de ţigani şi cerşetori, vorbea prietenos şi chiar puse mâna pe braţul ei.

Niciuna din femei nu ne luară în seamă, iar noi dispărurăm foarte grăbiţi în casă, căci aveam o presimţire sumbră, că mama lui Terry cu siguranţă nu dorea să ne întâlnească. Când am ajuns în casă, ne priveam foarte curios unul pe altul.

— Oare ce să-şi fi avut de spus mătuşa Margareta şi mama lui Terry?

— Poate c-o fi cerut ceva lucruri pentru Terry? încercai să ghicesc.

Filip dădu din cap.

— Nu prea cred, spuse el. Mătuşa Margareta era aşa de drăguţă cu ea. În mod obişnuit, este destul de necăjită când vin cerşetori.

Dacă sperasem că mătuşa Margareta ne va satisface curiozitatea, ne înşelasem. După puţin timp ea se întoarse în casă şi se duse în dormitor. După ce reveni, era foarte

liniştită, iar pe noi nu ne luă în seamă. Mi s-a părut mai tristă ca de obicei şi cu toate că începuse pregătirea cinei, arăta ca şi când gândurile ei ar fi la lucruri ce n-aveau nimic a face cu mâncarea de seară.

A doua zi dimineaţă ne aştepta o nouă surpriză. În timpul micului dejun mătuşa Margareta îşi puse pe masă tacâmurile ei şi privi la ceas.

— Rut! spuse ea. Eu plec în dimineaţa aceasta de acasă. Este ceva foarte important, iar eu voi lipsi câteva ore de acasă. De aceea, tu poţi să găteşti masa pentru prânz. Cartofii sunt deja curăţaţi şi mai este friptură rece. Trebuie să speli numai salata, să cureţi merele şi să le fierbi ca să faci budincă. Nu de mult ţi-am arătat cum se face, iar acum ai ocazia să încerci singură.

Filip şi cu mine o priveam miraţi.

Atât cât ne puteam aminti, niciodată mătuşa nu plecase de acasă înainte de masă, sau mâncarea pentru prânz să n-o fi gătit ea personal. Trebuie să fie în curs ceva enorm de important, iar noi ardeam de nerăbdare să ştim ce era. De la sine însăşi nu ne spuse nimic, iar noi nu îndrăznirăm să-i punem întrebări. În afară de aceasta eram aşa de mândră că aveam voie să pregătesc singură masa de prânz, că uitai curând să mă mai minunez.

Mătuşa Margareta a făcut ce spusese. Se ridică de la masă, îşi puse pălăria şi părăsi casa. N-o mai văzurăm până la prânz.

Rămaşi singuri, ne puserăm cu încordare la lucru. Aproape o jumătate de zi să fii stăpâna casei, îmi plăcu nespus de mult. Am strâns masa şi în deplină cunoştinţă a însemnătăţii noastre ne-am apucat de spălat vasele. Mai întâi am golit aproape un pachet de fulgi de săpun în apa de spălat şi am bătut cu telul până s-a urcat spuma aproape de robinet. De la sine înţeles că a trebuit vreo zece minute ca să scoatem spuma cu mâinile, din care

făceam baloane şi le dădeam drumul să zboare prin bucătărie. Chiuiam de bucurie când aterizau pe suporturile cele de sus.

Dintr-odată mi-am dat seama că nu mă comport deloc ca o gospodină. M-am întors în grabă la spălatul vaselor; îmi scufundai mâinile până la coate în apa cu săpun şi începui a pescui tadmurile de argint.

Timpul dinainte de masa de prânz s-a scurs în modul cel mai plăcut. Am curăţat aşa de multe mere, că s-ar fi putut ospăta un regiment întreg. Budinca s-a prins tare de fund, încât mirosea a afumat. Pe salată am găsit trei melci şi i-am dus cu grijă înapoi pe stratul cu salată, pentru cazul că mama lor le-ar simţi lipsa. Când pregătirile pentru masa de prânz erau pe terminate, ne-am apucat de camere. Am dus afară în grădină toate covoraşele dinaintea paturilor şi am dansat cu ele încolo şi-ncoace, până ne-am umplut cu totul de praf.

Da, într-adevăr, să fii domn şi stăpân în casă era o plăcere de prima clasă. Timpul trecea în grabă, căci nouă ni s-a părut foarte scurt, până mătuşa Margareta intră iarăşi pe uşă. Era timpul mesei. Eu mă repezii la cartofii care fierbeau mai departe în clocot. Mâncarea de prânz a fost aşezată pe masă de mica şi ciufulită „bucătăreasă” cu obrajii înfierbântaţi, care îndată după rugăciunea de masă a fost trimisă să se pieptene.

Mătuşa părea a fi mulţumită cu eforturile mele. A lăudat cartofii şi salata şi n-a zis nimic despre gustul afumat al budincei. Arăta fericită, mult mai fericită decât la micul dejun. Din când în când se furişa câte un zâmbet peste trăsăturile feţei ei, de parcă deţinea o oarecare taină plăcută.

— Sper că ai avut o dimineaţă plăcută, mătuşă Margareta, spuse Filip politicos.

Mătuşa Margareta clipi din ochi, în timp ce pe buze îi

juca un zâmbet cu înţeles.

— Mulţumesc Filip, spuse ea serios, am avut o dimineaţă foarte frumoasă! Iar după o clipă adăugă: Diseară, când vine unchiul Petru, şi vorbesc cu el, o să auziţi şi voi despre aceasta. Până atunci e un secret…

Filip şi cu mine, aproape că plesneam de curiozitate. Când sosise seara, ieşirăm mereu în stradă să vedem dacă nu apare unchiul Petra. În cele din urmă l-am zărit. Ne repezirăm în bucătărie şi strigarăm:

— El vine, mătuşă, el vine! Spune-ne taina.

Ea ne pofti afară, ameninţându-ne cu o lingură de lemn:

— Căraţi-vă afară! iâse ea. Nu pot prăji şi peşte şi în acelaşi timp să vă destăinuiesc secrete. Spuneţi unchiului vostru să fie aşa de bun şi să vină la mine, apoi mergeţi şi vă jucaţi în grădină. Unchiul Petra a intrat în bucătărie şi a închis uşa după el.

SECRETUL

Secretul, secretul! jubilarăm noi şi ne aşezarăm comod pe câte un scăunel mic, la picioarele mătuşii Margareta. Era în amurg, iar noi stăteam afară, înaintea uşii de sticlă. Aerul era îmbibat cu miros de trandafiri, iar liliecii zburau fâlfâind, neobosiţi pe lângă noi. În timp ce mătuşa vorbea, se aplecă înainte, iar noi ne-am târât mai aproape, tot mai aproape, până ajunserăm cu capetele de atingeam genunchii ei.

— Ei, bine, spuse ea, înainte de-a scoate la iveală secretul, doresc să ştiu, ce-aţi căutat voi cu câteva săptămâni în urmă, noaptea, în grădina cu pomi fructiferi?

Ne-am speriat amândoi, iar sângele ne-a venit în obraz. La aceasta nu ne-am aşteptat. Curios că întrebarea nu suna nicidecum supărată. Dimpotrivă, un tremur uşor în vocea mătuşii trăda faptul că trebuia să se forţeze să nu izbucnească în râs.

După un moment de tăcere foarte jenant, Filip, cu o voce nesigură, dădu răspunsul:

— În noaptea aceea nu puteam adormi. Atunci am dorit să privim stelele mai de aproape. Ne-am îmbrăcat cu ceva şi am mers pe vârful dealului şi…

— Cum, voi v-aţi dus singuri de tot tocmai până sus pe deal? în timpul nopţii? îl întrerupse îngrozită mătuşa Margareta.

— IU nu ne-ai interzis niciodată categoric! mă scăpai eu repede cu vorba.

— Rut, spuse mătuşa cu seriozitate. Sunt multe lucruri pe care niciodată nu le-am interzis în mod categoric. Însă în adâncul inimii tale, tu ştii foarte bine că n-ai voie să le faci. De aceea nu trebuia să aduci pretexte neîntemeiate. Înainte însă ca să vorbim mai departe, trebuie să-mi promiteţi că niciodată nu veţi mai pleca noaptea singuri, atâta timp cât voi locuiţi la mine.

Am promis amândoi, sus şi tare.

— Atunci, e bine! continuă mătuşa, dacă aţi priceput, nu vreau să mai discutăm despre aceasta. Acuma vă miraţi, poate, cum v-am dat de urmă.

Noi credeam că am putut ghid, însă am tăcut.

— Ieri, abia ce ieşiserăţi voi din casă, că a şi venit mama lui Terry în vizită la mine. Ea avea să-mi spună o poveste lungă. Cu câteva săptămâni în urmă era aproape disperată pentru că nu ştia cum să-i facă rost băiatului ei de o pătură de lână. Când a văzut merele noastre mari şi roşii s-a conturat în sufletul ei hotărârea de-a veni în timpul nopţii ca să se servească singură. A făcut-o în câteva rânduri. Pentru ca unchiul vostru să nu observe, a luat de fiecare dată câteva kilograme, de la fiecare pom. A vândut merele la un negustor de zarzavaturi din vecinătatea ei şi a câştigat o sumă frumuşică de bani. Apoi a venit noaptea în care v-a întâlnit pe voi în grădină.

Noi ne-am aruncat unul altuia priviri conştiente de vină şi ne-am întrebat dacă mătuşa Margareta n-o fi supărată pentru că nu i-am spus nimic. N-am fost deosebiţi de încântaţi de secretul acesta.

— I-aţi promis că nu veţi spune nimic, continuă mătuşa. Aceasta n-a fost prea rezonabil, căci dacă ne-aţi fi spus mai înainte, aş fi putut s-o ajut mai degrabă. Însă eu ştiu că i-aţi vrut binele.

Apoi mi-a povestit mama lui Terry cum aţi mers la ea şi i-aţi adus toate economiile voastre, iar tu Rut i-ai dat tablouaşul tău.

M-am roşit din nou, căci mereu eram sfioasă când era vorba de tabloul meu.

— Te-ai aşezat pe iarbă lângă ea şi i-ai citit din Biblie povestirea cu oaia cea pierdută, apoi i-ai povestit despre Păstorul cel bun, care doreşte s-o găsească şi s-o salveze. Se pare că i-ai explicat foarte bine tabloul, Rut, căci l-a luat acasă şi l-a pus pe perete. De atunci şi-a dorit mereu să devină asemenea cu oaia din tablou. Simţea însă că nu putea aştepta iertarea de la Dumnezeu atât timp cât nu mi-a adus câştigul de pe merele furate. De aceea a venit ieri aici.

Pentru un timp s-a aşternut o linişte între noi. Luna s-a urcat în dosul pinilor, iar grădina se umplu de uşoare rafale de vânt şi de tot felul de foşnituri misterioase. Stăteam nemişcaţi, cu privirea aţintită la mătuşă, aşteptând continuarea.

— A venit deci şi mi-a adus banii, căci se simţea ca şi când bunul Păstor o striga, iar ea nu putea să dea un răspuns ca să primească pacea. După aceasta am avut o lungă conversaţie în care mi-a povestit totul despre fiul ei, care se distruge în acea colibă mizerabilă. Azi dimineaţa m-am dus eu însumi acolo şi m-am convins de adevărul vorbelor ei. Ea nu-l poate lăsa singur pe băiat, ca să

meargă la lucru. Nu vrea nici să se despartă de el, ca să-l dea la spital. Aşa că amândoi sunt aproape să moară de foame.

Mătuşa privi ţintă spre amurg. Părea a fi uitat cu totul de prezenţa noastră. În sfârşit, continuă: Ieri, când ea a plecat de la mine, Filip şi Rut, cred că Păstorul cel bun a vorbit şi către mine. De mulţi ani nu mi-am mai adus aminte de El. Ieri seară însă mi-a arătat multe lucruri.

Urmăream mişcarea buzelor mătuşii Margareta şi m-am apropiat atât de mult de ea, încât a putut să-şi pună braţul peste mine.

— Mi-a spus Păstorul cel bun aşa de multe, că nici nu pot să vi le povestesc acum pe toate. Două lucruri însă trebuie să le ştiţi. Mi-a arătat o sumă de bani care stă nefolosită la casa de economii şi o cameră nelocuită, în care mobila este acoperită cu huse. Această cameră are o fereastră mare, prin care în fiecare dimineaţă pătrunde soarele cald şi luminos. Mai are, de asemenea şi o minunată privelişte spre câmpie, iar fagul stă aşa de aproape, că te simţi ca şi-n aer liber.

Aproape că mi se tăie respiraţia.

— Frumoasa cameră de oaspeţi? şoptii eu.

Mătuşa dădu din cap.

— Exact, aşa e. Camera noastră cea mai bună a stat destulă vreme goală. De acum înainte nu va mai fi, căci o punem la dispoziţia Păstorului celui bun. Poimâine vine Terry şi mama lui pentru câtăva vreme la noi. Mama lui Terry mă va ajuta în gospodărie, iar Terry însuşi va sta în pat, la fereastră, primind un pic de culoare în obrajii săi. Va fi camera lui proprie iar voi aveţi voie să mă ajutaţi s-o aranjăm pentru el. Vreţi?

Şi încă cum voiam! Eram aşa de fericiţi, că nu scoteam nicio vorbă. Eu cred însă că bucuria ne stătea scrisă pe faţă, iar mătuşa Margareta se pare c-a observat,

căci zâmbi uşor. Ochii lui Filip străluceau de bucurie.

Am stat mult şi am vorbit, până ultimele raze de lumină s-au stins, iar luna se ridică de după pini. Unchiul Petru apăru în pragul uşii, iar noi ne-am aruncat spre el.

— Tu ştii deja? ne bucurarăm noi, tu ştii deja?

— Sigur că el ştie, râse mătuşa Margareta, credeţi voi că aş putea transforma casa noastră într-un spital, fără ca să-l întreb mai întâi pe el?

Am fost trimişi la culcare şi fiindcă era târziu am primit permisiunea de-a ne spăla numai mâinile şi faţa. Eram fericiţi de încheierea unei zile împlinită cu desăvârşire.

Ziua următoare am fost ocupaţi cu aranjarea camerei lui Terry. Cu mâinile noastre am curăţit temeinic peste tot şi am aşternut paturile, unul la fereastră pentru Terry, iar altul în colţ pentru mama lui. Am căutat cărţile noastre cele mai frumoase şi jucăriile, pe care le-am aşezat în aşa fel, încât Terry să le poată vedea din pat. Pe pereţi am agăţat tablourile noastre cu culorile cele mai variate. Am cules cele mai roşii mere şi perele cele mai coapte, pe care le-am pus într-o fructieră lângă patul lui Terry. Când am fost gata cu toate, am privit încă odată, cercetând totul în jurul nostru, şi am găsit că nici nu se putea mai frumos.

În dimineaţa zilei celei „marii” m-am trezit foarte devreme. Primul meu gând a fost: camera lui Terry e pregătită şi-l aşteaptă! Dintr-odată m-a cuprins cheful să mă duc singură şi s-o privesc în răsărit de soare. În felul acesta xni-aş putea închipui totdeauna, ce vedea Terry prima dată când se trezea.

Mă strecurai din pat şi coborâi treptele în camera de oaspeţi. Aci mirosea a săpun şi ceară de lustruit parchetul; totul plăcut şi curat. Era deja lumină din plin. Am mers la pat, mă învelii în plapumă şi-mi sprijinii coatele pe pervazul ferestrei ca să privesc afară.

În faţa mea tremurau frunzele fagului în adierea vântului de la răsărit. Păreau aproape transparente de atâta lumină. La orizont, cerul părea scufundat în jăratec, radiind puternic splendoarea culorilor. Şuviţa de nori trandafirii plutea ca insule de corali pe o mare aurie, iar câmpia era înfăşurată într-o ceaţă argintie. Niciodată nu văzusem un aşa minunat răsărit de soare, îndată m-am dus cu gândul la Terry, care în locul pereţilor întunecoşi din coliba sa va avea această privelişte înaintea ochilor lui, care m-a copleşit şi pe mine. Mi-am pus capul pe braţe, căci lacrimile îmi curgeau pe obraji şi se strecurau printre degete. Cât de ciudat! Când toate sunt aşa de frumoase, simţi că te doare ceva, iar când mă simt prea fericită, aproape că mă copleşeşte tristeţea.

Am întins şi netezit din nou plapuma şi m-am dus în patul meu, pentru că sub perină ţineam batista de care aveam nevoie. Abia am pus capul pe perină, că am şi adormit îndată. O oră mai târziu m-am trezit bine dispusă. Frumosul răsărit de soare mi se părea ca un vis, ce-a zburat odată cu noaptea.

SOSIREA LUI TERRY

Terry a venit după masă cu o maşină a salvării. Mama lui îl însoţea. Într-un geamantan de tinichea, aduse cu ea cele câteva lucruşoare ce le avea. Maşina a fost comandată de mătuşa, iar Terry a fost transportat cu mare grijă. Cu toate acestea, era epuizat. Qnd l-a aşezat pe patul lui la fereastra deschisă, iar el îşi fixă ochii brişti la fagul de afară, faţa lui slabă era aşa de albă, ca şi perina pe care stătea.

Îndată după aceea am rămas singură cu el. Terry era îndreptat cu faţa spre fereastră; deodată am auzit un zgomot ce suna a plâns cu suspine. El plângea. Atunci îmi veni în minte propria-mi trăire de azi dimineaţă. „Nu-i curios? Azi dimineaţă am venit în camera aceasta şi am

contemplat răsăritul de soare, după care am plâns şi eu. De aici se poate vedea o privelişte minunată, Terry! îţi place?”

Dar bietul şi obositul Terry era prea copleşit, ca să poată răspunde. Dorea să rămână nemişcat şi să contempleze fagul, în timp ce lacrimile-i se rostogoleau pe obraji. În cele din urmă se stăpâni şi spuse cu buze tremurânde:

— Este minunat!

În clipa aceasta mama lui intră în cameră cu un castronaş cu supă fierbinte. Ea îngenunche la pat ca să-i dea de mâncare. Mă surprinse faptul cât de amabilă arăta când se ocupa de Terry. Întreaga-i fiinţă părea pătrunsă de o gingaşă purtare de grijă.

Restul vacanţei s-a scurs în toată liniştea. Terry părea pe deplin fericit. Ore în şir sta liniştit cu braţele sub cap şi privea afară pe fereastră. Tot ce vedea îi producea bucurie. Nici nu era de mirare, căci erau multe de văzut dacă te uitai bine: Era fagul, care zi cu zi avea frunzele tot mai colorate; apoi norii cu formele lor schimbătoare; jos în grădină erau gherghinele înflorite şi ultimii trandafiri ce lăsau să cadă pe pământ ultimele petale obosite. În cursul zilei treceau prin dreptul geamului stoluri de rândunele, ce-şi începuseră migraţia spre sud. Seara roiau în jurul lui Terry fluturi de noapte, iar liliecii, în zborul lor, intrau şi ieşeau afară din cameră. Treptat, Terry învăţă să iubească fiecare zgomot şi orice umbră, aşa că eu, cu firea mea neliniştită şi energia mea fără margini, mă minunam de adânca lui mulţumire. Filip trebuia să înveţe zdravăn pentru bursă, de aceea petrecea serile mai mult la masa din sufragerie, unde stăteau împrăştiate în faţa lui toate cărţile de şcoală. Eu îmi făceam totdeauna timp ca să-i ţin tovărăşie lui Terry. Uneori aprindeam lumina şi-i citeam ceva. Altă dată mă aşezam pe patul lui şi-mi sprijineam

coatele de pervazul ferestrei, privind afară în întuneric, apoi stăteam de vorbă.

Vorbeam despre lucruri foarte variate, căci Terry, care era prea nenorocit ca să-şi petreacă timpul în alt fel, reflecta acum asupra multor lucruri. Ne întorceam adesea cu gândul înapoi la timpul fericit, când coliba indiană stătea în centrul ocupaţiilor noastre şi vorbeam despre cuiburi şi animale. Uneori atingeam şi accidentul şi spitalizarea şi lungile zile triste din locuinţa întunecoasă. Alteori vorbeam despre părinţii mei şi de bucuria ce-o vor avea la întoarcerea lor acasă, să-l întâlnească pe Terry la noi. De multe ori comparam gândurile noastre simple cu cele mai bizare gânduri ce le scapă celor adulţi din memorie, iar copiii le împărtăşesc numai între ei.

Într-o seară, în timp ce stăteam împreună în lumina de amurg, Terry întrebă dintr-odată:

— Rut, cum este când mori?

Eu nu mă simţeam bine, şi-mi frecam mereu picioarele unul de altul.

— Ah, nu ştiu, răspunsei, cred însă că este foarte frumos. Cel puţin, mă gândesc, ca şi când ai merge într-un loc minunat de frumos unde este Iisus şi unde fiecare este fericit. De ce, Terry?

— Pentru că în spital eu am auzit ce-a spus doctorul, răspunse Terry şi se asigură, cu o privire grăbită spre uşă, că nu era nimeni prin apropiere. Ţi-am povestit deja odată. Mai ţii minte? El a spus: „Bietul băiat! Nu-i nimic de făcut”. Aceasta înseamnă că trebuie să mor.

— Dar, a fost vorba încă demult, obiectai eu.

El ridică din umerii uscăţivi:

— Nu mă simt mai bine de atunci. Rut, într-acolo merg toţi oamenii?

— Nu sunt sigură, răspunsei încet, eu cred că Păstorul cel bun trebuie să fie rugat ca să găsească pe

cineva. Şi cred că trebuie să aparţii Lui. Aceasta este foarte uşor, Terry! Tu trebuie numai să-L rogi să te găsească, ca şi pe oaia din tablou.

El îşi încreţi fruntea.

— Am fost un băiat rău, spuse cu teamă, am furat lucruri cu duiumul când îmi ajungeau în mâini. Odată era cât pe ce să mă prindă poliţia.

— Cu toate astea eu cred că totul poate fi în ordine, îl mângâiai eu. Dar ascultă, Terry, am să-l rog pe pastorul Robinger să te viziteze odată. El ar putea să-ţi explice totul cu mult mai bine decât mine.

Urmă o pauză.

Terry nu părea deosebit de încântat despre perspectiva unei conversaţii cu un pastor. În cele din urmă întrebă:

— Rut, unde este tabloul? Tabloul ce ni l-ai dat nouă.

— Ah, vrei să spui de tabloul meu? replicai eu. Nu ştiu, Terry, mama ta cred că-l are.

— Doresc aşa de mult să-l mai văd odată, spuse el. Eu i-am spus mamei să-l ia de acolo. Mă chinuia faptul că oaia se găsea pe stâncă şi nu ştiam sigur dacă păstorul o va putea scoate afară. Dacă însă păstorul este Iisus, atunci cred că se va putea căţăra pe stâncă… sau nu?

— O, da! strigai eu cu deplină convingere. Iisus ajunge pretutindeni. Nimeni nu poate fugi aşa departe de El, ca El să nu-l poată aduce înapoi. Şi pastorul, mi-a spus mie, că nu trebuie să mă necăjesc pentru oiţă! Ei îi merge foarte bine.

— Ceea ce doresc, zise Terry visător, este să am un tablou cu această oaie. După aceea, când pastorul a salvat-o şi o ducea pe braţe spre casă. Aceasta aş dori tare mult!

— Adevărat Terry? îl întrebai cu ardoare. Am să-ţi fac rost de unul. Am să caut peste tot, foarte sigur îţi promit!

Un zâmbet uşor îi alunecă pe trăsătura feţei. Era însă

prea emoţionat ca să poată vorbi mai departe. Am rămas tăcuţi împreună, până a venit mama lui să-l pregătească pentru culcare. Eu am mers în sufragerie să văd dacă Filip e gata cu lecţiile.

PLECAT ACASĂ

Nu mi-am uitat promisiune; în prima sâmbătă de la începerea şcolii am plecat la pastorul Robinger să-i cer sfat cu privire la tablou.

Filip a rămas la şcoală, deoarece voia să participe la un joc de fotbal. Nu m-am supărat din cauza aceasta, căci îmi plăcea drumul spre parohie.

Era o zi luminoasă cu vânt, iar aerul mirosea a frunze umede şi foc de toamnă. Pădurile ruginii se întindeau peste povârnişuri, iar în gardurile vii fructele de sorb străluceau ca mici lampioane magice pe un fond întunecat. Din când în când mă aplecam să-mi umplu buzunarele cu castane şi ghindă lucioasă cu dungi roşcate. Mă simţeam sprintenă şi fericită, iar când un măcăleandru se umfla în pene cântând un cântec de toamnă, cu plăcere mi-aş fi unit glasul cu el. Mi-am rupt un lujer de vifă de vie, am încolăcit-o în jurul capului şi-mi închipuiam că sunt zâna pădurii, cu toate că cu părul meu negru şi dezordonat şi cu fata obişnuită şi plină de pistrui nu mă asemănăm nici pe departe cu o zână.

Doamna Robinger stătea la geam cu un lucru de mână. Am rămas puţin cu ea să stăm de vorbă, în timp ce m-a servit cu o napolitană. Cei doi gemeni se târau în patru labe în ţarcul de copii, iar eu m-am jucat un pic cu ei. Când am reuşit să mă desprind de copii, era spre seară. îl întâlnii pe pastor în biserică, foarte ocupat şi mi-am dat seama că n-aveam voie să-i răpesc timpul cu discuţii inutile.

— Domnule pastor, începui fără înconjur, în timp ce mă îndreptam grăbită spre el. Vă amintiţi de tabloul ce mi

l-aţi dat?

Îşi lăsă lucrul la o parte şi se aşeză pe treptele de la strană. Mă aşezai şi eu lângă el. Era frumos cum înţelegea întotdeauna pastorul Robinger să acorde fiecăruia toată atenţia.

— Desigur că-mi amintesc, răspunse el, pentru că după cum ştii, acelaşi tablou îl am şi pe perete în camera mea de studiu.

— Da ştiu, spusei eu, vedeţi însă, domnule pastor, trebuie să am tabloul următor. Credeţi dumneavoastră că este posibil? Există aşa ceva?

Pastorul mă privi întrebător.

— Mă tem că nu pricep bine ceea ce înţelegi tu prin „tabloul următor11 spuse blând, te referi la un alt tablou de acelaşi pictor?

— O, nu, răspunsei, îmi este absolut egal cine l-a pictat. Doresc doar un tablou despre ceea ce urmează după ce păstorul a luat oaia în braţe. Vedeţi dumneavoastră, lui Terry nu-i place tabloul meu. îl face nefericit. El spune că nu poate fi sigur dacă păstorul acelei oi o va scoate cu adevărat de acolo. Ştiţi dumneavoastră... mâinile păstorului nu arată destul de vânjoase, iar oaia stă destul de jos pe marginea stâncii abrupte. Acest lucru îl chinuieşte pe Terry câteodată. De aceea m-am gândit să încerc să-i fac rost de tabloul unde oaia este în siguranţă, aşa ca să nu mai fie nevoie să-ţi baţi mintea asupra acestui lucru.

Pastorul nu şi-a luat privirea de la mine în timp ce-am vorbit, iar când mi-a răspuns, vocea sa suna foarte îngrijorător.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă, să procur lui Terry un astfel de tablou. Însă, Rut, tu nu trebuie să-l laşi să gândească în felul acesta despre oaie. Crezi că ai putea să-l faci să-nţeleagă? Dacă tu mai întâi ai învăţa un verset pe

care să i-l spui ca să-l înveţe şi el?

— O, da! răspunsei eu hotărât. Pe Terry l-am învăţat până acum cine mai ştie dte. Este o strofă despre păstor?

— La drept vorbind, nu, spuse el. În orice caz nu apare cuvântul „păstor14, totuşi este vorba despre El. Versetul sună astfel: „El poate salva pe deplin44. Ştii ce înseamnă „salva pe deplin44, Rut?

Nu ştiam exact.

Înseamnă „smuls din orice pericol44. Uite, cât de sus să se fi urcat sau cât de jos să fi căzut oaia, cu toate acestea păstorul poate s-o aducă înapoi. Aceasta înseamnă că nu există niciun om pe pământ care să fie atât de rău sau îndepărtat de Dumnezeu, ca Domnul Iisus să nu-l poată salva, îndată ce acest om îl cheamă din toată inima.

Mă uitam la el pe deplin satisfăcută.

— „El poate salva pe deplin44 repetai grijulie. Da, vreau să ţin minte aceasta şi să-i spun lui Terry. Atunci nu mai trebuie să-şi facă griji pentru oaia aceea. Vă mulţumesc, domnule pastor!

În timp ce ieşeam din biserică, pastorul mi-a făcut o promisiune:

— Lunea viitoare mă duc la oraş să mă uit dacă pot găsi un aşa tablou.

Seara i-am repetat lui Terry totul, ceea ce ştiam despre noul verset, iar apoi l-am spus împreună. Terry l-a învăţat pe dinafară şi mi-a promis c-o să fie fără grijă de azi înainte, căci „pe deplin mântuit” înseamnă că oricât de adâncă ar fi prăpastia, nu l-ar putea împiedica pe păstor să-şi găsească oaia.

Sărmanul Terry! Era aşa de obosit, că-n seara aceasta numai scurt timp am putut rămânea la el. Faţa lui era mai palidă ca de obicei şi-şi strâmba mereu faţa de parcă ar fi avut dureri.

Toată ziua mama sa nu s-a clintit de la căpătâiul lui,

iar mătuşa a pregătit pentru el gustări delicioase, ca să-i provoace poftă de mâncare, însă zadarnic. Terry ţinea faţa îndreptată spre fereastră şi stătea liniştit şi absent la toate.

S-au scurs mai multe zile. Frunzele de fag au început să cadă în mare număr. Terry vorbea rareori dte un cuvânt. îi plăcea însă să privească cum se-nvârteau frunzele de vânt. Cu toate că mama lui stătea lângă el tot timpul, Terry nu se uita la ea. Privea mereu pe geam. Doctorul venea la fiecare două zile, însă nu îndrăzneam să întreb când va putea Terry să se joace iarăşi cu noi.

Într-o după-amiază am venit într-o fugă de la şcoală. Filip încă nu sosise. Mi-am aruncat ghiozdanul într-un colţ şi am urcat treptele. În faţa uşii lui Terry m-am oprit şi am apăsat uşor pe clanţă, căci de câteva zile am înţeles că trebuia să domnească linişte. Mă oprii însă uimită în pragul uşii. Lângă pat stătea pastorul Robinger, iar pe trăsăturile suferinde ale lui Terry, care asculta o povestire despre un tigru, stătea ceva asemănător unui zâmbet.

Mi-am apropiat un scăunel, mă aşezai şi eu şi am ascultat până ce tigrul a murit şi a fost îngropat sub un palmier. Apoi pastorul a scos un pacheţel plat de subsuoară şi spuse: „Te-am aşteptat pe tine, Rut, ca să-l despachetezi”.

Sub ochii lui Terry am rupt şnurul cu degetele tremurânde. Bucuria ne-a fost aşa de mare când tabloul dorit stătea în faţa noastră, că n-am putut scoate niciun cuvânt. Doar un oftat adânc şi am rămas cufundaţi în contemplarea micului tablou pictat.

Era un tablou înrămat ce înfăţişa o pajişte plină cu oi albe, curate. Păscând, toate se deplasau în aceeaşi direcţie. Înaintea lor mergea păstorul cu un toiag în mână, iar pe braţul celălalt stătea un mieluşel ce dormea liniştit.

Terry întrerupse tăcerea.

— Încotro le duce? întrebă Terry, cu o voce sfioasă.

— Spre casă, Terry, răspunse pastorul, a cărui faţă avea o expresie pe care n-am înţeles-o. În fiecare zi el le poartă cu siguranţă, până ce ajung toate acasă.

— Unde este aceasta? întrebă Terry mai departe.

— Este acolo unde locuieşte păstorul, iar noi îl vom vedea faţă în faţă, răspunse pastorul. Să-ţi citesc ceva despre această „casă** Terry?

Băiatul aprobă dând din cap. Pastorul scoase din buzunar un nou Testament şi citi cu voce clară despre oraşul ceresc, unde locuieşte Dumnezeu: „Şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere”.

Din nou tăcere. Apoi Terry zise gânditor:

— Frumos, nicio durere? Straşnic va fi aceasta. Apoi, după un moment de tăcere: Toţi pot să meargă acolo, sau numai cei buni?

— Nu, răspunse pastorul, uşa este larg deschisă pentru oricine doreşte să intre şi care aparţine bunului Păstor, chiar dacă înainte a fost bun sau rău. Păstorul cel bun şi-a dat viaţa, pentru ca oricine dintre noi să poată intra acolo. Cunoşti frumoasa cântare despre aceasta? Doresc să ţi-o spun. Ascultă cu atenţie:

Păstorul moare pentru turma Sa Iisus e Fiul ce merge la moarte.

Ca eu să scap de pierzarea grea.

Mântuitorul S-*a expus la toate.*

El ispăşeşte păcătosului vina.

C-o dragoste nespusă îi întinde mâna.

Păstorul moare pentru păcătoşi.

Ce sunt pe cale nespus de căzuţi, îi caută până iarăşi îi găseşte şi-i iubeşte ca pe fiii pierduţi.

El caută ca să-i poată găsi cu *bucurie-i primeşte în fiecare zi.*

După un moment de tăcere, Terry îl rugă încet:

— Mai povesteşte-mi o poveste cu tigrul!

În timp ce pastorul povestea, Terry a adormit. În mână ţinea tabloul cu oiţa găsită. În tăcere am părăsit camera.

În sâmbăta următoare am mers cu Filip după cumpărâturi. Am cumpărat doi bulbi du narcise pentru Terry. Intenţionam să punem bulbii în oala de pământ şi s-o aşezăm pe pervazul ferestrei, pentru ca spre sfârşitul iernii el să poată vedea cum apare tulpina verde, iar apoi să observe cum înfloreşte. Ajunşi acasă ne-am aşezat pe duşumea în camera lui Terry şi am pus bulbii în oala cu pământ; Terry ne privea indiferent.

— Curios, spuse Filip. Nici nu-ţi vine să crezi că într-un aşa bulgăre neînsufleţit se ascunde o narcisă.

— Nu, zisei eu, bulbul nu pare ca şi când întreaga plantă ar fi împachetată înăuntru. Eu pun bulbul la suprafaţă, pentru ca floarea să iasă mai repede.

— Aceasta n-are importanţă, mă lămuri Filip, bulbul nu va încolţi, până nu-i vine timpul! însă când acesta a sosit, planta ţâşneşte afară, de la orice adâncime s-ar afla.

Eram pe punctul de-a contesta această părere, când privirea mi se opri pe fata lui Terry. Arăta albă ca varul şi mistuită de durere. Am mers la el şi l-am apucat de mână.

— O, sărmane Terry, strigai eu. E aşa grav? Foarte grav? S-o chem pe mama ta?

— Nu, şopti el. Ea se agită tare când durerile sunt aşa mari. Apoi suspinând, continuă: Mi-aş dori să pot merge acolo unde nu mai este durere!

Filip şi cu mine eram buimăciţi de-a binelea. Niciodată nu l-am văzut pe Terry în starea aceasta. Era un băiat foarte curajos şi arareori amintea despre suferinţele lui.

După o tăcere neplăcută, Filip spuse cu blândeie:

— Eu cred că e bine să-L rugăm pe Dumnezeu să-ţi alunge durerile şi să te ajute să adormi. Ne amintim din Evanghelie cum oamenii veneau la Iisus, iar El îi vindeca. Îngenunche şi îmi şopti: Rut! Vrem să ne rugăm.

Filip nu se rugase niciodată până acum cu glas tare, iar cuvintele veneau rar şi cu întrerupere: „Bunule Dumnezeu… te rog… îndepărtează durerile lui Terry… Te rog fă-l curând sănătos, dăruieşte-i un somn bun… Amin”.

Am deschis ochii şi priveam cu nerăbdare dacă au dispărut de pe faţa lui toate semnele de durere. Terry deschise şi el ochii şi-i aţinti pe tabloul cu păstorul, ce era atârnat deasupra patului său.

În noaptea aceea, în timp ce dormeam, mulţi paşi sau făcut încoace şi încolo în casa noastră. Mătuşa Margareta şi mama lui Terry nu s-au culcat deloc, iar doctorul a venit spre miezul nopţii. Când a venit însă bunul Păstor şi l-a luat pe Terry în braţele Sale, nimeni n-a simţit paşii Lui. Rugăciunea lui Filip a găsit o altă împlinire decât acea la care ne-am gândit. Când stelele sclipeau încă pe cer şi înainte ca soarele să-şi arate razele pentru o nouă zi, Terry părăsi pentru totdeauna corpul lui schilod şi suferind. Păstorul cel bun l-a dus acasă.

DOMNUL TANNER SFĂTUIEŞTE

Drumul spre pădure în sus era aproape acoperit de ferigă galbenă şi boltit de crengi de fag de culoarea ruginii. Eu mergeam mai departe, grăbind paşii. Ceva mă atrăgea spre inima pădurii, departe de toţi oamenii. Acolo voiam să mă aşez jos şi să reflectez asupra atâtor lucruri curioase care s-au întâmplat de la plecarea lui Terry.

Qnd mi se aduse la cunoştinţă în acea dimineaţă că Terry a murit în timpul nopţii, am plâns amarnic, pentru că-l iubeam; însă n-am simţit nicio frică. Aceasta a venit mai târziu când m-am aplecat prea jos ca să mă uit în mormântul lui Terry, încât mătuşa a trebuit să mă ia de

braţ ca să mă ducă acasă. Plecaserăm toţi de la mormânt. Chiar şi mama lui Terry. Ceaţa de octombrie se ridicase, iar ziua era pe sfârşite. Abia puteam suporta gândul că Terry trebuia să zacă în pământul întunecat, în care fusese aşezat după-amiază pe un soare strălucitor.

„Bietul, bietul Terry! Cât de rece trebuie să fie. Cât de singur trebuie să se simtă! 11… repetam neîncetat când eram în patul meu şi plângeam în hohote. Chiar şi Filip era neputincios ca să mă mângâie. În cele din urmă am adormit plângând, fiind epuizată de încordarea zilei.

A doua zi, când mătuşa Margareta a venit să mă trezească, a observat faţa mea palidă şi părul meu încâlcit şi udat de lacrimi, s-a retras uşor şi m-a lăsat să dorm în continuare. Filip s-a sculat şi a mers la şcoală, unchiul Petru la serviri, iar mătuşa Margareta la lucrul din gospodărie. Soarele era sus pe cer şi eu încă dormeam. Când m-am trezit într-un târziu, era timpul pentru masa de prânz, am sărit îngrozită din pat, căci soarele strălucea deja în partea de nord a grădinii.

A fost o masă de prânz tăcută. Când am terminat de mâncat, eu am pornit-o spre pădure. Mătuşa m-a însoţit până la portiţa de la grădină, ce era mângâietor pentru mine. Totuşi mă simţeam mereu foarte nefericită, cu toate că traversam fineţe pe care păşteau vacile şi vedeam ciupercuţe mărunte ce creşteau în cerculeţe.

Mergeam mai departe încotro mă duceau picioarele. Hoinăream fără ţintă, păşind peste frunzele umede, despărţind feriga cu picioarele şi mă căzneam să uit că l-am lăsat pe Terry singur în pământ. Nu puteam uita însă. Când în sfârşit am ajuns într-un luminiş unde un castan bătrân îşi întindea ramurile, m-am aşezat la rădăcina lui, mi-am sprijinit capul de trunchi şi am început să-mi vărs durerea, în lacrimile ce curgeau pe muşchi.

Eram aşa de obosită şi nefericită, că n-am auzit deloc

paşii rari şi greoi ce se apropiau de mine prin frunzele ce foşneau. Nici nu-i de mirare că m-am speriat când o voce bine cunoscută mi se adresă.

— Ei, lasă micuţo, spuse vocea, dar ce vrea să zică asta? I\i poţi să te-mbolnăveşti dacă stai aşa pe pământul umed.

Era domnul Tanner. El se aplecă şi-şi înfăşură mantaua sa mare şi aspră în jurul meu de parcă eram un mieluşel rătăcit. Apoi se aşează şi el la rădăcina castanului, iar eu mă rezemai de el şi-mi înghiţii lacrimile.

Nu-l văzusem de luni de zile pe domnul Tanner, pentru că între timp fusese în altă parte la lucru. De aceea eram foarte bucuroasă să-l văd. În primul moment mă întrebai dacă domnul Tanner apare totdeauna acolo unde este ceva mic şi pierdut. Dar după aceea mi-am dat seama că era imposibil să ştie unde eram eu. M-am uitat la el şi l-am întrebat ce face aici în pădure. Venise să taie nişte pari, cu care voia să repare un gard. În mână ţinea un topor, pe care-l aşează jos lângă el şi mă întrebă care-i pricina lacrimilor mele.

Ah, ce bine-mi făcea după zbuciumul singuratic să găsesc un om cu care să pot vorbi. Aşa că îi povestit bătrânului povestea mea despre Terry şi durerile lui, despre tabloul lui, despre felul cum s-a mutat la noi şi că nu i-a mers mai bine cu boala.

— M-am rugat aşa cu tărie ca să-i meargă mai bine, am spus eu descurajată, dar n-a folosit la nimic. Dumnezeu n-a ascultat şi Terry a murit.

— Ascultă, fetiţo, replică domnul Tanner liniştit, închipuieşte-ţi că tu vii la mine şi-mi spui: „Colo jos este o oiţă şchioapă, care nu poate sări încoace şi încolo ca celelalte oi, pentru că pajiştea este prăpăstioasă şi multe pietre ascuţite stau pe ea. Eu aş veni jos, aş lua oiţa în braţe şi aş duce-o pe altă păşune unde iarba este fragedă,

iar pământul neted. Mi-ai reproşa că nu te-am ascultat?

Îl priveam amuţită. Începusem să pricep.

— Vezi, micuţo, continuă domnul Thnner, Păstorul şi-a luat oaia acasă. Asta-i tot. Tu nu trebuie să-ţi faci inimă rea pentru aceasta!

— Dar… strigai eu, şi ochii mi se umplură iarăşi de lacrimi, el nu părea deloc aşa. Pe Terry l-au îngropat iar noi a trebuit să-l lăsăm singur acolo. Pare aşa de trist. Cum poate Terry să fie la păstor, când noi l-am pus în pământ?

Bătrânul nu răspunse imediat. Începu să răscolească printre frunze de parcă ar fi căutat ceva.

Ttuda i-a fost răsplătită, căci îndată ţinea într-o mână o castană sălbatică brun-lucioasă, iar în cealaltă învelişul castanei gol zbârcit, cu ţepi ce trecuse din verde la brun.

— Acum, spune-mi, zise el, în felul lui de-a vorbi, rar şi chibzuit, ce se întâmplă cu castana şi ce se întâmplă cu învelişul?

— O, răspunsei eu, învelişul o să putrezească pur şi simplu, colo jos în frunze. Nu mai e nevoie de el. Castana însă va încolţi, va prinde rădăcini, va înfrunzi şi va deveni un castan.

— Aşa-i corect! aprobă domnul Tanner. Nici n-ai fi putut spune mai bine. Mai doresc să ştiu un singur lucru, micuţo: Când vei vedea tânărul castan peste câţiva ani, legănându-se în vânt cu frunzele fragede, iar păsările cântând în jurul lui, ai să te mai necăjeşti din pricina vechiului înveliş ce a putrezit sub frunze?

— Nu, răspunsei, aţintind privirea la el.

Iarăşi mi se părea că încep a pricepe.

— Ei bine, spuse bătrânul triumfând, încetează să te mai mâhneşti pentru ce s-a băgat în pământ. Nu-i nimic altceva, decât învelişul. Băiatul creşte şi se întăreşte la soare, sus la Mântuitorul său.

În timp ce vorbea, ochii săi bătrâni şi prietenoşi

străluceau de bucurie. Aruncă castana împreună cu învelişul şi puse toporul pe umăr. Se ridică cu greu, căci picioarele sale erau pline de reumatism (cum mi-a povestit el într-o zi). Mă desfăcu de manta şi-mi spuse să mă duc acasă.

— Dacă nu lucrez mai departe, nu pot termina de reparat gardul, iar oile fug prin spărtură. Rămâi cu bine micuţo, şi Domnul să te binecuvânteze.

Mă uitai în urma lui cum se depărtează în umbrele aurii ale pădurii. Apoi mă aplecai şi ridicai castana şi învelişul. O ţineam strâns în mână şi mă grăbii spre casă. Eram obosită şi-mi era frig, iar seara se lăsa. Când am ajuns iarăşi pe fâneţele noastre, soarele era pe asfinţite. O siluetă neagră se ridica pe fondul luminos de culoare portocalie. Era Filip ce venea în întâmpinarea mea.

Am alergat spre el, îmi vârâi mâna într-a lui şi am mers spre casă într-o tăcere binefăcătoare. În timp ce ne căţăram peste gard, Filip aruncă o privire asupra pumnului meu strâns şi mă întrebă curios:

— Ce ţii în mână aşa de strâns?

Îmi deschisei mâna şi-i oferii noua mea comoară.

— Este o castană cu învelişul ei, spusei timidă, se aseamănă cu Terry. Domnul Tanner mi-a spus.

— Cum aşa? întrebă Filip.

Îmi venea greu să explic eu însumi chestiunea, totuşi am încercat.

— Pentru că ceea ce am pus noi în pământ este ca învelişul. Nu mai are nicio valoare, pentru că Terry nu mai are nevoie de el. Partea interioară, vie, a plecat la Păstor. Pentru aceasta nu mai sunt tristă. Domnul Tanner a spus că este ca şi când un miel este dus pe o altă păşune mai bună.

Filip dădu din cap plin de înţelegere:

— Înţeleg şi sunt bucuros că nu mai eşti tristă, spuse

el.

Acasă mătuşa Margareta a aprins focul în cămin în camera de jucat, unde urmă să luăm masa de seară împreună cu mama lui Terry.

A fost o masă minunată, ouă fierte tari, pâine cu unt, turtă dulce, mere roşii, pere şi ciocolată. După plimbarea mea obositoare, iar Filip după meciul lui de fotbal, eram aşa de lihniţi de foame, încât această mâncare ni s-a părut cea mai bună din dte ne aminteam. Ne arătarăm aşa de mulţumiţi încât şi mama lui Terry zâmbi.

După ce am mâncat pe săturate, mătuşa Margareta îşi puse mâinile la foc şi spuse liniştită:

— Noi am făcut planuri, mama lui Terry şi cu mine.

— Aţi făcut? ne mirarăm noi. Putem să le auzim?

— Da, spuse mătuşa. Este vorba despre ceva anume, la care voi amândoi puteţi ajuta; ba mai mult, depind chiar de ajutorul vostru. Uitaţi-vă: Pentru că Terry a plecat acum de la noi, dorim să facem ceva în amintirea lui. Terry era slăbit şi bolnav şi nu l-am putut ajuta să se facă sănătos. Sunt însă alţi copii slabi şi bolnăvidoşi cărora le-am putea ajuta să devină sănătoşi şi voinid. Pentru că o am pe mama lui Terry care să mă ajute în gospodărie, iar Rut devine aşa de îndemânatică, m-am gândit că am putea încerca să găsim câţiva copii de felul acesta şi să-i invităm la noi pe timpul vacanţei. Mai demult am cunoscut pe cineva care lucra printre prizonieri, într-un mare oraş. Eu cred că el ne-ar putea ajuta. Am de gând să-i scriu şi să-l rog să ne trimită 2 sau 3 copii săraci pentru vacanţa de Crăciun, care au nevoie de hrană bună şi aer de la ţară. Vrem să-ncercăm să le facem atâta bucurie cât este posibil. V-ar face plăcere acest lucru, Filip şi Rut?

Am găsit că ideea este grandioasă şi am început a sporovăi amândoi în acelaşi timp şi a face la planuri. Era o mare uşurare pentru noi, căci de la moartea lui Terry

aveam simţământul că n-avem voie să discutăm despre nimic altceva. Acum puteam vorbi veseli şi deschis, iar această preocupare o făceam de dragul lui Terry şi ţinea de amintirea lui. De aceea noi discutam cu ardoare despre cadouri de Crăciun şi brazi. Obrajii ni se făcură tot mai roşii, iar ochii tot mai strălucitori.

— Mătuşă! strigai eu în cele din urmă şi mă alipii de ea. Ideea e grozavă. Cum de ţi-a venit în minte?

— Am să-ţi povestesc, spuse ea, ţie-ţi plac texte păstoreşti, nu-i aşa? Iată: Era în dimineaţa când l-am vizitat pe Terry pentru prima dată. În timp ce mergeam prin pădure, îmi veni în minte un verset ce-l uitasem ani de-a rândul. Acolo stă scris ceea ce Iisus a însărcinat pe ucenicii Săi înainte de-a Se înălţa la cer. El a spus: „Paşte mieluşeii Mei”. Aceasta este motivul pentru care am vrut să-l avem neapărat pe Terry în mijlocul nostru. După ce el însă, acum 4 zile a murit, mi-am spus: „Acest mieluşel nu mai are nevoie de mine. Sunt însă încă mulţi alţii”.

Ea tăcu şi privea spre foc. Eu întinsei mâinile spre căldură şi stăteam cu toţii afundaţi în gânduri.

Erau gânduri triste despre Terry, însă amestecate cu gânduri fericite asupra viitorului.

Soneria telefonului ne-a speriat pe toţi. Mătuşa s-a dus la aparat. A rămas multă vreme afară, iar când s-a întors înapoi râdea şi făcea o faţă foarte misterioasă.

— Încă o veste, ne făcu de cunoscut, şi ce-i drept, cea mai frumoasă pe care am primit-o de ani de zile.

O priveam amândoi plini de uimire. Dintr-odată Filip sări în sus şi se năpusti asupra mătuşii Margareta.

— Eu ştiu ce! strigă el. Am ghicit! Mama şi tata vin acasă.

Mătuşa Margareta aprobă.

— Da, ai ghicit corect. Ei vor fi aici de Crăciun.

Faţa lui Filip, luminată de foc, strălucea de fericire.

Eu însă am rămas nemişcată, cu mâinile în jurul genunchilor. Toate temerile mele de odinioară se întoarseră, iar eu mă simţii dintr-odată nenorocită şi îndărătnică. Cuvintele pe care mătuşa Margareta le-a vorbit cu mult timp în urmă, îmi veniră în minte. „Vei fi o mare dezamăgire pentru mama ta”. Nu! Eu nu doream s-o întâlnesc. Ea îl va prefera pe Filip iar eu voi fi din nou fetiţa cea nemulţumită, nefericită şi geloasă, tocmai acum când începuse să devină plăcut. îmi întorsei capul şi priveam la lada cu lemne.

Filip mă ghionti cu nerăbdare:

— Nu te bucuri? De ce nu spui nimic?

Am ridicat din umeri.

— O, desigur! zisei eu, fiindcă toată lumea aştepta de la mine un răspuns.

Apoi m-am sculat, căci aveam numai o dorinţă: să fiu singură.

— Este timpul de mers la culcare, spusei aparent indiferentă, noapte bună, mătuşă Margareta!

Însă „noaptea bună” n-avea să fie valabilă. O jumătate de oră mai târziu, mătuşa Margareta veni încet în camera mea şi se aşeză pe întuneric pe patul meu.

— Rut, şopti ea, iar vocea-i suna îngrijorată, de ce nu te bucuri ca şi Filip?

M-am întors jenată şi mi-am băgat în perină faţa fierbinte. Dar mătuşa nu s-a mişcat din loc. Aştepta răbdătoare. Când am văzut că doreşte neapărat un răspuns, şoptii către ea:

— IU ai spus că n-o să-i placă de mine şi desigur că aşa va fi!

— O, Rut! strigă mătuşa. N-am spus aceasta niciodată. Eu am spus că va fi dezamăgită de tine, dar aceasta a fost cu mult timp în urmă, când tu erai obraznică şi egoistă. Acum ştiu că-ţi dai silinţa să fii cuminte şi te-ai

şi schimbat de tot. De câtăva vreme mă bucur de tine foarte mult şi cu siguranţă că şi mama ta te va iubi profund.

Am încetat să mă frământ în pat încoace şi-n colo şi stăteam liniştită. Umiditatea mea dispăru dintr-odată.

— Eu ştiu ceea ce face deosebirea, şoptii. Este tabloul meu… pentru că L cunosc pe Păstor, am devenit astfel.

— TU ai dreptate, confirmă mătuşa. Tabloul tău şi cunoştinţa făcută cu Păstorul cel bun, Iisus, a însemnat enorm de mult pentru noi toţi.

UN CRĂCIUN DE NEUITAT

Ajunul Crăciunului se apropia şi cu aceasta şi sosirea părinţilor mei.

Filip şi cu mine am avut voie să lipsim de la şcoală, iar împreună cu unchiul Petru să aşteptăm în port sosirea vaporului. Unchiul a luat cameră la hotel, unde am mers pe o scară rulantă. Acolo am luat masa de seară: pui fript şi café glac6. Apoi am urcat cu ascensorul la camerele noastre. În dimineaţa următoare am fost treziţi de timpuriu şi în revărsatul zorilor, pe o vreme rece şi umedă, am coborât în port. Am văzut pasagerii cum se revărsau din vaporul transoceanic, peste puntea îngustă a vaporului. Dintr-odată unchiul Petru a şoptit: Iată-i că vin! apoi pe tata şi mama i-am văzut cum au stat la barieră şi au prezentat paşapoartele.

Plin de bucurie şi încredere, Filip s-a năpustit de-a dreptul în braţele deschise ale lui tata, apoi s-a îndreptat spre mama, iar printr-o îmbrăţişare furtunoasă i-a dat jos pălăria de pe cap. Eu, însă, am stat nemişcată. Voiam mai întâi să fiu în clar despre toate. Când mama a venit spre mine, am privit-o scrutător în faţă. Dintr-odată am ştiut că acum am găsit ceea ce de mulţi ani mi-am dorit, fără să ştiu exact ce anume era. Eram aşa de copleşită de această

descoperire, că nu-mi puteam lua privirea de la mama. Ea nu m-a zorit. Mă privea şi aştepta liniştită până când m-am hotărât să-ntind braţele şi s-o sărut. Atunci s-a aplecat spre mine şi m-a tras la pieptul ei. Acolo pe faleza portului, în ploaie şi îmbulzeala mulţimii, în urletul sirenelor de ceaţă, mi-a şoptit cât de mult mă iubeşte. În acest moment îmi devenise clar că eu niciodată, de nimeni şi nimic nu mă voi lăsa despărţită de ea.

Când ne-am întors la hotel, eu mergeam între mama şi tata, în timp ce Filip juca ca un căţeluş în jurul nostru. La micul dejun am servit heringi şi pâine prăjită cu marmeladă de portocale. Era cât pe ce să pierdem trenul.

Până când aveam să găsim o casă proprie, am rămas să locuim la mătuşa Margareta. Eram toţi împreună, când cu o săptămână mai târziu, trei copii palizi de la oraş au sosit la noi. Mai întâi păreau a nu se simţi bine. Aveau frică să doarmă singuri în pat, iar mâncarea noastră nu le plăcea. Atunci i-am aşezat pe toţi trei într-un pat dublu, iar la cină le-am dat cea mai simplă mâncare cu care erau ei obişnuiţi. Cu încetul, deveniră mai vorbăreţi şi se bucurară de vacanţă.

A doua zi după sosirea lor am mers toţi împreună cu tata să cumpărăm un brăduleţ de Crăciun. Acasă l-am fixat într-un suport. Era şi timpul căci a doua zi începu să ningă. Micuţii copii de la oraş nu văzuseră niciodată zăpadă albă, ci numai un terci gri şi erau din cale-afară de emoţionaţi. După micul dejun i-am îmbrăcat pe Fritz şi Lizuca cu paltoane călduroase, care erau mult prea mari pentru ei şi mărşăluirăm împreună de-a dreptul peste câmp, să-i ducem domnului Tanner o pereche de mănuşi de lină, pe care eu le-am tricotat pentru el. Micuţa Mihaela a rămas în bucătărie cu mama lui Terry, de care se simţea atrasă, în cele trei săptămâni de şedere arareori se dezlipea de lângă ea. Linsul oalelor, gustările de probă şi delicatesele

suplimentare o îngrăşaseră aşa de tare, c-a trebuit să-i dăm o rochie de-a mea când a plecat acasă.

Înaintea noastră se întindeau ogorele de un alb sclipitor, iar cerul de deasupra colinelor strălucea în culoarea-i albăstruie.

Încălziţi şi bine dispuşi, am ajuns la coliba domnului Tanner. Soţia lui cu obrajii roşii ne-a deschis uşa şi ne-a urat bun venit. Ne-am aşezat lângă foc şi am băut cacao fierbinte, după care am mângâiat oiţa bolnavă ce stătea jos pe un sac.

Din păcate domnul Tanner era plecat în pădure să taie pari.

Cu o zi înainte de Crăciun, pe o vreme senină şi rece, am pornit iarăşi la drum; de data aceasta însă pentru a duce cadourile noastre la parohie. Eu am confecţionat nişte mingi de lână pentru cei doi gemeni, iar Filip a meşterit un calendar dintr-o carte poştală ce înfăţişa o ciocănitoare. Aveam simţământul că ducem ceva preţios. Tot drumul ne-am împărţit în partide şi ne-am bătut cu bulgări de zăpadă. Când am ajuns la parohie, ne-am aşezat la uşa din spate, ca să ne dăm drept colindători. Am cântat „Noapte sfântă” pentru că era singura cântare pe care Fritz şi Lizuca o ştiau pe dinafară. Soţia pastorului fu indusă în eroare şi ieşi afară cu câte un copil sub fiecare braţ, ca să ne dea un ban.

Ce râsete au fost! Ce s-a mai bucurat doamna Robinger când i-a văzut pe Fritz şi Lizuca. Ne-am scuturat zăpada de pe încălţăminte şi năvălirăm în camera copiilor, unde am fost serviţi cu cafea şi prăjituri. Am dat mingile copiilor, căci ardeam de nerăbdare să văd dacă le place. Ei ar fi trebuit să primească cadourile abia de Crăciun, însă mama lor ne-a explicat că la această vârstă nu deosebesc bine cadourile chiar dacă le primesc pentru a doua oară. Gemenii au mers legănându-se până într-un colţ şi au

început să muşte din mingile lor.

În drum spre casă, lui Filip i-a venit o idee bună, puteam învăţa o cântare cu care să le facem o surpriză de Crăciun, atât părinţilor dt şi mătuşii şi unchiului Petru. Nu de mult la şcoală el a învăţat o cântare nouă de Crăciun şi s-a oferit să ne înveţe şi pe noi. Aşa că, mergând prin zăpada pufoasă, învăţam cu succes un vers după altul.

În sfârşit a sosit şi seara sfântă, iar măreaţa clipă se apropia. Am mers la biserică, am mâncat gâscă friptă şi budincă de Crăciun, pe săturate. După amiază am făcut o plimbare lungă peste deal cu tata şi cu unchiul Petru, din care ne-am întors aşa de flămânzi, de parcă masa de prânz a fost doar un vis. Am băut ceai la lumina roşiatică a lumânărilor, iar tata, cu cuţitul lui indian, a tăiat prăjitura.

Mătuşa Margareta porunci: „Mergeţi afară pentru cinci minute, copii!” Mama propuse: „Jucaţi-vă ceva împreună. „Tata completă: „Ordine îşi vâră nasul în sufragerie, va fi mâncat de un urs mare şi brun”. Filip ne ghionti pe fiecare la rând şi şopti:

— Veniţi repede, acesta este un moment favorabil! în timp ce cei mari au rămas cu uşile închise, noi neam îmbrăcat repede cu paltoanele şi ne-am strecurat pe uşă în vârful degetelor. Lumea era învăluită în tăcere, iar stelele reflectau o lumină argintie. Filip ne aruncă o privire poruncitoare şi fredonă încet tonul cântării. Apoi împreună am început să colindăm:

Păstorii au avut un cântec îngeresc.

Iar magii au avut o stea.

Dar cine pe copii călăuzesc Frumoasa patrie li se va da.

Unde stele, oameni şi îngeri Laudă pe Domnul de-a pururi.

Un sentiment de singurătate m-a cuprins la cântatul primei strofe. îmi închipuiam nişte copilaşi gingaşi

plângând, ce semănau cu Mihaela noastră, care s-a rătăcit fără călăuză într-o noapte întunecoasă. Spre bucuria mea, în strofa următoare totul era bine. Eu cântam puţin mai tare ca să mă liniştesc.

Mântuitorul este Păstorul meu Nimic nu-mi va lipsi, căci, Dumnezeu.

Pe miei îi poartă El cu grijă şi-n necazuri El are milă De cei rătăciţi să-i ducă înapoi cu *braţ puternic, ce fericite oi*!

Aceasta îmi amintea de tabloul meu, de prăpastie, de stâncă şi de păstorul cu mâini sângerânde. Desigur că s-a sfârşit cu bine: copiii au fost călăuziţi ca şi oaia de pe marginea prăpastiei.

Pe cer ca o stea luminoasă Iisus îmi indică drumul spre casă.

El mă conduce pas cu pas.

Pe drumul către cer, fără popas.

El mi-e lumină şi rază luminoasă, Mă face vesel, bun, pe calea către casă.

Îmi întorsei privirea spre cerul presărat cu stele şi calea lactee uşor înnorată. Stelele păreau a fi de milioane de ori îndepărtate; şi undeva peste ele se găsea cerul, acea ţară unde era Terry. Cine ştie, poate el cânta chiar acum împreună cu îngerii, despre care strofa următoare spune:

Păstorii vegheau liniştiţi la *turme, fiind obosiţi.*

Când îngerii au venit şi mare cuvânt le-a vestit.

Când coruri cereşti cântau pe pământ.

Strigând Aleluia celui Sfânt.

Gândurile mele zburau înapoi la păstorii ce se grăbeau să-L salute pe copilaşul din iesle. îi vedeam pe cei doi gemeni ai pastorului, care cu câteva luni în urmă stăteau în leagăne cu căpşoarele pufoase îngropate în perne şi inima mi se strângea cu gândul la copilul Iisus care dormea. Aş fi vrut să-L iau în braţe, să-L mângâi şi să-

L pun la loc sigur şi cald. Am ajuns la ultima strofă şi cântarăm cât ne ţinea gura. Vocea limpede a lui Filip acoperea pe ale noastre.

Oiţa Păstorului eu sunt şi nu-mi fac griji mari mult.

De-acum îl aparţin mereu.

Căci eu trăiesc în Dumnezeu.

Când odată la El pe veci voi fi cu *cântec şi laudă îl voi sluji.*

Deci totul s-a terminat cu bine. Mântuitorul nu mai era un copil neajutorat. El era Păstorul ce. Se interesa de mine şi care mă va lua acasă, acolo unde era Terry. Privirea mea cuprindea toată lumea şi eram fericită. Ce frumos, să poţi şti că eram pentru totdeauna într-o siguranţă deplină.

Cântarea s-a terminat iar Fritz bătea cu vehementă la uşă, care se deschise larg dintr-odată şi, sub coroana din cetină de brad din coridor, stătea tata, mama, unchiul şi mătuşa şi s-au făcut că nu ştiau că suntem noi. Mama lui Terry era alături. Avea lacrimi în ochi şi o ţinea pe Mihaela strâns lipită de ea. Noi ne-am repezit la ei:

— V-a plăcut? strigarăm noi de-a valma. Cu adevărat nu v-aţi gândit că suntem noi?

În momentul acela un ţipăt strident scos de Lizuca ne-a speriat pe toţi. Prin uşa întredeschisă a sufrageriei ea zări ceva… Noi năvălirăm după ea. Luminile din minunatul brad de Crăciun ardeau şi împrăştiau o lumină intimă în camera întunecoasă.

Era atât de frumos încât gălăgia amuţi, iar noi ne-am aşezat liniştiţi pe covor cu picioarele încrucişate. Fritz şi Lizuca au căscat ochii aşa de mari, că se putea vedea în ei reflexele de la luminări. Când tata a împărţit cadourile, corpul lui Lizuca tremura de emoţie şi bucurie.

Mihaela a primit o păpuşă mare cu părul blond, buclaţ şi haine pentru schimbat păpuşa. Ea a luat-o în

braţe şi a sărutat-o. Apoi s-a suit în poala mamei lui Terry, îşi lipi obrazul de părul blond al păpuşii şi n-o mai interesa ce se petrece în jurul ei.

Lizuca a primit o rochiţă drăguţă, verde deschis, pe care mătuşa Margareta a cusut-o cu mâna ei şi o coardă de sărit cu mânere vărgate în albastru-roşu. Am îmbrăcat-o imediat şi am condus-o într-un cortegiu triumfal la oglinda cea mare din coridor. Cu obrajii înroşiţi şi ochii strălucitori de bucurie s-a oprit într-o fericită admiraţie faţă de propria-i persoană. Şi eu am găsit-o drăguţă de-a binelea. Lui Fritz i-a plăcut de asemenea, căci el îi puse mâna pe spate şi strigă:

— Ooo… Lizuco! Arăţi excelent!

Am izbucnit cu toţii în hohote de râs şi ne-am întors în sufragerie. Când Fritz şi-a despachetat cadoul, a uitat de Lizuca. Nici astăzi nu cunoaştem secretul, cum de mătuşa a descoperit ce-şi dorea fiecare. Patinele după care Fritz tânjea de un an de zile stăteau înaintea lui, strălucind ca argintul, iar măsura era exact potrivită.

Fritz n-a vorbit multe, însă mormăitul lui era destul de convingător. Când mătuşa Margareta mai târziu a făcut un control prin cameră, l-a găsit dormind cu patinele cu rotile în braţe.

Filip şi cu mine am luat parte sinceră la bucuria micilor noştri oaspeţi. Dintr-odată însă interesul deveni personal. Eram noi la rând.

Tata întinse mâna după un pachet de formă pătrată, care stătea sub pom şi-l înmână lui Filip.

— Deschide-l cu băgare de seamă! îl sfătui. Este foarte fragil.

Filip îmi producea agitaţie, căci i-a trebuit foarte mult timp ca să desfacă şnurul. îl distra faptul că putea s-o lungească. În cele din urmă ieşi la iveală conţinutul, ceea ce-l făcu pe Filip să scoată din gât un zgomot curios, de

parcă trebuia înăbuşită o explozie. În mâini ţinea un aparat de fotografiat negru ce semăna perfect cu acel pe care-l admiram noi în vitrină.

— Filip! strigai eu. Iată că acum îl ai!

Apoi a trebuit să tac, căci venea rândul meu. Tatăl meu alese un pachet mare şi plat şi mi-l întinse mie.

Toţi stăteau în cerc în jurul meu, în timp ce eu, în contrast cu fratele meu, rupeam cât mai repede cele câteva rânduri de hârtie a pachetului. Apoi am scos un ţipăt de extaz şi mă făcui roşie ca focul. În faţa mea era tabloul meu. Nu însă cartea poştală cea şifonată şi cu marginile deteriorate. Nu, d era un tablou mare şi frumos cu o ramă de lemn sculptată, exact aşa ca tabloul din camera de studiu al pastorului. Pe acesta aveam voie să-l atârn pe perete deasupra patului meu şi să-l păstrez pentru totdeauna.

După aceasta, despachetară şi cei mari cadourile lor şi păreau tot aşa de bucuroşi ca şi noi. În mare parte erau lucruri confecţionate de noi, pentru care eram foarte mândri, cu fierăstrăul de traforaj: suporturi de cărţi pentru unchiul, un portmoneu pentru mătuşa, un petic de şters peniţa pentru tata şi o husă pentru termoforul mamei. Mamei lui Terry a fost dăruită o punguliţă pentru batistă, pe care o admira cum se cuvenea.

Au mai fost şi alte cadouri însă acestea au fost cele mai de seamă.

Când toţi au fost gata cu despachetatul, Mihaela adormise adânc în braţele mamei lui Terry, iar Lizuca, în rochia ei verde, se sprijinea somnoroasă de perete. Aşa că am fost duşi cu toţii la locul de culcare.

Filip şi cu mine am ajutat la făcut ordine în cameră. Apoi tata şi cu Filip s-au aşezat pe canapea pentru a contempla, pentru a zecea oară, albumul de păsări. De data aceasta însă avea o nouă atracţie, aparatul de

fotografiat, care stătea pe genunchii lui Filip. Ei discutau ce fotografii urmau să fie făcute.

Eu mă strecurai cu tabloul meu sub braţ şi urcai treptele. Voiam să mă aşez pe geamul de la trepte, să-mi lipesc capul de perdea şi de acolo să privesc afară la zăpadă şi stelele de pe cer, în timp ce auzeam clopotele din turnul bisericii. Când ajunsei la ascunzişul meu, mama era deja acolo. Aceasta era mult mai frumos decât să fii singură, căci mă puteam lipi de sânul ei, contemplând împreună tabloul ce-l primisem.

— Nu este minunat? întrebai eu.

— Da, răspunse mama. Însă spune-mi Rut, cum ai ajuns tu de fapt să-l iubeşti în chip aşa de deosebit?

Cam sfioasă, i-am povestit taina mea. Ea mă ascultă liniştită, în timp ce-şi lăsă privirea să rătăcească peste întinderile albe.

— Şi eu nu sunt singură, încheiai eu. El m-a găsit pe mine mai întâi, apoi pe Filip, apoi pe mama lui Terry, apoi pe Terry însuşi. Pe el însă l-a dus îndată acasă la Sine. Şi, ştii tu mamă, uneori mi se pare că şi mătuşa Margareta L-a găsit. Cel puţin aşa cred eu, ea L-a uitat puţin, însă tabloul i-a amintit iarăşi de El.

— Eu cred că ai dreptate, Rut! Şi eu doresc să aflu cât mai mult despre Păstorul cel bun. N-ar fi minunat să învăţăm cu toţii să-L urmăm? Câteodată acolo în îndepărtata Indie, am îngenuncheat şi m-am rugat ca tu să doreşti şi să-L cunoşti pe vreo cale oarecare, pe Iisus. Mi se părea însă de fiecare dată că eu ştiam prea puţin despre El, ca să te-ndrumez pe tine.

Ridicai capul.

— Aşa este? strigai eu. Atunci iată motivul pentru care s-au întâmplat toate acestea. Rugăciunile tale L-au trimis pe Păstorul cel bun la noi. Ce bucuroasă sunt că este aşa. Acum totul mi se pare mai frumos.

Fericită, rezemai capul pe umerii ei şi privirăm tăcute pe fereastră.

Se vede că am aţipit puţin, căci, pe jumătate în vis, ne vedeam pe toţi căutaţi şi găsiţi, călătorind peste câmpiile verzi de pe tabloul lui Terry, tata şi mama, unchiul Petru şi mătuşa Maragareta, domnul şi doamna Robinger cu cei doi gemeni cu picioruşele scurte, care se împiedicau prin florile de părăluţe; pe bătrânul Tanner cu turma sa, pa mama lui Terry, pe Filip şi pe mine, pe Fritz, Lizuca şi Mihaela, cărora le promisei să le explic tabloul în dimineaţa următoare. Înaintea noastră a tuturor mergea Păstorul cel bun cu mâinile Sale străpunse, ce ne conducea în acea ţară îndepărtată, unde era Terry sănătos, puternic şi pe deplin fericit.